

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Fath
SIR

Sister's Planet

JAMIE
McGUIRE

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk... Bir tercih değildir.

Çocukluk yılları gereğinden fazla erken sona eren, özgür ruhlu Camille "Cami" Camlin, üniversitenin ilk yılından sonra kendi evine çıkmıştı ve hayatını istediği gibi yaşayabilmek için çabalıyordu. Red Door'da çalışmak ve okula gitmek dışında başka bir şeye ayıracak vakti yoktu. Ta ki erkek arkadaşını görmek için çıkacağı seyahat iptal olana kadar...

Trenton Maddox, Eastern State Üniversitesi'nin kralıydı. Arkadaşları onun gibi, kadınlarsa ona sahip olmak istiyorlardı ama trajik bir kazadan sonra hayatı altüst olmuş, okulu yarım bırakmıştı.

Kazadan on sekiz ay sonra Trenton, dul babasıyla aynı evde yaşayıp yerel bir dövmede çalışıyor, babasına faturaları ödemesinde yardımcı oluyordu. Tam hayatının normale dönmeye başladığını hissettiği günlerin birinde, Red'de yalnız başına oturan Cami'ye rastladı.

Gürültücü kardeşleriyle başa çıkmaya alışkın olan Cami, Trenton Maddox'la başlayan yeni arkadaşlığını da idare edebileceğini düşünmüştü. Ama bir Maddox erkeği, âşık olduğunda bu sonsuza dek sürerdi; âşık olduğu kız, altüst olmuş dünyasını tamamen yıkabilecek kişi olsa bile...

Çeviren: Boran Evren

23 TL

www.yabanciyyanlari.com
facebook.com/yabanciyyanlari
twitter.com/yabanciyyanlari
internet.sop.iranokta.com

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tatlı Sır
Özgün Adı | *Beautiful Oblivion*
Jamie McGuire

Yayma Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Kasım 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-20-3

© Boran Evren, 2014
© Yabancı Yayınları, 2014
© Jamie McGuire, 2014

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odın İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jamie McGuire
TATLI SIR

Çeviren
Boran Evren

Kim Easton ve Liis McKinstry: Yaptığınız ve olduğunuz
her şey için size teşekkür ederim.

Ve Jessica Landers, insanı her koşulda gülümseten
cömert bir ruhsun.

Seni düzeltmek için onun kalbini kırmayacağım.
-Emily Kinney, *"Times Square"*

Birinci Bölüm

Sözcükleri aramızdaki sessizliğin ortasında asılı kalmıştı. Bazen bu sessizlikte güven bulduğum olurdu ama son üç aydır sadece huzursuzluk vardı. Aramızdaki boşluk gitgide daha çok saklanmak için uygun bir yere dönüşüyordu. Benim için değil, onun için. Ağrımaya başlayan parmaklarımı gevşettim, cep telefonumu ne kadar sıkıştığımı fark etmemiştim.

Oda arkadaşım Raegan yatağın üstünde açık duran bavulumun yanına bağdaş kurarak oturmuştu. Artık yüzümde nasıl bir ifade gördüyse, uzanıp elimi tutma ihtiyacı hissetti ve dudaklarıyla, ses çıkarmadan *T.J. mi?* dedi.

Başımınla onayladım.

“Lütfen bir şey söyler misin?” diye sordu T.J.

“Ne dememi istiyorsun? Eşyalarımı topladım tatile çıkmak için izin aldım. Hank benim vardiyalarımı Jorie’ye verdi bile.”

“Kendimi götün teki gibi hissediyorum. Keşke gitmek zorunda olmasaydım ama seni uyarmıştım. Bir proje üstünde çalışırken her an çağırılabilirim. Eğer kirayı ödemedi ya da başka bir şeyde yardıma ihtiyacın varsa...”

“Senin paranı istemiyorum ben,” dedim gözlerimi ovuşturarak.

“Bunun iyi bir hafta sonu olacağını düşünmüştüm. Tanrı şahidim olsun öyle düşünmüştüm.”

“Yarın sabah uçağa bineceğimi düşünmüştüm ama onun yerine beni arayıp gelemeyeceğimi söylüyorsun. Bir kez daha.”

“Bunun boktan bir hareket gibi görüldüğünü biliyorum. Sana yemin ederim onlara önemli planlarım olduğunu söylemiştim. Ama bir sıkıntı çıktığında, Cami... işimi yapmak zorundayım.”

Yanağımdan süzülen bir gözyaşını silsem de ağladığımı duymasına izin vermeyi reddediyordum. Sesimin titremesini bastırdım. “Peki. Şükran Günü için eve gelecek misin?”

İçini çekti. “İstiyorum. Ama gelebilir miyim bilmiyorum. Bu işin nasıl gideceğine bağlı. Seni özledim. Hem de çok. Bu durum benim de hoşuma gitmiyor.”

“Programın hiç düzelecek mi?” diye sordum, yanıt vermesi gerekenden uzun sürdü.

“Ya, büyük ihtimalle hayır, dersem?”

Kaşlarımı kaldırdım. Bu yanıtı bekliyordum ama bu kadar... samimi olmasını beklemiyordum.

“Affedersin,” dedi. Üzüldüğünü hayal ettim. “Az önce havaalanına geldim. Gitmem gerek.”

“Evet, tamam. Sonra konuşuruz.” Duygularımın sesime yansımaması için kendimi zorladım. O kadar canımın sıkıldığının anlaşılmasını istemiyordum. Zayıf ya da duygusal olduğumu düşünmesini istemiyordum. O güçlüydü, kendinden başka kimseye ihtiyacı yoktu ve yapılması gerekeni şikâyet etmeden yapıyordu. Ben de onun için böyle olmaya çalışıyordum. Elinde olmayan bir şey yüzünden sızlanmanın kimseye bir faydası olmayacaktı.

Tekrar içini çekti. “Bana inanmadığını biliyorum ama ben, seni seviyorum.”

“Sana inanıyorum,” dedim, samimiyetle.

Ekrandaki kırmızı düğmeye basıp telefonu yatağa bıraktım.

Raegan çoktan hasar kontrol moduna geçmişti bile. "İşten mi çağırmışlar?"

Başımınla onayladım.

"Peki, evet... Belki de siz ikinizin biraz daha spontane davranmanız gerekiyordur. Belki de önceden haber vermeden işe çağrılıp çat kapı gidip dönmesini bekleyebilirsiniz. Döndüğünde de kaldığınız yerden devam edersiniz."

"Belki de."

Elimi sıktı. "Ya da belki de işini sana tercih edip durmayı kesmesi gereken gerzeğin tekidir?"

Başımı iki yana salladım. "Bu pozisyon için gerçekten de çok çalıştı."

"Pozisyonun ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Sana söyledim ya. Üniversitede eğitimini aldığı işi yapıyor. İstatistikî analiz ve veri rekonfigürasyonu üstüne uzmanlaştı. Artık her ne demekse."

Bana şüphe dolu gözlerle baktı. "Evet, aynı zamanda bütün bunları sır olarak saklamamı da istedin. Bu da bana, sana karşı dürüst olmadığını düşündürüyor."

Ayağa kalkıp bavulumdakileri battaniyemin üstüne döktüm. Yatağım nadiren toplu olurdu ama seyahate çıkarken her topladığımda açık mavi kumaşın üstündeki lacivert ahtapot kolları ortaya çıkardı. T.J. battaniyemden nefret ediyordu ama bana kendimi uyurken kucaklanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Odam tuhaf, rastgele bir araya gelmiş şeylerden oluşuyordu ama zaten ben de öyleydim. Raegan elbise yığınınını karıştırıp omuzlarıyla önünü bilerek stratejik noktalardan yırttığım siyah bir kısa tişört çıkardı. "İkimizin de gece yapacak bir şeyi yok.

Hadi dışarı çıkalım. Bir kez olsun içkileri getiren başkası olsun.”

Tişörtü elinden alıp incelerken Raegan’ın teklifini düşündüm. “Haklısın. Çıkmalıyız. Senin arabanı mı alıyoruz, yoksa Şirin’i mi?”

Raegan omzunu silkti. “Benimkinin deposu neredeyse tamamen boşaldı ve paramız yarına kadar yatmayacak.”

“O zaman Şirin’le gideceğiz desene?”

Banyoda jet hızıyla gerçekleştirdiğimiz bir makyaj operasyonundan sonra Raegan’la açık mavi, modifiye CJ cipime atladık. Çok iyi bir durumda sayılmazdı ama bir zamanlar birisinin kendisini cip/kamyonet melezine dönüştürecek kadar vizyonu ve sevgisi olmuştu. Söz konusu kişiyle benim aramdaki sahibiyse, Şirin’i o kadar da sevmemişti. Siyah derinin yırtıldığı yerlerde koltuk yastıkları açığa çıkmıştı, halının üstünde sigara yanıkları ve lekeleri vardı ve portatif tavanın da değiştirilmesi gerekiyordu ama böyle ihmal edilmiş olması da parasını peşin ödeyebilmemi sağlamıştı ve benim için en iyi araç da borç yapmadan alınan araçtı.

Emniyet kemerimi bağlayıp hışımla anahtarı kontağa taktım.

Raegan, “Dua etmeli miyim?” diye sordu.

Kontağı çevirdiğimde Şirin’den hastalıklı bir vızıltı geldi. Motor önce aksırdı sonra da kedi gibi hırlamaya başlayınca ellerimizi çırpıttık. Annemle babam işçi maaşıyla beş çocuk yetiştirmişlerdi. Ağabeylerimin hiçbirine, hepsi de zamanı geldiğinde istemiş olmasına karşın araba almamışlardı, dolayısıyla sıra bana geldiğinde sormaya gerek duymamıştım. On beş yaşında bize yakın bir dondurmacıda çalışmaya başlayıp tam beş yüz elli yedi dolar on bir sent biriktirmiştım. Şirin tam olarak küçükken haya-

lini kurduğum araba sayılmazdı ama satın aldığımı bir araba değil de bağımsızlığım olduğunu düşündüğümde bunun hiçbir önemi kalmıyordu, çünkü özgürlüğe paha biçilemezdi.

Yirmi dakika sonra Raegan'la kasabanın öbür ucuna varmış, Red Door'un mıcır kaplı otoparkında, sanki aramızda bir aksiyon filminin müziği çalıyormuş gibi havalı havalı yürüyorduk.

Kody, kafam kadar kalın kollarını kovuşturmuş girişte duruyordu. Ona doğru yaklaşırken bizi süzdü. "Kimlikler."

"Siktir git!" diye hırladı Raegan. "Biz burada çalışıyoruz, kaç yaşında olduğumuzu biliyorsun."

Kody omzunu silkti. "Yine de kimliklerinizi görmem lazım."

Raegan'a bakıp suratımı astım, o da gözlerini yuvarlayıp arka cebini karıştırdı. "Bu noktaya geldikten sonra bile kaç yaşında olduğumu bilmiyorsan ciddi bir meselemiz var demektir."

"Hadi ama Raegan, kafamı sikmeyi bırak da şu lanet şeyleri göster."

"Sana en son bir şey gösterdiğimde beni üç gün aramamıştın."

Kody irkildi. "Bunu hiç unutmayacaksın, değil mi?"

Kody, Raegan'ın üstüne fırlattığı kimliğini havada yakalayıp şak diye göğsüne yapıştırdı. Kimliğe bakıp geri verdi ve beklentiyle bana baktı. Ben de ona ehliyetimi uzattım.

"Kasabadan gideceksin diye biliyordum, n'oldu?" diye sordu, ince plastik kartı gözden geçirip geri verirken.

"Uzun hikâye," dedim, ehliyetimi arka cebime tıktırırken. Kot pantolonum o kadar dardı ki arkama kıcım

dışında bir şey sığdırabildiğime inanmakta güçlük çekiyordum.

Kody gereğinden büyük kırmızı kapıyı açınca Raegan tatlı tatlı gülümsedi. "Teşekkürler bebeğim."

"Seni seviyorum. Uslu dur."

"Ben her zaman usluym," dedi gözünü kırparak.

"İş çıkışında görüşüyor muyuz?"

"Tabii ki," deyip beni kapıdan içeri çekti.

"Siz tanıdığım en tuhaf çiftsiniz," dedim sanki göğüs kafesimin içindeymiş gibi gümbürdeyen bas sesinin üstünden; ses o kadar yüksekti ki her vuruşla kemiklerimin sarsıldığından emindim.

"Tabii ki," dedi Raegan yeniden.

Dans pisti ter içinde, sarhoş üniversite öğrencileriyle doluydu. Güz sömestri hızını almıştı. Raegan bara gidip en uçta durunca Jorie ona göz kırptı.

"Size birkaç koltuk boşaltmamı ister misiniz?"

Raegan başını iki yana salladı. "Derdin, iyilik değil, dün geceki bahşişlerime konmak!"

Jorie güldü. Uzun, platin sarısı saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor, aralarında birkaç tane simsiyah tel saklambaç oynuyordu. Siyah bir mini elbise giyip altına asker postalları geçirmişti ve bizimle konuşurken bir yandan da birilerinin hesabını kesmek için kasada tuşlara basıp duruyordu. Hepimiz aynı anda birkaç iş yapıp her bahşiş yüz dolarmış gibi davranmayı öğrenmiştik. Eğer yeterince hızlı barmenlik yapabilirsen doğu barında çalışma şansın olabilirdi ve orada bir hafta sonunda aldığın bahşişlerle bütün bir ayın giderlerini karşılayabiliyordun.

Bir yıldır oradaydım, Red Door'da işe başlamamdan sadece üç ay sonra o pozisyona geçmiştim. Raegan da ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nımda çalışıyordu ve ikimiz beraber, barın bebek losyonuyla dolu plastik bir havuzdaki bir striptizci kadar pürüzsüz işlemlerini sağlıyorduk. Jorie'yle diğer barmen kız Blia girişteki güney barında çalışıyorlardı, orası büfeden hallice bir yer olduğu için de Raegan'la benim kasabada olmadığımız zamanları ipe çekiyorlardı.

"Evet? Ne içiyorsunuz bakalım?" diye sordu Jorie.

Raegan önce bana sonra da Jorie'ye baktı. "Viski kokteyli."

Surat yaptım. "Ekşisi olmasın lütfen."

Jorie bize içkilerimizi verince boş bir masa bulup oturduk ve şansımıza hayret ettik. Hafta sonları her zaman tıklım tıklım olur ve saat on buçukta boş bir masaya sık rastlanmazdı.

Yeni bir paket sigarayı elime alıp tütünü sıkıştırmak için ucunu avucuma çarptıktan sonra jelatinini açtım. Red, içine girer girmez bir paket sigara içmişsin gibi hissetmene neden olacak kadar duman altı olsa da bir masaya oturup rahatlamak güzeldi. Çalışırken genelde ancak bir nefes çekmeye vaktim oluyor, kalanı içmeden kül olup gidiyordu.

Raegan sigarayı yakmamı izledi. "Ben de bir tane istiyorum."

"Hayır istemiyorsun."

"Evet, istiyorum!"

"İki aydır sigara içmedin Raegan. Yarın seni yeniden başlattım diye beni suçlayacaksın."

Eliyle etrafı işaret etti. "Ama zaten içiyorum! Şu anda!"

Gözlerimi kısıp ona baktım. Raegan'ın uzun, kestane rengi saçları, bronz teni ve bal rengi gözleriyle egzotik bir güzelliği vardı. Küçük burnunun şekli mükemmeldi, ne fazla yuvarlaktı ne de fazla sivri ve teni de Neutrogena

reklamından çıkıp gelmiş gibi duruyordu. İlkokulda tanışmıştık ve anında onun acımasız dürüstlüğüne kapılmıştım. Reagan bir altmışlık boyuyla kendisinden otuz santim uzun olan Kody için bile tehdit edici olabiliyordu. Kişiliği, sevdikleri için çekici, sevmedikleri içinse iticiydi.

Bense egzotiğin tam tersiydim. Karmakarışık kahverengi kısa saçlarım ve uzun perçemlerimin bakımı kolaydı ama bunları seksi bulan fazla erkek yoktu. Genel olarak beni seksi bulan fazla erkek yoktu zaten. Ben komşu kıızıydım, herkesin küçük erkek kardeşinin en iyi arkadaşı olan kız. Dört ağabeyle büyüdüğüm için kendilerini pek belli etmeseler de esaslı kıvrımlarım yüzünden oğlanların grubundan atılmış olmasaydım erkek Fatma olmam işten bile değildi.

“Bana şunu yapma,” dedim. “Eğer sigara istiyorsan git kendin al.”

Kollarını kavuşturup dudağını sarkıttı. “Ben de bu yüzden bıraktım zaten. Aşırı pahalılar.”

Parmaklarımın arasında yerleştirdiğim yanan kâğıt ve tütün karışımına baktım. “Topu atmış bütçemin bana hatırlatmaktan usanmadığı bir gerçeğe parmak bastın.”

Müzik herkeste dans etme isteği uyandıran bir şarkıdan kimsenin dans etmek istemediği bir şarkıya geçince düzinelerce insan dans pistinden ayrılıp masalarına yöneldi. İki kız masamıza doğru yürüyüp birbirlerine baktılar.

“Burası bizim masamız,” dedi esmer olan.

Raegan ikisini de duymazdan geldi.

“Affedersin şıllık, sana söylüyorum,” dedi esmer olan birasını masaya koyarak.

“Raegan,” diye uyardım.

Raegan bana boş bir yüzle bakıp başını çevirerek kıza da aynı ifadeyle baktı. "Sizin *masanızdı*. Artık bizim."

"İlk biz gelmiştik," diye tısladı sarışın olan.

"Bak şu Tanrı'nın işine, artık ilk biziz," dedi Raegan. Teklifsizce masanın üstüne konan bira şişesini alıp yere fırlatınca bira sık dikişli halının üstüne döküldü. "Yakala kızım."

Esmer kız birasının yerde yuvarlanmasına bakıp Raegan'a doğru bir adım attı ama arkadaşı onu her iki kolundan yakaladı. Raegan kuru bir kahkaha atıp bakışlarını dans pistine çevirince esmer kız nihayet arkadaşının peşinden bara gitti.

Sigaramdan bir nefes aldım. "Bu gece iyi vakit geçireceğiz diye düşünmüştüm."

"Eğlenmeye başladık bile, değil mi?"

Başımı sallayıp gülümsememi bastırdım. Raegan iyi bir arkadaş olsa da tersine gidecek bir şey yapmamak lazımdı. O kadar oğlanla aynı evde büyüyünce ömür boyu yetecek kadar kavgaya şahit olmuştum. Bana kız muamelesi yapmamışlardı, sataşmalarına karşılık vermediğimde de karşılık verene dek daha sertleşirlerdi. Hiç karşılık vermediğim olmamıştı.

Raegan'ınsa kavgacılığını maruz gösterecek bir bahanesi yoktu; kendisi sadece doğuştan cadaloz karının tekiydi. "Ah, bak Megan da burada," deyip dans pistindeki mavi gözlü simsiyah saçlı güzeli gösterdi. Başımı iki yana salladım. Orada Travis Maddox'la dans edip pratikte herkesin gözleri önünde beceriliyordu.

"Of, şu Maddox erkekleri," dedi Raegan.

"Aynen," dedim viskimi dikerken. "Bu iyi bir fikir değildi. Bu gece kulüp havamda değilim."

"Of! Sus Tanrı aşkına." Raegan viski kokteylini bitirip

ayağa kalktı. “Şu mızımızlar hâlâ bu masayı dikizliyorlar. Gidip birer kadeh daha alacağım. Sen de bilirsin, sıkı geceler ağır başlar.”

Kadehlerimizi alıp bara gitti.

Başımı çevirdiğimde kızların umut dolu gözlerle bana bakıp masadan kalkmamı beklediklerini gördüm. Ayağa kalkmaya hiç niyetim yoktu, çünkü kızlar geri almaya çalışırsa Raegan karşı çıkacak, sonuçta da başımıza dert açıldığıyla kalacaktık.

Bakışlarımı geri çevirdiğimde Raegan’ın yerine bir çocuk oturmuştu. Önce bir şekilde Travis’in buraya geldiğini düşündüm ama sonra hatamı anladım. Gülümsedim. Trenton Maddox tam karşıma oturmuş, dövme, kalın kollarını kavuşturup dirseklerini masanın üstüne koymuş, bana doğru eğiliyordu. Çenesini kaplayan kirli sakalını parmaklarıyla ovuştururken omuz kasları tişörtünün üstünden belli oluyordu. Saçları da sakallarıyla aynı boyda ve sıklıktaydı; sol şakağının yanındaki üstü tamamen çıplak küçük yara izi hariç.

“Tanıdık geliyorsun.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Gerçekten mi? Kalkıp buraya kadar geliyorsun ve bulabildiğin en iyi laf bu mu?”

Göstere göstere gözlerini her tarafımda gezdirdi. “Görebildiğim kadarıyla hiçbir dövmen yok. Dükkânda tanışmadık diye tahmin ediyorum.”

“Dükkân mı?”

“Çalıştığım dövmeci dükkânı.”

“Şimdi de dövmeci mi oldun?”

Gülümseyince yanaklarının ortasında birer gamze belirdi. “Daha önce tanıştığımızı biliyordum.”

“Tanışmadık.” Dans pistindeki kadınları izlemeye döndüm kakhaha atıp gülümsüyorlar ve Travis’le

Megan'ın elbiselerini çıkarmadan dikey olarak düzüşmelerini izliyorlardı. Ama şarkı bittiği saniye Travis pistten ayrılıp doğrudan masamın üstünde hak iddia eden sarışının yanına yöneldi. Adam ellerini Megan'ın terli bedeninden çekeli daha iki saniye olmamıştı ama sarışın kız geri zekâli gibi sırtıp sıranın kendine geldiğini umuyordu.

Trenton bir kahkaha attı. "Bu benim küçük kardeşim."

"Ben olsam bunu itiraf etmezdim," dedim, başımı iki yana sallayarak.

"Aynı okula mı gitmiştik?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum."

"Anaokuluyla on ikinci sınıf arasında bir zaman hiç Eakins'e gidip gitmediğini hatırlıyor musun?"

"Gittim."

Sırtınca Trenton'm sol gamzesi derinleşti. "O zaman birbirimizi tanıyoruz."

"Öyle olmak zorunda değil."

Trenton bir kez daha güldü. "Bir içki ister misin?"

"Bir tane geliyor."

"Dans etmek ister misin?"

"Sanmam."

Yanımızdan bir grup kız geçerken Trenton'm bakışları bir tanesine kilitlendi. "Şu Ev Ekonomisi dersinden Shannon değil mi? Vay be," dedi sandalyesinde yüz seksen derece dönerken.

"Aynen öyle. Gidip halini hatırlını sorsana."

Trenton başını iki yana salladı. "O kısmı lisede halletmiştik."

"Hatırlıyorum. Senden hâlâ nefret ettiğinden oldukça eminim."

Trenton başını iki yana sallayıp gülümsedi ve ardın-

dan bir yudum daha almadan önce, "İstisnasız hepsi ediyor," dedi.

"Burası küçük bir kasaba. Bütün köprülerini yakmamalıydın."

Çenesini alçaltarak o meşhur cazibesini bir tık yükseltti. "Yakmadığım birkaç köprü kaldı. Yani, henüz yakmadığım."

Gözlerimi devirince güldü.

Raegan uzun parmaklı ellerinde dört standart viski bardağı ve iki de şat bardağı kavramış halde döndü. "Benim viski kokteyllerim, senin sek viskilerin ve birer tane de Buttery Nipple."

"Bu gece kafayı tatlılarla mı bozdun Ray?" dedim burunumu kırıştırarak.

Trenton şat bardaklarından birini alıp dudaklarına götürdü ve başını arkaya attı. İçindeki tek yudumda bitirdikten sonra bardağı masaya vurup göz kırptı. "Endişelenme bebeğim. Ben hallederim." Ayağa kalktı ve yürüyerek uzaklaştı.

Gözlerim Raegan'inkilerle buluşup da ağzım hızla kapanana dek açık kaldığını fark etmedim.

"Az önce senin şatını mı içti o? Bu gerçekten oldu yani, öyle değil mi?"

"Kim böyle bir şey yapar ki?" dedim dönüp nereye gittiğine bakarken. Kalabalığın içinde kaybolmuştu bile.

"Bir Maddox erkeği."

Duble viskimi içip sigaramdan bir nefes daha aldım. Herkes Trenton Maddox'tan hayır gelmeyeceğini biliyordu ama bunu bilmek kadınları onu ehlileştirilmeye çalışmaktan alıkoymuyordu. Onu ilkokuldan beri izliyordum ve kendime asla onun yatağının başındaki çentiklerden

* Irish cream ve butterscotch içeren bir kokteyl. -çn

biri olmayacağıma dair söz vermiştim; tabii eğer söylentiler doğruysa ve yattığı her kadın için yatağının başına bir çentik atıyorsa. Doğru olup olmadıklarını öğrenmeye hiç niyetim yoktu.

“Bunu onun yanına mı bırakacaksın?” diye sordu Raegan.

Sigaramın dumanını dudaklarımın köşesinden üfledim. Canım sıkılmıştı. Eğlenecek ya da birilerinin benimle iğrenç bir şekilde flört etmesiyle uğraşacak ya da Trenton Maddox’un az önce aslında istemediğim şeker dolu bir şatı içmesinden şikâyet edecek bir ruh halinde değildim. Ama arkadaşımı yanıtlamaya fırsat bulamadan az önce içtiğim viski ağzıma geldi.

“Yo, hayır.”

“Ne oldu?” dedi Raegan oturduğu yerde dönerek. Anında doğruldu, endişeyle kasılmıştı.

Üç erkek kardeşim ve kuzenim Colin masamıza doğru geliyorlardı ve onların bildiğine göre ben çoktan şehir dışına çıkmıştım.

İlk konuşan her zamanki gibi en büyükleri ve bu barda yasal olarak bulunmaya tek hakkı olan Colin’di. “Burada ne halt ediyorsun Camille? Bu gece şehir dışında olacağını sanıyordum.”

“Planlarım değişti,” diye parladım bir anda.

Tam beklediğim gibi ikinci konuşan Chase oldu. Chase, kardeşlerim içinde en büyük olandı ve benden de büyükmüş gibi davranmaya bayılırdı. “Babam, şehirde olduğun halde ailece yenen öğle yemeğini kaçırdığını duyduğunda pek memnun olmayacak.”

“Eğer bilmezse mutsuz da olamaz,” dedim gözlerimi kısarak.

Anında tepki verdi. “Niye hemen parlıyorsun? Aybashi’nda falan mısın?”

“Gerçekten mi?” dedi Reagan çenesini eğip gözleri fal taşı gibi açılarak. “Etrafta insanlar var. Biraz büyü artık.”

“Demek planlarınızı iptal etti, öyle mi?” diye sordu Clark. Diğerlerinin aksine Clark gerçekten de endişelenmiş gibi duruyordu.

Ona cevap veremeden en küçükleri söz aldı. “Bir dakika, o bir boka yaramaz pislik mi seni ekti?” dedi Coby. Erkek kardeşlerimin her biri arasında sadece on birer ay vardı, bu da Coby’nin henüz on sekiz yaşında olduğu anlamına geliyordu. İş arkadaşlarımdan hepsi kardeşlerimin sahte kimlikleri olduğunu biliyor ve onları görmezden gelerek bana iyilik yaptıklarını sanıyorlardı, fakat ben çoğu kez keşke bunu yapmasalar diye düşünüyordum. Özellikle Coby hâlâ testosteronuyla ne yapacağını bilemeyen on iki yaşında bir oğlan çocuğu gibi davranıyordu. Diğerlerinin arkasından öne eğilmişti ve diğerleri gerçekleştirecek bir kavgaya atlamasın diye onu tutuyorlardı.

“Ne yaptığını sanıyorsun Coby?” diye sordum. “O burada bile değil.”

Coby, “Aynen öyle, kesinlikle burada değil,” dedi. Rahatlayıp ensesini çatırdattı. “Ablamı ekmek ha... Onun kahrolası suratını dağıtacağım.” Coby’yle T.J.’in kavgaya girdiğini düşününce yüreğim ağzıma geldi. T.J. küçükken ürktücüydü ve yetişkinliğe girince de ölümcül olmuştu. Kimse ona bulaşmazdı ve Coby de bunun gayet farkındaydı.

Boğazımdan tiksintiyle dolu bir ses yükseldi ve gözlerimi devirdim. “Sadece... siz kendinize başka bir masa bulsanıza.”

Dördü de Reagan’la benim çevreme birer sandalye çekip oturdular. Colin açık kahverengi saçlıydı ama kardeşlerimin hepsi kızıl saçlıydı. Colin ve Chase mavi göz-

lüydü. Clark ve Coby'ninkiler ise yeşildi. Bazı kızıl saçlı erkekler çok da yakışıklı olmazlar ama benim kardeşlerim uzun boylu, keskin hatlı ve son derece dışa dönüklerdi. Sadece Clark'ın çilleri vardı ve bunlar yakışıklılığını azaltmıyor, aksine bir şekilde kendisine yakışıyorlardı. Aralarındaki parya bendim, mat kahverengi saçlı ve uçuk mavi, kocaman gözleri olan tek çocuktum. Birçok defa beni, evlatlık olduğuma inandırmaya çalışmışlardı. Eğer babama kendisinin kadın versiyonu olacak kadar çok benzemeseydim onlara inanabilirdim.

Alnımı masaya dayayıp inledim. "İnanamıyorum ama bugün, az önce biraz daha kötüye gitmeyi başardı."

"Ah, hadi ama Camille, bizi sevdiğini sen de biliyorsun," dedi Clark, beni omzuyla iterek. Benden yanıt gelmeyince de kulağıma eğilerek, "İyi olduğundan emin misin?" diye fısıldadı.

Başımı kaldırmadan öne arkaya salladım. Clark biraz sırtımı sıvazladıktan sonra masaya sessizlik hâkim oldu.

Başımı kaldırdığımda herkesin arkama doğru baktığını görünce ben de başımı çevirdim. Trenton Maddox, elinde iki şat ve bir de içinde çok daha az tatlı gözüken bir şey olan başka bir kadehle hemen arkamda duruyordu.

Trenton, şaşkın ama cazibeli bir gülümsemeyle, "Bakıyorum da masada parti vermeye başlaman fazla zaman almamış," dedi.

Chase gözlerini kısıp Trenton'a bakarak, "Bu o mu?" diye sordu başını öne doğru sallarken.

"Ne?" diye sordu Trenton.

Coby'nin dizi titremeye başladı ve oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Bu o. Önce onu ekti, sonra da kalkıp buraya geldi."

“Dur Coby, hayır,” dedim ellerimi kaldırarak.

Coby ayağa kalktı. “Sen kız kardeşimizle oyun mu oynadığını sanıyorsun?”

“Kız kardeş mi?” dedi Trenton, gözleri benimle her iki yanımda oturan iri kıyım kızıl kafalar arasında gidip geldi.

“Of, Tanrım,” dedim gözlerimi kapatarak. “Colin, Coby’ye durmasını söylesene. Bu o değil.”

“Kim ben değil?” dedi Trenton. “Burada bir sıkıntımız mı var?”

Travis ağabeyinin yanında belirdi. Yüzünde Trenton’da da olan aynı eğlenen ifade vardı, ikisi de yüzlerinin sol taraflarındaki gamzeleriyle sergiliyorlardı. Annelerinin ikinci ikizleri olabilecek kadar çok benziyorlardı ve ancak Travis’in Trenton’dan iki-üç santim daha uzun olması gibi küçük bir farkla birbirlerinden ayrılıyorlardı.

Travis kollarını göğsünde birleştirip zaten kalm olan pazılarını şişirdi. Sandalyemden fırlamamı engelleyen tek şey omuzlarının gevşemiş olmasıydı. Dövüşmeye hazır değildi. Henüz değil.

“İyi akşamlar,” dedi Travis.

Maddoxlar belanın kokusunu alabiliyorlardı. En azından öyle görünüyordu, çünkü nerede bir kavga olsa ya başlatan ya da bitiren onlar olurlardı. Genellikle her ikisi de.

“Coby, otur yerine,” diye emrettim sıktığım dişlerimin arasından.

“Hayır, oturmuyorum. Bu yavşak kız kardeşime hakaret etti. Oturacağım falan yok.”

Raegan, Chase’e doğru eğildi. “Bunlar Trent ve Travis Maddox.”

“Maddox mu?” diye sordu Clark.

“Aynen. Hâlâ diyecek bir şeyin var mı?” diye sordu Travis.

Coby yavaşça başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Bütün gece konuşabilirim, ebe—”

Ayağa kalktım. “Coby! Otur yerine dedim sana!” diyerek parmağımle sandalyeyi işaret ettim. Oturdu. “O değil, derken ciddiydim! Şimdi herkes *sakinleşsin! Kötü* bir gün geçirdim. Buraya biraz içip gevşemeye ve *güzel* zaman geçirmeye geldim! Şimdi, bununla ilgili bir derdi olan masamdan siktir olup gidecek. *Anlaşıldı mı?!’*” Gözlerimi kapayıp son kısmı bağırarak söylerken aklımı tamamen kaçırmış gibi görünüyordum. Etrafımızdaki insanlar bize bakıyorlardı.

Soluk soluğa kalmıştım. Trenton’a baktım, o da bana bir içki uzattı.

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Galiba partiye katılacağım.”

İkinci Bölüm

Telefonum üçüncü defa öttü. Ne olduğuna bakmak için komodinimden aldım. Trenton'dan mesaj gelmişti.

Ayağa kalk tembel teneke. Evet, seninle konuşuyorum.

Raegan odasından, "Telefonunu kapatsana aptal karı! Bazılarımız akşamdan kalma!" diye bağırdı.

Telefonu sessize alıp şarja taktım ve masanın üstüne koydum. Kahretsin. Ona telefon numaramı verirken ne geçiyordu acaba akıldım?

Kody uykulu uykulu koridordan yürüyerek geldi, gözleri hâlâ yarı yarıya kapalıydı. "Saat kaç?"

"Daha sekiz olmadı."

"Telefonunu kim bağırtıyor?"

"Seni ilgilendirmez," dedim kendi tarafıma dönerek. Kody gülüp mutfağa gitti ve tencerelerle tavaları birbirine çarpmaya başladı, büyük ihtimalle devasa cüssesi aç kalmasın diye hazırlık yapıyordu.

"Herkesten nefret ediyorum!" diye bağırdı Raegan bir kez daha.

Doğrulup oturarak bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım. Bütün hafta sonu boştum, en son T.J.'i görmek için hafta sonu izin aldığımda ve o buluşmamızı iptal ettiğinde böyle olmuştu. O defa parmaklarım soyulana kadar daireyi temizlemiş, ardından da bütün çama-

şırlarımı yıkaymış, kurutmuş ve katlayıp kaldırmış, üstüne de Raegan'inkileri halletmişim.

Ama bu defa apartmanı silip süpürmeye niyetim yoktu. Duvarda asılı duran, ağabeylerimle çekilmiş fotoğrafıma baktım; yanında annemle babamın bir fotoğrafı ve lisede denediğim birkaç çizim duruyordu. Siyah çerçeveler dairenin tamamı beyaz duvarlarıyla tezat oluşturuyordu. Daireyi daha yaşanılan bir yer gibi göstermeye çabalıyor, her maaş geldiğinde bir perde alıyordum. Raegan'ın annesiyle babası Noel'de ona Pottery Barn'dan bir hediye çeki almışlardı ve dolayısıyla artık şık bir yemek takımı ve rüstik, maun desenli bir sehpa vardı. Ama benim üç yıldır ve Raegan'ın da bir yıldan uzun süredir orada yaşıyor olmamıza rağmen dairemiz hâlâ yeni taşınmış gibi duruyordu. Kasabanın en güzel binası sayılmazdı ama en azından mahallede gürültücü, iğrenç üniversite öğrencilerinden çok genç aileler ve bekâr beyaz yakalıları yaşıyordu ve bir de kampustan maç günlerinin trafiğinden fazla etkilenmeyeceğimiz kadar uzaktı.

Çok bir şey sayılmazdı ama bizim evimizdi.

Telefonum titreşince Trenton'dan mesaj geldiğini düşünerek gözlerimi devirerek ekrana bakmak için eğildim. T.J.'dendi.

Seni özledim. Şu anda yaptığımı yapmak yerine yataкта, sana sırtınaşıyor olmalıydım.

Cami şu anda konuşamayacak, kendisi akşamdan kalma. Sinyalden sonra mesaj bırakın. SİNYAL.

Dün gece dışarı mı çıktın?

Evde kalıp ağlaya ağlaya uyuyacağımı mı sanmıştın?

Güzel. Artık vicdanım o kadar sızlamıyor.

Yok, yok. Sızlamaya devam edebilir. Bence hiçbir sakıncası yok.

Sesini duymak istiyorum, ama şu anda seni arayamam. Bu gece aramayı deneyeceğim.

tmm.

Tmm da ne? Böyle şeylerle SMS'lerini boşa harcıyorsun.

alışarak hafta sonunu boşa harcıyorsun.

Tamam pes ediyorum.

Sonra konuşuruz o zaman.

Merak etme, yalvarıp yakarmam son derece tatmin edici olacak.

Ben de öyle umuyorum.

T.J.'e kızgın kalmak zordu ama yakınlaşmak imknsızdı. Evet, daha sadece altı aydır çıkıyorduk. İlk üç ay inanılmaz geçmişti ve ardından T.J. bu çok önemli göreve atanmıştı. Uzun mesafe ilişkisiyle devam etmeye karar verdiğimizde beni neler yaşayabileceğimiz konusunda uarmıştı. İlk defa bütün bir projenin başına getiriliyordu ve mükemmeliyetçi olmakla kalmıyor, her zaman beklenenin en iyisini gerçekleştirmeye çalışıyordu. Ama projesi bu güne kadar çalıştıklarının en büyüğüydü ve T.J. de hiçbir şeyi kaırmadığından emin olmak istiyordu. Projesi -artık her neydiyse- önemliydi. Aslında düzgün bir şekilde bitirebilirse çok ciddi bir terfi almasını sağlayacak kadar önemliydi. Bir gece geç vakit, eğer terfi edilirse daha büyük bir ev alabileceğini ve belki seneye benim de oraya taşınmamı konuşabileceğimizi söylemişti.

Bense burası hariç her yerde yaşayabilirdim. Tam zamanlı bir ğrenci değilsen kk sayılabilecek bir niversite kasabasında yaşamak pek de harika bir şey sayılmazdı. Üniversitenin kendisiyle ilgili bir sıkıntı yoktu. Eastern State niversitesi kendine has, güzel bir yerdı ve kendimi bildim bileli orada okumak istemiştim ama yurtta sadece

bir yıl geçirdikten sonra kendi daireme taşınmam gerekmişti. Her ne kadar insanı yurt hayatının saçmalıklarından kurtarsa da bağımsızlığın da kendi zorlukları vardı. Her dönem ancak birkaç ders alabiliyordum ve bu yıl mezun olmak yerine henüz ikinci sınıfa geçebilmişim.

Tam olarak da bağımsızlığımı devam ettirebilmek için yaptığım bu fedakârlıklar nedeniyle T.J.'in kendi bağımsızlığı için bir şeyleri feda etmesine içerleyemiyordum -feda ettiği ben olsam bile.

Arkamda birisi yatağa ağırlığını verip çarşafı çekip açtı. Küçük, buz gibi bir el tenime dokununca yerimden zıpladım.

"Kahrolsun Ray! Çek o soğuk, pis ellerini üstümden."

Gülüp bana daha sıkı sarıldı. "Ama zaten sabah olduğu için hava soğuk! Kody bir düzine yumurtalı omletini pişirmeye gidince yatağım buz gibi oldu!"

"Kody bize biraz yumurta alsa iyi olacak."

"Alacağını söyledi bile."

"Tanrım, adam bir at gibi yiyor."

"Adamın cüssesi de at gibi. *Hem de her yeri.*"

"İy, iy, iy, ıyyy," dedim kulaklarımı ellerimle kapatarak. "Sabahın köründe gözümde böyle bir şeyin canlanması hiç gerekli değildi. Aslında hiç canlanmasa da olurdu bak."

"Peki, telefonunu bağırıtp duran kim? Trent mi?"

Yüzündeki ifadeyi görmek için ona döndüm. "Trent nereden çıktı?"

"Of, bana masum rolü yapmayı kes Camille Renee! Sana o içkiyi uzattığında, senin yüzündeki ifadeyi görmedim sanma."

"Yüzümde hiçbir ifade yoktu."

"Hem de ne biçim vardı!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yatağın ucuna doğru kaykıldım ve ne yaptığımı anlamadan ciyaklayıp küt diye yer düşene kadar Raegan'ı itekledim.

"Sen kötü, korkunç bir insansın!"

"Ben mi kötüyüm?" dedim yatağın kenarından aşağı bakarken. "Sadece masasını geri istiyor diye bir kızın birasını yere fırlatan ben miydim yani?"

Raegan bağdaş kurup oturdu ve içini çekti. "Haklısın. Fena şirretlik ettim. Gelecek sefere yere atmadan önce kapağını takacağıma yemin ederim."

Kendimi yastığımın üstüne bırakıp tavana baktım. "Sen iflah olmazsın."

"Kahvaltı hazır!" diye bağırdı Kody mutfaktan.

İkimiz de kıkırdayarak ayağa fırladık ve kapıdan ilk çıkan olabilmek için itiştik.

Raegan, ben tekmeleyip devirmeden önce kahvaltı tezgâhının arkasındaki taburede yaklaşık yarım saniye boyunca oturabildi. Ayaklarının üstüne inse de ağzı açık kalmıştı.

"Sen bugün bildiğin aranıyorsun!"

Tarçın ve kuru üzümlü kurabiyeyi üstüne elma aromalı tereyağı sürüp ağzıma attım ve lezzetine doyumlayan enerji dolu lokma dilimin üstünde erirken keyifle inledim. Kody burada yumurtadan hiç hazzetmediğimi öğrenecek kadar çok gece geçirmişti ama bana alternatif bir kahvaltı hazırladığı için geçirdiği her gecenin ertesinde dairemizi dolduran iğrenç yumurta kokusunu affediyordum.

"Pekâlâ," dedi Kody bir yandan çiğnerken. "Trent Maddox."

Başımı salladım. "Hayır. Sakın başlama."

"Görünüşe göre sen başlamışsın bile," dedi Kody kuru bir gülümsemeyle.

"İkiniz de sanki çocuğun üstüne çıkmışım gibi konuşuyorsunuz. Konuştuk sadece."

"Sana dört içki ısmarladı. Sen de bir şey demedin," dedi Raegan.

"Sonra da seni arabana kadar geçirdi," dedi Kody.

"Ve birbirinize telefon numaralarınızı verdiniz," dedi Raegan.

"Benim bir erkek arkadaşım var," dedim, biraz şımarık tikiinin teki gibi bir tavırla. İnsanların üstüme gelmesi bana tuhaf şeyler yaptırtıyordu.

"Neredeyse üç aydır görmediğin ve buluşma planlarınıızı iki defa iptal eden bir erkek arkadaş," dedi Raegan.

"Evet, demek işi için fedakârlık yapıp yükselmek istedi diye bencil biri oluyor öyle mi?" diye sordum, yanıtını duymayı pek de istemeden. "Hepimiz bunun böyle olacağını biliyorduk. T.J. daha en baştan, işinin ne kadar zamanını alabileceğinden bahsetmişti. Niye tek şaşırmayan ben oluyorum?"

Kody'yle Raegan bakışıp o iğrenç tavuk fetüslerini yemeye devam ettiler.

"Bugünkü planınız nedir?" diye sordum.

"Annemlerin evine öğle yemeğine gideceğim," dedi Raegan. "Kody de benimle geliyor."

Isırığının ortasında durup kurabiyeyi ağzımdan çektim. "Gerçekten mi? Bu epey büyük bir şey," dedim gülümseyerek.

Kody ukala ukala sırtıttı. "Beni babası hakkında uyardı. Endişeli değilim."

"Değil misin?" diye sordum inanamayarak.

Başını iki yana salladı ama kendine güveni azalmıştı. "Neden ki?"

"O deniz piyadelerinin özel kuvvetlerinden emekli
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve Raegan da onun kızı olmakla kalmıyor, aynı zamanda da tek çocuğu. Hayatı boyunca mükemmeli yakalamaya çalışıp kendini bütün sınırlarının ötesine zorlamış bir adamdan bahsediyoruz. Kapıdan öylece girip onu Raegan'ın dikkatini ve zamanını kendisinden çalmakla tehdit ettiğinde kollarını açıp seni bağrına basacağını mı sanıyorsun?"

Kody küçük dilini yutmuş gibiydi. Raegan gözlerini kısıp bana baktı. "Sağ olasın dostum," Kody'nin elini sıvazladı. "Kimseyi ilk görüşte sevmez."

"Ben hariç," dedim, elimi kaldırarak.

"Cami hariç. Ama o sayılmaz. Kendisi kızının bekâretine bir tehdit oluşturmuyor."

Kody suratını buruşturdu. "Onu dört yıl önce Jason Brazil almamış mıydı?"

"Evet. Ama babacığımın bundan haberi yok," dedi Raegan, Kody'nin Adını Asla Anmadığımız'dan ismiyle bahsetmesine gıcık olmuştu.

Jason Brazil kötü bir çocuk değildi, sadece öyleymiş gibi yapıyordu. Hepimiz aynı liseye gitmiştik ama Jason bizden bir yaş küçüktü ve Raegan üniversiteye gitmeden önce ilişkilerini sağlamlaştıracağı umuduyla *işi bağlamaya* karar vermişlerdi. Hâlâ liseye giden bir erkek arkadaşının olmasından sıkılacağını düşünmüştüm ama Raegan ilişkiyi sürdürmekte kararlıydı ve zamanlarının çoğunu beraber geçiriyorlardı. Jason'ın ESÜ'ye başlamasının üstünden uzun süre geçmeden üniversite hayatının cazibeleri, bir öğrenci birliğine katılmak ve Eastern State Amerikan futbolu takımının yükselen yıldızı olmak onu meşgul etmeye başlamıştı ve bu değişim de her gece kavga etmelerine neden oluyordu. Jason ilişkilerini saygı çerçevesinde sona erdirmiş ve onun hakkında tek bir kötü laf etmemiş-

ti. Ama yine de Raegan'ın bekâretini almasına rağmen anlaşmanın kendisine düşen tarafını yerine getirmemişti: Hayatının kalanını onunla geçirmek. Ve bu nedenle de kendisi bu hanenin düşmanıydı.

Kody yumurtalarını bitirip bulaşıkları yıkamaya geçti.

"Kahvaltıyı sen hazırladın, bunları ben hallederim," dedim onu bulaşık makinesinin yanından iterek.

"Sen bugün ne yapacaksın?" diye sordu Raegan.

"Ders çalışacağım. Pazartesi verilecek makaleyi bitirmem lazım. Duş alma ihtimalim var. Annelere gidip neden planlandığım gibi kasaba dışına çıkmadığımı açıklamayacağım ise kesin."

"Anlayabiliyorum," dedi Raegan. Gerçek nedeni biliyordu. Annelere T.J.'i görmeye gideceğimi söylemiştim ve buluşmamızı neden bir kez daha iptal ettiğini bilmek isteyeceklerdi. Zaten onu onaylamıyorlardı ve benim de ailemden birileriyle aynı odada olduğumuzda ortaya çıkan işlevsiz düşmanlık döngüsünü devam ettirmek gibi bir niyetim yoktu. Babam her zamanki gibi saldırgan bir modda olacaktı, birisi her zamanki gibi ağzını fazla açacaktı, babam da bunun üstüne bağırarak ve annem de susması için yalvaracaktı. En sonunda da bir şekilde, ne-dense hepsinin suçlusu ben olacaktım.

Ona güvenmekle aptallık ediyorsun Camille. Bir şeyler sakladığı çok belli, demişti babam. Ona güvenmiyorum. Her şeyi o yargılayan bakışlarıyla izliyor.

Ama ona âşık olmamın nedenlerinden biri de tam olarak buydu. Bana kendimi öylesine güvende hissettiriyordu ki... Sanki nereye giderse gitsin, ne olursa olsun beni koruyacakmış gibiydi.

"T.J. dün gece dışarı çıktığından haberdar mı?"

"Evet."

“Trent’ten haberi var mı?”

“Sormadı.”

“Dışarı çıktığın gecelerle ilgili hiçbir zaman soru sormaz. Eğer Trent’le aranda önemli bir şey olmamış olsaydı, ona Trent’ten bahsetmiş olmaz mıydın, ne dersin?” dedi Raegan ukala bir sırıtmayla.

“Kapa çeneni. Annelerin evine git ve bırak da baban Kody’ye işkence etsin.”

Kody kaşlarını çattı ve Raegan da başını sallayarak odasına giderlerken Kody’nin cüsseli omzunu sıvazladı. “Merak etme şaka yapıyor.”

Birkaç saat sonra Raegan’la Kody çıkınca kitaplarımla dizüstü bilgisayarımı açtım ve kişisel bilgisayar sahibi olarak büyümenin etkileri üstüne olan makalemi yazmaya giriştim. “Böyle boktan konuları kim, nereden buluyor?” diye homurdandım.

Makalemi bitirip yazıcıdan çıktısını aldıktan sonra cuma günkü psikoloji testine hazırlanmaya başladım. Daha neredeyse bir hafta sürem vardı ama eğer son dakikaya kadar beklersem kaçınılmaz olarak bir aksilik çıkacağını deneyimlerimden biliyordum. İşte çalışma imkânım da yoktu ve üstüne bu sınav normalden de zor olacaktı.

Cep telefonuma bir mesaj geldi. Yine Trenton’dandı.

Bak bununla ilk defa karşılaşıyorum işte. Daha önce hiçbir kız önce numarasını verip sonra da beni görmezden gelmemişti.

Gülüp telefonumu iki elime alarak bütün hızımla tuşlara bastım.

Seni görmezden geldiğim yok. Ders çalışıyorum.

Bir araya gelmeye ne dersin?

İşim bitene kadar olmaz.

Tamam, peki bitince yemeğe çıkabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum.

Yemeğe çıkmak için plan mı yapmıştık?

Sen hiç yemek yemez misin?

... yerim, yani?

Tmm, o zaman. Demek ki yemek yemeyi planlıyorsun. Ben de yemek yemeyi planlıyorum. Hadi yemek yiyelim.

Çalışmam lazım.

Tmm... SONRA yiyebilir miyiz?

Beni beklemene gerek yok. Sen ye.

Gerek olmadığını biliyorum. Bunu istiyorum.

Ama yapamam. Onun için sen ye.

tmm.

Telefonumu sessize alıp yastığımın altına koydum. Israrcılığı etkileyici olduğu kadar can sıkıcıydı da. Trenton'ın kim olduğunu tabii ki biliyordum. İkimiz de Eakins Lisesi'nden aynı sene mezun olmuştuk. Onun kırmızı kalem ve yapıştırıcıları yiyen kirli, sümüklü bir çocuktan şu an olduğu uzun boylu, dövmeli, aşırı derecede çekici erkeğe dönüşmesini izlemiştim. Ehliyetini aldığı an kendi sınıfındaki kızlarla başlamış ve ardından da Eastern State Üniversitesi'ndeki kız öğrencilere geçmişti ve ben de asla onlardan biri olmayacağıma yemin etmiştim. Aslında irademi kullanmamı gerektirecek bir çabası da olmamıştı. Şu âna dek. Kendini beğenmişlik yapmak istemiyordum ama bu Trenton ve Travis Maddox'un hiç yatmayı denemediği az sayıdaki kadından biri olunca epey zor bir şeydi. Bu büyük ihtimalle tamamen zavallı görünmediğimi kanıtlıyordu. T.J. bir derginin kapağından fırlamış gibi yakışıklıydı ve şimdi de Trenton bana mesaj atıyordu. Liseyle üniversite arasında Trenton'm dikkatini çekecek nasıl bir değişim geçirdiğimden emin değildim ama onun nasıl değiştiğini biliyordum.

İki seneden daha kısa bir süre önce, bahar tatilinde bir gece Trenton'ın hayatı değişti. Mackenzie Davis'in Jeep Liberty'sinin yolcu koltuğuna oturup açık havada yapılan bir partiye doğru yola çıkmıştı. Ama ertesi sabah bir çekicinin arkasında kasabaya getirilen cip tanınacak halde değildi, tıpkı Trenton'ın Eastern'e döndüğünde olduğu gibi. Okulda uzun süre kalmadı ve bütün derslerini bırakıp babasının yanına geri taşındı. Travis, Red'deki sakin gecelerde ağabeyi hakkında bölük pörçük bir şeyler anlatmıştı ama Trenton hakkında bunlardan fazla bir şey duymamıştım.

Yarım saat daha çalışıp zaten kısacık olan tırnaklarımı biraz daha kemirdikten sonra karnım guruldamaya başlamıştı. Sallana sallana mutfağa gidip buzdolabının kapısını açtım. *Ranch sosu. Kişniş. Karabiber buzdolabında ne arıyor? Yumurta... ıy, iğrenç. Yağsız yoğurt. Daha da kötü.* Dondurucuyu açtım. *On numara. Donmuş burrito.*

Tam mikrodalga fırının düşmesine basacaktım ki kapı çalındı. "Raegan! Lanet olası anahtarlarını unutup durma artık!" Çıplak ayaklarımla kahvaltı tezgâhının çevresinden dolaşip bej halının üstünden yürüdüm. Kilidi çevirdikten sonra asılıp ağır metal kapıyı açar açmaz kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. Üstümde sadece beyaz bir kısa tişört ve boxer şort vardı, üstelik sütyen takmamıştım. Trenton Maddox elinde iki kâğıt torba kapının önünde duruyordu.

"Öğle yemeği," dedi gülümseyerek.

Yarım saniyeliğine dudaklarım onun dudaklarını taklit etti ama sonra gülümsemem çabucak kayboldu. "Nerde oturduğumu nasıl öğrendin?"

"Etrafa sordum?" dedi yanımdan geçip içeri girerek. Torbaları kahvaltı tezgâhına koydu ve yemekleri içinden çıkarmaya başladı. "Golden Chick'ten aldım Püreleri ve

gravy'leri bana annemi hatırlatıyor. Neden öyle emin değilim. Onun nasıl yemekler yaptığını hatırlamıyorum.”

Dianne Maddox'un ölümü kasabamızı sarsmıştı. PTA* ile Junior Welfare League'inin" yönetiminde görevliydi ve kanser olmadan önce üç yıl boyunca Taylor'la Tyler'in futbol takımının antrenörlüğünü yapmıştı. Ondan bu kadar kolayca bahsetmesi beni hazırlıksız yakalamıştı, her ne kadar aslında öyle düşünmemem gerektiğini bilsem de bunu kendisi için zor bir konu olacağını varsaymıştım.

“Kızların dairelerine elinde yemekle baskın yapmak gibi bir alışkanlığın mı var?”

“Yok, ama zamanı gelmişti.”

“Neyin zamanı gelmişti?”

Boş gözlerle bana baktı. “Öğle yemeğinin.” Mutfığa gidip dolapları açmaya başladı.

“Şimdi ne yapıyorsun?”

“Tabaklar nerede?” diye sordu.

Doğru kapağı gösterdim, o da iki tabak çıkarıp tezgâhın üstüne koydu ve bir kaşıkla püreyi, gravy ve mısırı tabaklara koyup tavuğu bölüştürdükten sonra dışarı çıktı.

Havada tavuk ve gravy kokusu, küçük sessiz dairemde kendi başıma öylece durdum. Daha önce hiç başıma böyle bir şey gelmemişti ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Aniden kapı çarparak açıldı ve Trenton yeniden içeri girip ayağıyla kapıyı iterek kapattı. Ellerinde tepesinden pipet çıkan iki büyük köpük bardak tutuyordu.

“Umarım Kirazlı Kola seviyorsundur bebeğim, aksi takdirde sen ve ben asla arkadaş olamayız.” İçecekleri tabakların yanına koyduktan sonra yerine oturdu. Başını kaldırıp bana baktı. “Eee? Oturmayacak mısın?”

* Ebeveyn Öğretmen Birliği; okul aile birliğinin muadili. -çn

** Çocuk ve gençlerle ilgilenen hayır kurumu. -çn

Oturdum.

Trenton ilk lokmayı ağızına tıktı ve ben de biraz tereddüt ettikten sonra aynısını yaptım. Sanki cenneti tatmışım gibiydi ve bir defa başladım mı tabağımdaki yemek kısa sürede yok oldu.

Trenton Uzay Toplari'nin DVD'sini kaldırıp gösterdi. "Ders çalıştığını söylediğini unutmadım, dolayısıyla izleyemezsen tamamdır ama bunu kasabaya son geldiğinde Thomas'tan ödünç almıştım ve hâlâ izlemedim."

"Uzay Toplari mı?" diye sordum, bir kaşımı kaldırarak. Bunu T.J. ile yedi bin defa izlemiştim. Bize özel bir şeydi. Trenton'la izleyecek değildim.

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Bana yemek getirmen son derece hoş bir davranıştı ama ders çalışmam lazım."

Omuzlarını silkti. "Yardım edebilirim."

"Benim bir erkek arkadaşım var."

Trenton istifini bozmadı. "O zaman pekiyi bir erkek arkadaş sayılmaz. Kendisini hiç etrafta görmüyorum."

"Burada yaşamıyor. O... o California'da okuyor."

"Hiç ziyaretine gelmiyor mu?"

"Henüz değil. Çok meşgul."

"Buradan mı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Adını söylesene."

"O da seni ilgilendirmez."

"Peki," dedi çöpü alıp mutfaktaki çöp kutusuna atarken. Önce benim tabağımyı sonra da kendininkini alıp lavaboda sudan geçirdi. "Anlayabildiğim kadarıyla hayali bir erkek arkadaşın var."

Karşı çıkmak için ağızmyı açtım ama bulaşık makinesini işaret etti. "İçindekiler kirli mi?"

Başymıla onayladım.

"Bu gece çalışıyor musun?" diye sordu, bulaşık makinesini doldurup sonra da bulaşık deterjanını ararken. Bulunca makinenin bölmesine biraz koyup kapağını kapattı ve sonra da düğmeye basıp makineyi çalıştırdı. Odaya alçak, insanı sakinleştiren bir mırıltı yayıldı.

"Hayır. Hafta sonu için izin aldım."

"Harika, ben de izinliyim. Daha sonra uğrayıp seni alırım."

"Ne? Hayır, ben..."

"Saat yedide görüşürüz!" Kapıyı kapattı ve dairem bir kez daha sessizleşmişti.

Az önce ne oldu? Odama koştüğüm gibi cep telefonumu kaptım.

Snnle bir yere gitmiyorum. Sana söyledim, bnm erkek arkadaşım var.

Hıı tabi.

Ağzım açık kaldı. Gerçekten de hayır dememi kabul etmeyecekti. Ne yapacaktım peki? Kapıma dikilip sonra da pes edene dek kapıyı çalmasını mı bekleyecektim? Bu kabalık olurdu. Ama onun yaptığı da öyleydi! Hayır demiştim bir kere!

Kendimi yiyip bitirmenin bir anlamı yoktu. O geldiğinde Raegan büyük ihtimalle Kody'yle beraber eve dönmüş olacaktı ve ona dışarı çıktığımı söyleyebilirdi. Başka biriyle. Bu da arabamın neden hâlâ otoparkta durduğunu açıklardı.

Ben epey akıllı bir kızdım. En azından bu kadar sene boyunca Trenton'dan uzak durmayı akıl edebilecek kadar akıllıydım. Çocukluğumuzdan beri onun kızlarla flört edip onları baştan çıkarmasını sonra da yüzlerine bile bakmamasını izliyordum. Trenton Maddox'un beni hazırlıksız yakalayabilecek hiçbir numarası yoktu.

Üçüncü Bölüm

Saat yedi olduğunda belimden bükülmüş, makineyle saçımı kurutuyordum. Ortak kullandığımız küçücük banyomuzu dolduran buhar aynayı buğulandırdığı için yansımamı görmeye çalışmamın bir anlamı yoktu. Göğsüme sardığım ince, yıpranmış havlu neredeyse hiçbir şeyi kapatmıyordu. Yeni havlulara ihtiyacımız vardı. Her şeyin yenisine ihtiyacımız vardı.

Raegan eve döndüğünde saat altıyı geçmişti dolayısıyla Trenton'ı nasıl göndereceğini tam olarak bilebilsin diye planımı kendisine aceleyle açıklamam gerekti. Saat yediyi beş geçte en sevdiğim kapüşonlu Eastern State montumu ve ona uyan gri bir svetşört giydim. Saat yediyi on geçte Raegan kucığında bir kâse dolusu patlamış mısır, üstünde lacivert yoga eşofmanı ve çiçekli kısa tişörtüyle koltuğa oturup mavi yastıklara gömüldü.

“Galiba onu vazgeçirmişsin.”

“Güzel,” dedim, koltuğun neredeyse hiç süngeri kalmamış bir koluna oturarak.

“Güzel diyorsun ama gözlerinde minnacık da olsa bir hayal kırıklığı var sanki.”

“Sen pis bir yalancısın,” dedim bir avuç dolusu patlamış mısır alıp ağzıma tıkarken. Televizyondan *Family Guy*’un rahatsız edici sesleri gelirken tam gevşemeye başlamıştım, kapının zili çaldı. Raegan aceleyle güç bela kal-

kıp kapağa bakmaya giderken her yere patlamış mısır saçtı ve ben de hızla yatak odama koştum. Reagan kilidi açıp kapının kulpunu çevirdi ve ardından boğuk sesini duydum. Kısa bir aranın ardından çok daha derinden gelen başka bir ses daireyi titreterek kulağıma geldi. Trenton'ın sesi.

Kısa bir konuşmanın ardından Reagan bana seslendi. Kasılıp kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Ona evde olmadığını mı kanıtlamaya çalışıyordu? Aniden odamın kapısı açılınca yüzüme çarpmaması için refleksle geriye doğru sıçradım.

Reagan suratını asmış, önümde duruyordu. "Bel altından vurdu."

Başımı iki yana salladım, konuşmalı mıydım emin değildim.

Başının sert bir hareketiyle sokak kapısını işaret etti. "Git de kendi gözlerinle gör."

Çevresinden dolaşıp koridoru geçince Trenton'ın oturma odasında durduğunu gördüm. Elinde minicik, şişkin pembe bir palto vardı ve yanında da küçük bir kız duruyordu. Kız nefes kesici bir güzellikteydi. Kocaman mavi gözleri teleskop gibiydiler, gözlerini kırptığında uzun, kara kirpiklerinin ardında kayboluyorlardı. Uzun, platin sarısı saçları dalga dalga sırtına ve omuzlarına dökülüyordu. Nane yeşili süveterinin ipliklerini çekiştirip duruyordu ama meraklı gözlerini benden bir an için bile ayırmadı.

Trenton yanında duran, minicik, mükemmel kişiyi başıyla işaret etti. "Bu Olive, annesiyle babası iki yıl önce babamın mekânının yanındaki evi aldılar. Kendisi benim kankam."

Olive, Trenton'ın bacağına sarılabilmek için döndü.

Korkmuş ya da tedirgin olmuş gibi görünmüyordu, sadece ona yapışabilecek kadar rahat hissediyordu.

"Merhaba Olive," dedim. "Kaç yaşındasın?" Bu bir çocuğa sorulabilecek normal bir soru muydu? Emin değildim.

"Beş yaşındayım," dedi kendinden emin bir sesle. O gözü pek, tatlı sesi büyük ihtimalle o güne dek karşılaştığım en tatlı şeydi. Elini uzattı, küçücük ama etli parmaklarını avuç içi dışarı bakacak şekilde uzatabildiği kadar uzattı. Anladığımdan emin olunca elini yeniden Trenton'ın pantolonuna doladı. "Trent beni doğrudan Chicken Joe's'a götüreceğini söyledi ama sen hazır olmandan gidemeyiz." Gözlerini kırıştırdı ama gülümsemedi. Son derece ciddiydi ve beklediği her saniye için ciddi ciddi beni suçluyordu.

Trent'e öfkeyle baktım. "Ah, demek öyle dedi?"

Trenton sadece omuzlarını silkip gülümsemekle yetindi. "Hazır mısın?"

Kıyafetime baktım. "Belli ki değilim ama sanırım Olive'i bekletmemem gerekir."

"Doğru, bekletmemelisin," dedi Trenton. Utanmış numarası yapmaya bile tenezzül etmiyordu. Piç herif.

Hırlamamaya, küfretmemeye ya da Olive'i korkutabilecek başka bir şey yapmamaya çalışarak yatak odama çekildim. Kapüşonlu svetşörtümü çıkarıp yerine pas rengi yakası düğmeli termal ince bir süveter ve eşofman altının yerine de yıpranmış bir kot pantolon giydim. Çizmelerimi giyerken Raegan içeri girip kapıyı kapattı.

"Olive lütfen acele eder misin, dememi istedi," dedi. gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Sakin güleyim deme," dedim ayağa kalkarken. Çok hafif makyaj yapıp kirpiklerime rimel ve dudaklarıma şef-

tat parlatıcı sürdükten sonra Trenton'la Olive'nin ayakta beni bekledikleri oturma odasına gittim. "Hazırım," dedim yüzümde bir gülümsemeyle. Olive var diye. Trenton için gülümsemediğim kesindi.

Olive başını kaldırıp Trenton'a baktı. "Artık Chicken Joe's'a gidebilir miyiz?"

"Önce paltonu giy bakalım."

Olive kendisine söyleneni yapıp burnunu elinin tersiyle sildi. "Oldu mu?"

"Tamamdır ha'mfendi," dedi kapıyı açarken.

Kapı açıldığında Olive'in gülümsemesi yüzüne yayıldı ve Trenton'ın yüzü de aydınlandı, onu mutlu etmekten keyif aldığı çok belliydi.

Konuşmadan yanından geçtim ve otoparka yürürken Olive'in küçücük parmakları elime dolandılar. Teni tıpkı görüldüğü gibi yumuşak ve sıcaktı.

Trenton külüstür Dodge Intrepid'inin kapısını açtı. Kırmızı boya bazı yerlerde solmuş, diğerlerinde tamamen kaybolmuştu.

Ön koltuğu öne doğru çekip Olive'in arka tarafa geçmesine yardım edip pembe koltuğuna oturduktan sonra emniyet kemerini bağladı.

Başımı içeri uzatıp bir nefes aldım. "Arabanda sigara içmiyor musun?"

"İçiyorum ama arabamı Olive'i almadan önceki gece temizleyip, onu evine geri bırakana kadar da tüm gün boyunca içmiyorum. Dolayısıyla da koku sinmiyor." Yolcu koltuğunu normal konumuna getirip elini uzattı ve içeri girmemi işaret etti.

"Bunun acısını öyle bir çıkartacağım ki," diye fısıldadım oturmak için yanından geçerken.

Gülümsedi. "Sabırsızlıkla bekliyorum." Trenton kapı-

yı kapatıp arabanın önünden yavaşça koşarak şoför kapısına gelip koltuğa yerleşti. Emniyet kemerini çekip yerine taktı ve beklentiyle bana baktı.

“Takmazsan ceza alıysm,” dedi Olive arka koltuktan.

“Ha,” dedim ve dönüp az önce Trenton’ın yaptığı gibi emniyet kemerimi taktım. Kemerin tokası yerine oturunca Trenton arabayı çalıştırdı.

Kasabanın öbür tarafındaki Chicken Joe’s’a giderken arabadaki sessizliği bozan tek şey Olive’in ne kadar yol kat ettiğimizi öğrenmek istemesiydi. Neredeyse her kırımızı ışıktaki durduğumuzda istikametimizle aramızda kaç blok kaldığını öğrenmek istiyor, Trenton da sabırla ona yanıt veriyordu. Sonunda restorana bir blok kaldığında ikisi elleriyle dans ederek küçük bir kutlama yaptılar.

Trenton arabayı Chicken Joe’s’un otoparkına çekip motoru kapattı, inip koşarak benim tarafıma geçti ve kapımı açtı. Bir eliyle inmeme yardım edip sonra da koltuğu öne çekti, Olive’in emniyet kemerini çözdü ve yere indirdi.

“Bozuk paya getiydin mi?” diye sordu.

Trenton bir kahkaha atıp incinmiş numarası yaptı. “Chicken Joe’s’a yanında çeyreklik olmadan girmene izin veriyorlar mı?”

“Sanmıyorum,” dedi Olive başını iki yana sallayarak.

Olive, Trenton’ın uzattığı elini tutup kendi elini bana uzattı. Olive’in elini tutup peşlerinden içeri girdim.

Chicken Joe’s daha ben yokken Eakins’in demirbaşlarından biri olmuştu. Annemle babam çocukken bizi bir iki defa götürmüşlerdi ama doksanlardan beri uğramamıştım. Havadaki ağır yağ ve baharat kokusu mekândaki her şeyin üstüne sinmiş, yeşil karo kaplı zeminin üstünde ince bir tabaka oluşturmuştu.

Olive'le Trenton'ın peşinden restoranın diğer ucunda-ki bir masaya gittik. Her yerde çocuklar koşuşturuyordu; neredeyse düz duvara tırmanacak kadar enerji doluydular. Aşırı büyük müzik kutusu ve oyun makinelerinden gelen çok renkli ışıklar sanki çocukların çığlıklarıyla kahkahalarını güçlendiriyorlardı.

Trenton ellerini pantolonunun ceplerine daldırıp iki avuç dolusu çeyreklik çıkardı. Olive heyecanla bir nefes alıp tombul elleriyle kavrayabildiği kadarını alarak koşup gitti.

"Şu küçük kızı kullandığın için zerre kadar suçluluk hissetmiyorsun değil mi?" diye sordum, kollarımı masanın üstünde kavuşturup.

Trenton omzunu silkti. "Ben seninle yemeğe çıkmış oluyorum, o atari oynuyor, annesiyle babası da geceyi birbirlerine ayırabiliyorlar. Kazan/kazan... Kazan durumu."

"Hiç de bile. Benim kazanan olmadığım çok açık, ne de olsa kandırılarak buraya getirildim."

"Senden bir adım ileride olmam benim suçum değil."

"Bir çocuğu kullanmak ilk randevu için uygun bir şey değil. Bu ileride paylaşmak isteyeceğin tipte bir anı değil."

"Bunun özel bir buluşma olduğunu kim söyledi? Demek istediğim... Bunun öyle bir buluşma olduğunu söylüyorsan benim için hava hoş ama ben bir erkek arkadaşın var sanıyordum."

Neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım ama bu bile utançtan yüzümün kızarmasından iyiydi. "Affeder-sin, önüne gelen herkesi böyle kandırmadığını düşün-müştüm."

"Kandırmıyorum zaten. Bu kesinlikle sıradışı bir vaka."

“Sensin sıradışı vaka,” diye homurdanırken düzinelerce minik yüz arasından Olive’i seçmeye çalıştım. Kısacık kollarıyla aynı anda tilt makinesinin iki tarafına da erişmeye çalışıyordu ama sonunda bir sağ bir de sol tarafa uzanmaya karar verdi.

“Hâlâ bir erkek arkadaşın var diye varsayıyorum,” dedi Trenton.

“Seni ilgilendirmez ama evet.”

“O halde buna buluşma diyemeyeceğimiz çok net. Çünkü eğer öyle olsaydı sen... Yani, bunu söylemeyeceğim.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Masanın üstünden uzanıp suratına bir tokat yapıştıracam.”

Güldü. “Hayır yapmayacaksın. Eakins, Illinois’nin gelecek neslinin seni öcü diye bellemesini mi istiyorsun?”

“Umurumda değil.”

“Evet umurunda.”

Garson kız sallana sallana yanımıza geldi, kocaman olmuş göbeğini dengelemek için arkasına yaslanıyordu. Neredeyse yedi aylık hamile gibi görünüyor, yeşil polo tişörtü karnını ucu ucuna örtüyordu. Masanın üstüne kapaklı, küçük bir içecek bir pipet bıraktı ve sonra da içinde kahverengi, gazlı bir içecek olan daha büyük bir kupa koydu. “Selam Trent.”

“Merhaba Cindy. Eve gidip ayaklarını uzatıp yatmalısın.”

Gülümsedi. “Her defasında bunu söylüyorsun. Arkadaşın ne isterdi?”

Cindy’e baktım. “Sadece su alayım, lütfen.”

“Tamamdır.” Trenton’a baktı. “Olive de her zamankini mi ister?”

Trenton başıyla onayladı. "Ama Cami'nin menüye ihtiyacı olacak diye düşünüyorum."

"Hemen dönerim," dedi.

Trenton öne eğildi. "Kızarmış tatlı patatesle lahana salatası olan üçlü menülerinden alman lazım. Çünkü... inanılmaz."

Arkamda bir adam bağırdı. "Christopher! Kıcını kaldırıp gel ve yerine otur dedim sana!"

Trenton etrafıma bakmak için uzandı ve sonra yüzü asıldı. Yaklaşık sekiz yaşındaki küçük bir çocuk koşup geldi ve beklemeye başladı; babasından çok bana yakın duruyordu.

"Otur yerine!" diye hırladı babası. Çocuk kendisine söyleneni yaptıktan sonra dönüp diğer çocukların oynamasını izlemeye başladı.

Trenton arkamda olup bitenleri görmezden gelmeye çalışarak masaya yaslandı. "Red'de çalışmayı hâlâ seviyor musun?"

Başımla onayladım. "İş olduğunu düşünürsek fena sayılmaz. Hank sağlam bir adam."

"Neden bu hafta sonu çalışmadın?"

"Biraz izin aldım."

Arkamdaki adam, "Kıpırdanma!" diye hırladı.

Trenton biraz duraladıktan sonra devam etti. "Sadece bardan memnun değilsen bizim dükkânda bir resepsiyoniste ihtiyacımız olduğunu söyleyecektim."

"Hangi dükkânda?"

"Benim dükkânımda. Yani, çalıştığım dükkânda."

"*Skin Deep* eleman mı alacak? Cal'm o anda meşgul olmayan her kimse, onun telefona bakmasını istediğini sanıyordum."

* Yüzeysel anlamına gelen deyim; birebir çevirisi yaklaşık olarak 'ancak ten kadar derin'. -çn

“34th Street Ink’in girişinde seksi bir piliç olduğunu söyledi, dolayısıyla bizim de öyle birisine ihtiyacımızı olduğunu düşünüyormuş.”

“Seksi piliç ha?” dedim ifadesiz bir tonla, etkilenmemiştim.

“Onun sözleri, benim değil,” dedi Trenton, Olive’i görebilmek için kalabalığı gözleriyle tararken. Fazla uzun bakmasına gerek kalmadı, nerede olacağını biliyordu.

“Tilt oynamayı seviyor, ha?”

“Bayılıyor,” dedi, çocuğuyla gurur duyan bir baba gibi gülümsemişti.

“Lanet olsun, Chris! Ne bok yiyorsun?!” diye bağırdı arkamdaki adam ayağa kalkarken. Döndüğümde adamın devrilmiş bardağını ve son derece endişeli gözlerle ıslanmış kucağına bakan küçük oğlunu gördüm. “Ne diye zahmet edip seni böyle bir yere getiriyorum ki?” diye bağırdı adam.

“Tam aklımdan geçeni söyledin,” dedi Trenton.

Adam arkasına döndü, alınının ortasında iki yatay çizgi vardı.

“Demek istediğim, çocuğunun etrafta koşmasını, oynamasını ya da genel olarak eğlenmesini istemiş gibi davranmıyorsun; madem olduğu yerde oturmasını istiyordun ne diye onu buraya getirdin o zaman?”

“Sana soran olmadı puşt,” dedi adam arkasını dönerken.

“Doğru, olmadı ama eğer oğlunla böyle konuşmaya devam edersen dışarı çıkmanı istemem gerekecek.”

Adam yeniden bize dönüp konuşmaya başlayacak gibi oldu ama Trenton’ın bakışlarındaki bir şey adamı aklındaki söylememesinin daha akıllıca olduğuna ikna etti. “Kendisi hiperaktif de.”

Trenton omzunu silktili. "Abi anlıyorum, burada tek basınınsın, büyük ihtimalle uzun bir gün olmuştur."

Adamın alnındaki kırışıklıklar yumuşadı. "Aynen öyle."

"O zaman bırak enerjisini atsin. Eve döndüğünüzde bitkin düşmüş olacak. Çocuğı atari salonuna getirip oynamak istedi diye sinir yapmak pek akıl kârı değil."

Utaniş adamın yüzünü kararttı, birkaç defa başını öne arkaya sallayıp arkasına döndü ve oğluna başıyla işaret edip, "Affedersin,ufaklık, gidip gönlünce oyna," dedi.

Oğlanın gözleri aydınlandı ve sandalyesinden atlayıp sürekli hareket halindeki mutlu çocuklardan oluşan kalabalığın arasına karıştı. Rahatsız bir sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından Trenton adamla muhabbet açtı ve iş yerleri, Christopher ve Olive hakkında havadan sudan konuşmaya başladılar. Nihayetinde adamın isminin Randall olduğunu ve karısından yeni ayrıldığını öğrendik. Chris'in annesi bir madde bağımlısıymış ve komşu kasabada erkek arkadaşıyla yaşıyormuş, Chris de bu duruma uyum sağlamakta zorlanıyormuş. Randall kendisinin de zorlandığını itiraf etti. Kalkma zamanı gelince de Trenton, Randall'm uzattığı elini sıktı. Christopher iki adamın da sırtmasını izleyip babasının elini tuttu. İkisi de yüzlerinde bir gülümsemeyle kapıdan çıktılar.

Olive, çeyreklikleri bitince masaya, altın rengi tavuk şeritlerinin başına oturdu. Trenton eline biraz anti bakteriyel jel sıkınca o da ellerini ovuşturdu ve ardından tabağındaki her şeyi son lokmasına dek silip süpürdü. Trenton'la ben de onun yemeğinin yetişkinlere göre olacağını sipariş etik ve üçümüz de yemeğimizi hemen hemen aynı anda bitirdik.

“Tuyta?” dedi Olive, elinin tersiyle ağzını silerken.

“Bilemiyorum,” dedi Trenton. “Annen geçen sefer beni fena haşladı.”

Onunla konuşma şeklini sevmiştim; küçümseyici değildi. Onunla konuşmasıyla benimle konuşma şekli arasında bir fark yoktu ve Olive de bunu fark ediyor ve bundan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

“Sen ne dersin Cami? Pekan cevizi sever misin?”

Olive yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

“Severim.”

Olive’in safir yeşili gözleri parladı. “Paylaşabiliy miyiz?”

Omzumu silktim. “Bir turtanın üçte biri benim için sorun değil. Sen de paylaşmak ister misin Trent?”

Trenton, Cindy’le bakışip işaret parmağını kaldırınca Cindy başını öne arkaya salladı: Ne demek istediğini tam olarak biliyordu. Cindy bir elinde turta tabağı diğerinde üç tane çatalla gelirken Olive ellerini çırpı. Dilim bütün bir turtanın neredeyse üçte biri büyüklüğündeydi ve üstüne bol bol krema sıkılmıştı.

“Afiyet olsun,” dedi Cindy, yorgun ama keyifli bir sesle.

Hepimiz aynı anda turtaya yumulduk ve o tatlı lokmaların ağzımızda erimesinin tadını çıkardık. Birkaç dakika içinde tabağı silip süpürmüştük. Cindy hesabı getirince hesabın yarısını ödemeyi denedim ama Trenton lafı bile olmaz, diyerek bana izin vermedi.

“Eğer sen ödersen bu ilk buluşmamız olacak,” dedim.

“Hiç Raegan’a yemek ısmarladığın olmuyor mu?”

“Evet, ama...”

“O zaman çıkmış mı oluyorsunuz?”

“Hayır, ama...”

"Şşş." dedi Olive'i kucığına alırken. "Şimdi bir tek 'Teşekkür ederim,' demen lazım." Masaya iki banknot bırakıp cüzdanını cebine koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Olive, başını Trenton'm omzuna dayarken.

"Bir şey değil, Ew'," Uzanıp masanın üstünden anahtarlarını aldı.

"Ew da ne?" diye sordum.

Olive bana uyku akan gözleriyle bakınca üstelemedim.

Daireme giden yol boyunca sessizdik ama bunun esas nedeni Olive'in arka koltukta uyuyakalmış olmasıydı. Yanındaki yastığa dayadığı minik yanağı iyice tombul görünüyordu. Uykusunda nerelere dalıp gittiyse o kadar huzurlu, o kadar mutlu görünüyordu ki.

"Annesiyle babası hiç akıllarında yokken baştan aşağı dövmelele kaplı komşularının beş yaşındaki çocuklarına bakıcılık yapmasına izin verdiler, öyle mi?"

"Hayır. Bu yeni. Tatil günlerimde Chicken Joe's'a gelmeye bu yıl başladık. En başta Shane'le Liza Olive'e bir yarım saatliğine göz kulak olmamı istemişlerdi sonra zaman içinde nasıl olduysa Chicken Joe's'a terfi ettik."

"Tuhaf."

"Uzun zamandır onun Tvent'iyim."

"O da senin Ew'un ha?"

"Aynen."

"Bu lakabı nasıl buldu?"

"Adıyla soyadının baş harfleri. Olive Ollivier. O.O. Yan yana getirince 'ew' gibi bir ses çıkıyor."

Başımlla onayladım. "Mantıklı. Altı yıl içinde bu yüzden senden nefret edecek."

Trenton dikiz aynasına göz atıp bakışlarını yeniden yola çevirdi. "Bir şey olmaz."

* Türkçedeki 'ıyy' nidasının karşılığı. -çn

Farlar dairemin kapısını aydınlatınca Trenton niha-
yet utanmış gibi göründü. "Seni kapıya kadar geçirdim
ama onun için Olive'i arabada yalnız bırakmam gerekir."

Elimi sallayıp geçiştirdim. "Yalnız başıma kapıya gide-
biliyorum."

"Belki seni bir daha kaçıırız."

"Cumartesileri çalışıyorum bu milyonda bir olacak bir
kazaydı."

"Chicken Joe's'a pazarları gitmeye başlayabiliriz."

"Pazar günü de çalışıyorum."

"Ben de. Ama iş saat birde başlıyor, hem sen de daha
sonra başlıyorsun değil mi? Öğle yemeğine gidebiliriz.
Erken öğle yemeği."

Dudağımı büktüm. "Bu iyi bir fikir değil Trent. Ama
yine de teşekkür ederim."

"Chicken Joe's'a gitmek *her zaman* iyi bir fikirdir."

Kıkırdayıp aşağıya baktım. "Yemek için teşekkürler."

"Bana borcun var," dedi Trenton arabadan inmemi iz-
lerken.

Aşağı, arabanın içine doğru eğildim. "Beni kaçıran
sensin, unuttun mu?"

"Ve tereddüt etmeden bir kez daha yapardım," dedi
ben kapıyı kapatırken.

Binaya doğru yürüdüm ve Trenton sağ salım içeri gir-
diğimi görene dek beni bekledi.

Raegan koltuktaki yastıklarda dizlerinin üstünde otur-
muş, koltuğun arkasını parmaklarıyla kavramıştı. "Eee?"

Etrafa bakıp çantamı çift kişilik koltuğa attım. "Eeesi...
Galiba bu şu âna dek gittiğim en iyi randevu olmayan
randevuydu."

"Gerçekten mi? T.J.'le tanışmandan da mı iyiydi?"

Suratımı astım. “Bilmiyorum. O epey iyi bir geceydi tabii ama bu... Bu gece farklıydı.”

“İyi anlamda mı farklı?”

“Mükemmeldi, denebilir.”

Raegan bir kaşını kaldırıp çenesini aşağı eğdi. “Bu iş sarpa sarabilir. Ona söylemen lazım.”

“Aptal aptal konuşma. Söyleyemeyeceğimi biliyorsun,” dedim odama doğru yürürken.

Telefonum bir kez titredikten sonra bir kez daha titre-yince kendimi yatağa atıp ekrana baktım. Arayan T.J.’di.

“Alo?” dedim telefonu kulağıma götürerek. “Aramam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim... Az önce geldik... Her şey yolunda mı?” diye sordu T.J.

“Evet, niye ki?”

“Telefonu açtığında sesinden bir şey olmuş sandım.

“Sana öyle gelmiş,” dedim, Trenton’ın, Olive omzuna yaslanmış uyuklarken ne kadar tatlı göründüğünü aklıma getirmemeye çalışarak.

Dördüncü Bölüm

Pazarın büyük kısmını yatakta geçirdim. Saat on buçuk gibi annem mesaj atıp pazar yemeğine gelip gelmeyeceğimi sorunca ben de gezimin iptal olmasını fırsat bilen Hank'ın bütün çalışanları toplantıya çağırdığını söyledim. Tamamen yalan denemezdi, çalışanlar olarak her pazar öğleden sonra Red'de takıldıktan sonra da pazar akşamı vardiyasına hazırlanmak için eve dinlenmeye giderdik.

Annem kendimi suçlu hissettirecek bir mesaj yollamakta gecikmedi.

"Ben Kody'nin arabasıyla gidiyorum!" diye bağırdı Raegan odasından.

"Tamam!" diye bağırarak karşılık verdim yattığım yerden. T.J. ile görüşmemiz neredeyse sabaha kadar sürmüştü. Üstünde çalıştığı projenin bana söyleyebileceği muğlâk kısımlarını tartışmış, sonra da Trenton'la Olive'den konuşmuştuk. T.J. en ufak bir kıskançlık emaresi göstermeyince biraz gıcık olmuştum ama onu kıskandırmaya çalıştığımı fark edince kendimi suçlu hissedip konuşmamızın kalanında ona şirinlik yapıp durmuştum.

Kendime uzun bir motivasyon konuşması yaptıktan sonra yatak örtümü üstümden atıp sendeleyerek banyoya gittim. Raegan benden önce işini halletmişti. Ayna hâlâ buğulu, duvarlar da buhardan nemliydi. Musluğu

çevirip sıcak su gelmeye başlamadan önce iki havlu alıp yıpranmış Bulldog Futbol tişörtümü çıkarıp yere attım. Kumaş o kadar incelmışti ki bazı yerlerin arkası görülüyordu. T.J.'in tişörtüydü ve alacalı grinin üstüne lacivert harfler vardı. T.J.'in California'ya gitmesinden önceki gece giymiştim –ilk defa beraber uyuduğumuz gece. O da yola çıkmadan önce geri istememişti. O tişört aramızın mükemmel olduğu bir zamanı hatırlattığından benim için özel bir önemi vardı.

Öğlen olduğunda giyindim, azıcık makyaj yapıp ıslak saçlarımla Şirin'e atlayarak en yakındaki fast food restoranına gidip indirim menüsünden bir iki şey aldım. Ceplerimden öğle yemeğimin parasını ödeyebilmek için iki dolar yetmiş sentlik bozuk para çıkarmayı başardıktan sonra Red Door'a doğru yoluma devam ettim. Giriş boştu ama hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Klasik rock. Bu da Hank çoktan gelmiş demektir.

Doğu Bari'na oturduğumda Hank da diğer taraftan çıkıp gelerek gülümsedi. Siyah, düğmeli bir gömlek giymiş, altına siyah bir pantolon geçirip üstüne siyah bir kemer takmıştı. İş günlerindeki tipik kıyafetiydi ama pazarları genelde biraz daha rahat giyinirdi.

Bir bar taburesine yerleşip çenemi yumruğuma dayadım. "Selam Hank. Çok hoş görünüyorsun."

"Selam, güzeller güzeli," dedi Hank göz kırparak. "Bu gece açılışı yapmadan eve gitmiyorum. Doldurmam gereken bir sürü form var, son derece eğlenceli evrak işleri. Hafta sonu tatilinin tadını çıkarabildin mi bakalım?"

"Koşulları düşünecek olursak evet, çıkardım."

"Jorie, Trenton Maddox'un cuma günü masanın etrafında takıldığını söyledi. Kaçırdım herhalde."

"Hayret, genelde Maddoxları şahin gibi izlersin."

Hank suratını buruşturdu. "İzlemek zorundayım. Ya kavga başlatıyorlar ya da kavga bitiriyorlar."

"Aynen, az kalsın Coby'yle bir kavgayı başlamadan bitireceklerdi, geri zekâlı kim olduklarını söylememe rağmen geri adım atmadı."

"Epey tanıdık geldi."

Jorie mekânın öbür tarafından, "şimdiden bir içkiye ihtiyacım var!" diye seslendi. Yanında Blia'yla içeri giriyordu. İki yanıma birer tabure çekip çantalarını barın üstüne koydular.

"Zor bir gece mi geçirdin?" dedi Hank, eğlenmişti.

Jorie bir kaşını kaldırdı. Flört eder bir tavırla sakız çiğnemek diye bir şey varsa, o anda yaptığı tam olarak buydu. "Sen söyle."

"Epey iyi bir gece geçirdiğini söyleyebilirim," dedi ukala ukala sırtarak.

"İyy," dedim yüzümü buruşturarak. Hank'ın koyu renk, kıvrıcık saçları, açık mavi gözleri, kirli sakalı ve bronz cildi onu, on beş ile yetmiş yaşları arasındaki neredeyse her kadın için çekici kılıyordu. Hank bizden on iki yaş büyüktü ve çevirdiğı o kadar çok numaraya tanık olmuştum ki benim için şirin ama adilik de yapabilen bir amca gibiydi. Onu sadece evrak işleriyle uğraşıp gecenin sonunda da para sayarken hayal etmek istiyordum. "Hiç-bimizin bunu duymasına lüzum yok."

Hank, küçük kasabamızda en az bir düzine evliliğın sona ermesinden sorumluydu ve daha yeni reşit olmuş, boyu ancak göğsüne gelen kadınlara olan aşırı düşkünlüğüyle nam salmıştı. Ama Jorie geçen sene Red'de çalışmaya başlayınca onu takıntı yapmıştı. Dokuz şehrin fatihi bir asker çocuğı olan Jorie, öyle kolay etkilenen bir kadın değildi ve Hank'ın cazibesine kapıldığı falan da yoktu.

Ancak Hank davranışlarını ciddi şekilde değiştirip itibarını düzelttiğinde ona yüz vermişti. Birkaç sıkıntı yaşamış olsalar da birbirleri için iyidiler.

Jorie beni dirseğiyle dürtüp Hank'a oyuncu bir bakış attı.

Tuffy içeri girdi, her zamanki gibi yorgun ve mutsuz görünüyordu. Kovulana dek Red'de koruma olarak çalışmıştı. Ama Hank'ın ona karşı bir zaafı olduğundan altı ay sonra kendisini DJ olarak işe almıştı. Üçüncü defa boşanıp, üçüncü defa depresyona girince çok fazla işe gelmezlik yapmış ve bir kez daha kovulmuştu. Şimdi, dördüncü karısıyla evliydi ve Red'deki dördüncü şansında yarım maaşla girişte durup müşterilerin kimliğini kontrol etme noktasına dek düşmüştü.

Tuffy'nin peşinden, sadece birkaç saniye sonra Rafe Montez içeri girdi. Tuffy'nin yerini alarak DJ'lik yapmaya başlamıştı ve dürüst olmak gerekirse daha iyiydi. Sessiz, içine kapanık biriydi ve neredeyse bir yıldır Red'de çalışıyor olsa da bir gece bile işi aksatmamış olması dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Vay anasını Cami! Debra Tillman anneme seni Trenton Maddox'la Chicken Joe's'da gördüğünü söylemiş!" dedi Blia.

Jorie'nin başını hızla bana doğru çevirirken sarartılmış bukleleri bir omzundan diğerine zıpladı. "Cidden mi?"

"Beni kandırdı. Yanında küçük bir kız çocuğuyla dairemin kapısına çıkagelip, kıza ben hazır olur olmaz Chicken Joe's'a gidebileceklerini söyledi."

"Aslında epey tatlı sayılır." Blia uzun, siyah saçlarını eliyle omzundan aşağı atıp gülümseyince, o güzel, badem şekilli gözleri ince yarıklara dönüştüler. Boyu ancak bir elli sekizdi ve dikey yöndeki eksikliğini telafi etmek

için hep aşırı uzun topuklu ayakkabılar giyerdi. Bugün beş santimlik dolgu topuklular giymişti. Üzerinde beyaz, dar bir kot pantolon ve göbeğine kadar inerek bir omzundan aşağı sarkan çiçekli bir bluz vardı. Güzellik kraliçelerine yakışan gülümsemesi ve kusursuz safran teniyle ön taraftaki bira büfesinde ömür tüketmektense bir şekilde meşhur olacağını düşünürdüm ama o hiç böyle şeylerle ilgileniyormuş gibi durmuyordu.

Jorie suratını astı. "T.J.'in haberi var mı?"

"Evet."

"Bu biraz... rahatsız edici değil mi?" diye sordu Jorie.

Omzumu silktim. "T.J. hiç rahatsız olmuş gibi gelmedi bana."

Hank arkama bakıp gülümseyince ben de döndüm ve Raegan'la Kody'nin içeri girdiklerini gördüm. Raegan hızlı hızlı yürürken çantasında bir şey arıyordu ve Kody de birkaç adım arkasından ona yetişmeye çalışarak geliyordu.

Raegan bir tabureye yerleşti ve Kody de yanına oturdu. "Lanet olası anahtarlarımı bulamıyorum. Bakmadığım yer kalmadı!"

Öne eğildim. "Ciddi misin?" Dairemizin anahtarları, o anahtarlığa takılıydı.

"Merak etme bulacağım," dedi Raegan beni rahatlatmak için. Anahtarlarını neredeyse ayda iki defa kaybederdi dolayısıyla fazla stres yapacak değildim ama hep bir sonraki sefer kapımızın kilitlerini değiştirmemiz gerekecek mi acaba diye meraklanmaktan da kendimi alamıyordum.

"O lanet şeyleri tutkalla eline yapıştıracağım Ray," dedim.

Kody, Raegan'ın omzunu hafifçe, güven vererek sıktı.

Dün gece ondaydılar, ya kamyonetimde ya da dairemde kalmışlardır. Sonra yeniden ararız.”

Yan kapı kapanınca hepimiz ekibimizin orada olmayan son üyesi Case Gruber’ın her zamanki kıyafetiyle çalışan girişinden içeri gelişini izlemek için koridorun sonundaki kapıya baktık. Bir doksan sekizlik üniversite üçüncü sınıf öğrencisi yıl boyu şort giyerdi. Kışın rasgele üstüne geçirdiği tişörtünün üzerine ESU Bulldogs kapüşonlu svetşörtüyle dolaşırdı ama kıvrıcık saçları her zaman ya bir kask ya da favori kırmızı beyzbol şapkasıyla örtülü olurlardı. Ayakkabılarının bağcıklarını bağlamaz ve sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünürdü.

Blia’nın yüzü aydınlandı “Süpersin, Gruber geldi!”

Gruber azıcık bile gülümsemedi ve güneş gözlüklerini çıkarmaya bile zahmet etmedi.

“Zor bir gün ha Booby?” dedi Kody ukala bir gülümsemeyle.

Futbolcu çocukların hepsi birbirlerine soyadlarıyla hitap ederdi. Dürüst olmak gerekirse birbirlerinin isimlerini bildiklerinden bile emin değildim. Gruber’e antrenmanlara başlayınca hızla Gruby lakabı verilmişti ve Red’de çalışmaya başlamasından kısa bir süre sonra da Kody ona Booby demeye başlamıştı. Geçen sene komikti ama artık Kody dışında, Gruber dahil herkes için eğlencesi kaçmıştı.

Gruber, Blia’nın yanındaki boş tabureye oturup dirseklerini barın üstüne dayayarak parmaklarını birbirine geçirdi. “Siktir git Kody. Dün gece kaybettik diye koç kıçımız çıkana kadar koşturdu bizi.”

“O zaman siz de kaybetmeyin,” dedi Tuffy.

Kody güldü.

“Çükümü ye, pis satıcı.”

Kody bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. Gruber'ın suçlaması doğruydı; Kody sezon başlamadan önce futbol takımından ayrılmıştı ama bunun nedeni ikinci senesinin sonunda dizinden sakatlanmış olmasıydı. Yan bağları birkaç yerden yırtılmış, hatta bir tanesi tamamen paramparça olmuştu ve diz kapağı çıkmıştı. Diz kapağının çıkabilen bir şey olduğundan bile habersizdim ama ortopedi cerrahı bir daha asla sahaya çıkamayacağını söylemişti. Raegan bu konudan hiç bahsetmediğini söylemişti ve Kody de durumu epey iyi idare ediyormuş gibi görünüyordu. Kendini adanmış bir ilk yıl öğrencisi olarak küçük üniversite takımımızın ulusal şampiyonayı kazanmasına yardımcı olmuştu. Onsuz kalan takım zorlanıyordu.

Kapı bir kez daha kapanınca hepimiz donup kaldık. Müşteriler için saat daha erkendi ve yan kapıdan birinin gelmesinin tek yolu, birisinin Gruber'ı takip etmiş olmasıydı, çünkü o girişi sadece çalışanlar biliyordu. Gelenin T.J. olduğunu görünce aynı anda derin bir nefes aldık. Elinde bir dizi pırl pırl anahtar vardı.

"Daireye uğradım, bunlar merdivenlerde duruyorlardı."

Taburemden sıçrayıp hızla yanına yürüdüm. T.J. beni kollarına alıp sımsıkı sarıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Kendimi berbat hissettim."

"Bu çok tatlı ama gerçekten, burada ne yapıyorsun?"

T.J. içini çekti. "İş."

"Burada mı?" dedim, yüzüne bakmak için geri çekilirken. Doğruyu söylüyordu ama bana daha fazla bir açıklama yapmayacağını biliyordum.

T.J. gülümsedikten sonra dudaklarımın köşesini öptü

ve ardından anahtarları Kody'ye fırlattığında, Kody de anahtarları kolayca havada yakaladı.

Raegan bir kahkaha attı. "Merdivenlerde mi? Elimden mi düşürdüm yani?" diye sordu inanamayarak.

Kody omzunu silkti. "Bilmenin imkânı yok, kadın."

T.J. kulağıma fısıldamak için öne eğildi. "Kalamayacağım. Uçağım bir saat sonra kalkıyor."

Hayal kırıklığımı gizleyemesem de başımla onayladım. Karşı çıkmak bir işe yaramayacaktı. "Yapman gerekenleri yaptın mı?"

"Öyle sanırım." T.J. elimi tutup ekibin diğer üyelerine başıyla selam verdi. "Hemen geri gelecek."

Herkes el salladı ve T.J. beni yan kapıdan otoparka çıkardı. Hemen dışarıda kiraladığı parlak siyah Audi park edilmişti. Arabanın motoru hâlâ çalışıyordu.

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun, gerçekten de hemen şimdi gideceksin."

İçini çekti. "Seni sadece bir saniyeliğine görmek mi, yoksa hiç görmemek mi daha kötü olur diye tartıştım kendimle."

"Geldiğine sevindim."

T.J. elini saçımla ensem arasında koyup beni kendine doğru çekerek, beni kendisine âşık eden dudaklarıyla öptü. Dili ağzımın içine giden yolu buldu; sıcak, yumuşak, aynı zamanda güçlü ve ısrarcıydı. Kasıklarım istem dışı kasıldılar. T.J.'in eli kolumdan aşağı kaydı ve oradan önce kalçama, sonra da uyluklarıma geçerek çaresizliğini hissetmemi sağlayacak kadar sıkı.

"Ben de," dedi, nihayet geri çekildiğinde biraz soluksuz kalmıştım. "Kalabilmeyi ne kadar çok istediğimi anlatamam."

Kalmasını istiyordum ama bunu ona söyleyemezdim.

Bu işleri ikimiz için de zorlaştırırdı ve benim de zavallı gibi görünmeme neden olabilirdi.

T.J. arabasına bindi ve basıp gitti; ben de Red'e döndüm, kendimi duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. Reagan alt dudağını biraz dışarı çıkarmıştı ve Hank de o kadar büyük bir ciddiyetle somurtuyordu ki kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu.

"Eğer bana sorarsan," dedi Hank kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak, "o küçük piçin koşa koşa eve dönmemesinin nedeni senin üstüne işemektir."

Tiksintiyle yüzüm buruştu, "İğrenç."

Gruber başıyla onayladı. "Eğer Trent etrafta dolanıyorsa, yaptığı şey tam olarak buydu."

Tabureye otururken başımı iki yana salladım. "T.J., Trent'ten ötürü bir tehdit hissetmiyorum. Ondan hemen hiç bahsetmedi."

"Demek biliyor," dedi Gruber.

"Yani, evet. Saklamaya çalışmıyorum."

"Buraya Trent'le konuşmak için gelmiş olabilir mi?" diye sordu Kody.

Bir şeytantırnağıyla oynarken başımı bir kez daha salladım. "Hayır. Herkesin ilişkimiz olduğunu öğrenmesi konusunda pek de istekli değil, dolayısıyla hakkımda konuşmak için Trent'e gitmeyeceğinden eminim."

Hank homurdanıp uzaklaştıktan sonra aniden geri döndü. "Bundan da hoşlanmıyorum. Seni kirli bir sırıymışsın gibi saklamaktansa, bütün dünyaya seni sevdiğini haykırıyor olması lazım!"

"Açıklaması zor Hank. T.J. özeline... çok önem veriyor. O oldukça karmaşık bir kişi," dedim.

Blia elini yanağına dayadı. "Kahretsin Cami. Senin durumun hepten arapsaçı olmuş."

“Bir de bana sor,” dedim, titreyen telefonumu kaldırarak. Mesaj T.J.’dendi; beni daha şimdiden özlediğini söylüyordu. Duygularını paylaştığımı söyleyip telefonu barın üstüne koydum.

Aylardan beri ilk defa pazar toplantımızdan sonra bara dönmek zorunda değildim ve bu pek de korkunç bir şey sayılmazdı, çünkü dışarıda gök gürliyor ve yağmur camlarımızı dövüyordu. Derslerde geri kaldığım konuların hepsini çalışmış ve bütün ödevlerimi bitirmiş, üstüne çamaşırları katlayıp kaldırmıştım. İnsanın yapacak bir şeyinin olmaması tuhaf bir histi.

Raegan, Jorie’yle doğu barına bakıyordu ve Kody de girişeydi dolayısıyla ben de evde yalnız kalmış, sıkıntıdan patlamak üzereydim. Televizyonda şahane denebilecek bir zombi dizisi izledikten sonra televizyonu kapatıp mutlak sessizliğin içinde oturdum kaldım.

Çok geçmeden T.J. hakkında düşünceler aklıma sızmaya başladılar. Böylesine boşunaymış gibi duran bir şeye devam etmenin kalbimin yerlerde sürünmesine değip değmediğine ve beni üç dakikalığına görmeye gelmesinin ne anlama geldiğine karar vermeye çalıştım.

Cep telefonum titreşti. Trenton’dan mesaj gelmişti.

Selam.

Selam.

Kapıyı açsana ezik. Dışarıda yağmur var.

Ne?

Kapıyı çalınca, bir anda yerimden zıplayarak oturdum yerde arkama döndüm. Kapıya doğru seğirttim ve kapının önüne geldiğimde kapıya doğru eğilerek, “Kim o?” diye sordum.

“Kim olduğunu söyledim sana. Aç şu lanet olası kapıyı!”

Zinciri çekip kilidi çevirerek kapıyı açınca karşımda Trenton belirdi; eşikte duruyordu, ceketı sırlsıklam olmuştı ve başından aşağı yağmur suları akıyordu.

“İçeri gelebilir miyim?” dedi titreyerek.

“Tanrım, Trent!” deyip onu içeri çektim.

Yeni yıkanmış havlulardan birini almak için banyoya koştum ve birkaç saniye içinde dönüp havluyu Trenton’a attım. Önce ceketini, sonra da tişörtünü üstünden çıkardı ve ardından yüzüyle başını havluyla kuruladı.

Trenton başını aşağı çevirip pantolonuna baktı. O da sırlsıklam olmuştu.

“Ray’m odasında Kody’nin eşofmanları olabilir, bekle bir dakika,” deyip hızla koridordan ev arkadaşımın odasına yürüdüm.

Elimde bir tişört ve eşofman altıyla döndüm. “Banyo hemen şurada,” deyip başımla koridoru gösterdim.

“Ben iyiyim,” dedi, kemerini çözüp pantolonunun düğmeleriyle fermuarını açarken. Hemen ardından da ayakkabılarını kenara fırlatıp, kot pantolonunu yere bıraktı ve içinden çıkıp bana en cazibeli gülümsemesiyle baktı. “Sence Kody eşofman altını doğal halimle giymemden rahatsız olur mu?”

“Evet ve ben de olurum,” dedim.

Trenton hayal kırıklığına uğramış numarası yapıp eşofman altını giydi. Göğüs ve karın kasları hareket ettikçe şişip derisini geriyorlardı; tişörtü başının üstünden geçirirken onu izlememeye gayret ettim.

“Teşekkürler,” dedi. “İşten çıkınca Red’e gidip birkaç içki içtim. Raegan burada yalnız başına sıkıntıdan patlıyor olacağını söyleyince bir uğrayayım dedim.”

"Yağmur çıplak kalma bahanesi sağladığı için gelmedin yani?"

"Hayır. Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hiç de bile."

Trenton söylediklerimden biraz olsun bozulmamıştı. Hatta koltuğun üzerinden öne doğru atlayıp minderlerin üstünde zıpladı. "Haydi, film izleyelim!" Uzaktan kumandaya uzandı.

"Tek başıma kaldığım ilk gecenin tadını çıkarıyordum aslında."

Trenton bana döndü. "Gitmemi ister misin?"

Bir dakika boyunca ne cevap vereceğimi düşündüm. Evet demeliydim ama bu bir yalan olurdu. Dolayısıyla koltuğun etrafından dolanarak kolunun mümkün olduğunca yakınına oturdum. "Olive nerede?"

"Anne babasıyladır."

"Ondan hoşlandım. Şirin bir kız."

"Deli misin? O inanılmaz tatlı bir kız. Zamanı gelince en az bir tane ergen oğlanı öldürmem gerekecek."

"Ah, bir Maddox'la arkadaş olduğuna üzülecek," dedim gülerek.

Trenton televizyonu açıp üç rakama bastı. Kanal değişti ve ekranda NFL'de oynanan bir maç belirdi. "Bu olur mu?"

Omzumu silktim. "Forty-Niners'ı seviyorum ama bu sene bok gibi oynuyorlar." Bana dik dik baktığını fark edince Trenton'a döndüm. "Ne var?"

"Tam şu an senin mükemmel olduğunu ve yakın zamanda bana delicesine âşık olmanın çok da kötü olmayacağını kabul etmek için fena bir an olmadığını düşünüyordum da."

"Bir erkek arkadaşım var benim," diye hatırlattım ona. Elini salladı, "Hız tümseği."

“Bilemiyorum,” dedim. “Oldukça seksi bir hız tümseği.”

Trent burnundan nefes verdi. “Beni neredeyse tamamen çıplak gördün bebeğim. Sevgilim dediğin uzun mesafeli o çocuğun, şu gördüğün manzarayla uzaktan yakından bir benzerliği yok.”

Kolunu kasmağını izledim. Kody’ninki kadar kalın olmasa da etkileyiciydi. “Haklısın o kadar dövmesi yok. Hatta hiç yok.”

Trenton gözlerini yuvarladı. “Erkek arkadaş niyetine güzel bir çocuk mu seçtin? Çok hayal kırıklığına uğrattıcı!”

“O güzel bir çocuk değil bir kere, gayet sert bir çocuk kendisi. Sadece senden farklı bir şekilde.”

Trenton’ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Benim sert olduğumu mu düşünüyorsun?”

Zor da olsa gülümsememeyi başardım. Yüz ifadesi buluşuydu. “Maddox kardeşleri herkes bilir.”

“Özellikle de,” dedi Trenton minderlerin üstünde ayağa kalkıp bir ayağını bir yanına koydu ve diğerini de bacağımla koltuğun kolu arasına sıkıştırdı, “bu Maddox’u!” Yukarı aşağı zıplayıp aynı anda da kaslarını değişik pozlarda kasmaya başladı.

Oyuncu bir tavırla baldırlarına yumruk atarken kıkırdıyordum. “Kes şunu!” dedim, olduğum yerde sekiyordum.

Trenton eğilip ellerimi tuttu ve beni birkaç defa kendi yüzüme vurmaya zorladı. Canım yanmadı ama üç erkek kardeşi olan bir kız için bu elbette ki savaş anlamına geliyordu.

Ona karşılık verince Trenton tişörtümü tutup, beni de

kendisivle çekerek yere yuvarlandı ve anında beni gıdıklamaya başladı.

“Hayır! Kes şunu!” diye ciyakladım gülererek. Başparmaklarımı koltuk altlarına geçirip bastırınca Trenton anında zıplayarak geri çekildi. Aynı manevra T.J.’de de işe yarıyordu.

T.J. Ah, Tanrım. Trenton’la yerlerde yuvarlanıyordum. Bu doğru değildi... doğru olmanın yakınından bile geçmiyordu.

“Tamam!” dedim ellerimi kaldırarak. “Sen kazandın.”

Trenton donup kaldı. Sırt üstü yatmıştım ve Trenton da dizlerinin üstünde tepemde duruyordu. “Ben mi kazandım?”

“Aynen. Ve şimdi de üstümden inmen lazım. Bu hiç uygun değil.”

Trenton gülüp kalktı ve beni de elimden tutarak kaldırdı. “Yanlış bir şey yapmıyoruz ki.”

“Evet, aslında yanlış sayılır. Senin kız arkadaşın olsam yaptığımızın doğru olduğunu düşünür müydün?”

“Evet, tabii ki de. Bu halı her gece yiyeceğiz diye umuyorum.”

“Yok, başka biriyle yani.”

Trenton’ın yüzü düştü. “Kesinlikle hayır.”

“Hımm, peki o zaman. Hadi Forty-Niners’ın dayak yemeklerini izleyelim, sonra da Raegan’a görevini yerine getirdiğini söyleyebilirsiniz.”

“Görevimi mi? Raegan bana buraya gelmemi söylemedi ki. Sadece yalnız olduğunu ve canının sıkıldığını söyledi.”

“Bu ikisi aynı şey değil mi?”

“Alakasız yok. Cami, bu gecenin bütün sorumluluğu bana ait. Seninle takılmak için kimsenin beni ikna etmesine ihtiyacım yok.”

Gülümseyip televizyonun sesini açtım.

"Pekâlâ, Cal kasanın başında duracak birine ihtiyacı olduğunu söylerken kesin konuştu."

"Ah, öyle mi?" dedim bir yandan televizyon izlemeye devam ederken. "Başvurmayı düşünüyor musun?"

Trenton bir kahkaha attı. "Söylediğini birebir aktarıyorum, "Seksi biri lazım Trent. Güzel memeleri olan biri."

"Tam her kızın hayalindeki iş. Telefonlara bakıp el ilanı dağıtırken bir yandan da seksist hıyarın tekinden emir almak."

"O hıyar değil. Seksist olduğu doğru ama hıyar değil."

"Teşekkürler ama istemem kalsın."

Tam o anda telefonum titremiştir. Telefonu almak için elimi koltuğun koluyla minderinin arasına daldırdım. Coby mesaj atmıştı.

Şey... kötü haber.

Ne oldu?

Araba taksidini ödemem için tebligat geldi.

Faturalarını ödesene şapşal şey.

Bir iki ödemeyi kaçırdım. Bana biraz nakit yollayabilir misin diye merak ediyordum da.

Kanım dondu. Coby ödemelerini en son geciktirdiğinde nedeni bütün maaşını steroid alarak çarçur etmiş olmasıydı. Coby erkek kardeşlerimin en kisası ve hem bedeni hem de kafası en kalın olanıydı. Fevri bir mizacı olsa da cuma gecesi Red'deki davranış biçimini görünce kırmızı alarm vermiş olmam gerekiyordu.

Yeniden mi kullanmaya başladın?

Ciddi misin sen? Cami... Kahretsin...

Gerçekten. Kullanıyor musun?

Hayır.

Bana bir kez daha yalan söylersen arabana neden haciz geldiğini gönlünce babama açıklayabilirsin.

Yanıt vermesi birkaç dakika sürdü.

Evet.

Ellerim titremeye başlasa da mesaj yazmayı başarabilirdim.

Bir programa yazılıyorsun, bana da kanıtını gösteriyorsun. İşte o zaman taksiti öderim. Anlaştık mı?

Bu önümüzdeki haftayı bulabilir.

Ya kabul edersin ya da başının çaresine bakarsın.

Siktir git Cami. Bazen o kadar tepeden bakan, ukala, şirret bir karı oluyorsun ki.

Belki öyledir ama birkaç hafta içinde yaya kalacak olan ben değilim.

Peki. Anlaştık.

Derin bir nefes alıp telefonu kucağıma bıraktım. Eğer Coby'ye yardım edeceksem ikinci bir işe ihtiyacım olacaktı.

Trenton beni gözlerinde endişeyle izledi. "Cal gerçekten de bir resepsiyonist mi arıyor?"

"Aynen."

"Yarın onu ararım."

Beşinci Bölüm

"Tanrı aşkına Calvin," dedi Trenton. Duvardaki büyük Çin işi freske bakarak Calvin'in bakışlarını göğüslerimden almayı bir türlü başaramadığını fark etmemeye uğraşıyordu. Trenton her zamanki kırmızı beyzbol şapkasını ters takmış ve botlarının bağcıklarını bağlamamıştı. Başka biri olsa bu kıyafet salaş görünür ve o kişiyi tam bir serseri gibi gösterirdi ama bir şekilde Trenton'ı daha da çekici yapmıştı. Ona dair herhangi bir şeyin farkına varmak yanlış bir şeymiş gibi geliyordu ama elimde değildi.

Dünyanın en dolgun göğüslerine sahip değildim ama ince yapım nedeniyle küçük göğüslerim olduklarından büyük görünüyorlardı. Kabul etmekten nefret etsem de Red'de ekstra bahşış almamı sağlıyorlardı ve şimdi de ikinci bir işe girmemi sağlayacaklardı. Nesneleştirilmeyi istememekle, Tanrı vergisi nimetlerimi çıkarım için kullanmak arasında gidip geldiğim çıkışı olmayan bir döngüdü bu.

"Ne zaman başlayabilirim demiştin?" dedi Calvin dalgın dalgın, kasanın arkasındaki duvarda asılı duran bir esmer güzelinin resmini düzeltirken. Vücudunun neredeyse her yerini dövmeler kaplıyordu ve yataktaki uykulu görünen diğer kadınların bedenlerinin üstüne, dövmeleri ve gülümsemesi dışında hiçbir şey kuşanmadan uzanmıştı. Duvarların büyük kısmı ya büyük motorlu

arabalara sarılmış ya da tenlerinin üstüne yapılmış olan resimleri en iyi şekilde sergilemek için sere serpe uzanmış dövme modellerin fotoğrafları veya resimleriyle kaplıydı. Tezgâh kâğıt parçaları, kalemler, faturalar ve ataşlardan oluşan bir yığının altında kalmıştı. Mekânın geri kalanıysa, Calvin dekoru iflas etmiş bir Çin restoranının mallarından devşirmiş gibi durmasına rağmen, temiz görünüyordu.

“Hemen şimdi. Pazartesi ve salı günleri dükkân kapanana kadar çalışabilirim ama çarşambadan cumaya saat yedide çıkmam lazım. Cumartesileri saat beşte çıkmalıyım ve pazar günleri çalışamam.”

“Neden?” diye sordu Calvin?”

“Ders çalışıp ödev yapmaya zaman ayırmam lazım ve Red’de de bara geçmeden önce çalışanlar için yapılan toplantıya katılmam lazım.”

Calvin onay almak için Trenton’a bakınca Trenton başıyla onay verdi.

“Tamam. Trent’le Hazel seni telefon, bilgisayar ve evrak işleriyle ilgili bilgilendirecek. Oldukça basit sayılır. Çoğunlukla müşteri hizmetleri ve temizlik,” dedi masanın arkasından çıkıp gelirken. “Hiç dövmen var mı?”

“Hayır,” dedim. “Gerekli koşullardan biri miydi?”

“Hayır, ama birinci ayın dolmadan bir tane yaptıracağına bahse girerim”, dedi koridorun ilerisine doğru yürürken.

“Sanmıyorum,” dedim, tezgâhın arkasında durmak için yanından geçerken.

Trenton yanıma gelip dirseklerini masaya dayadı. “Skin Deep’e hoş geldin.”

“Bu benim repliğim,” diye takıldım. Telefon çalınca açtım. “Skin Deep Dövme Stüdyosu,” dedim.

“Evet... ah... bu gece saat kaçta kapatıyordunuz?” Konaşan her kimse zil zurna sarhoştı ve saat henüz öğleden sonra üçtü.

Kapıya baktım. “Saat on birde kapatıyoruz ama önce ayılmaya bakın, çünkü sarhoşken size dövme yapmazlar.”

Trenton surat yaptı. Böyle bir kural olup olmadığını bilmiyordum ama bence olmalıydı. Sarhoşlarla baş etmeye alıştım ve burada da payıma düşen kadarıyla ben ilgilenecektim. Tuhaf bir şekilde sarhoşların yanında kendimi daha rahat hissediyordum. Babam ben doğmadan çok önce her sabah kahvaltı niyetine bir Busch birası patlatmaya alışmıştı. Sarhoş birinin dilinin dönmemesi, tökezlemesi, uygunsuz yorumları, kıkırdaması ve hatta öfkesi alışık olduğum şeylerdi. Bir plazadaki daracık ofislerde sonuna kadar kasıntı, yönetimden gelen mailer hakkında atıp tuttukça kendini bir halt sanan bir avuç yavşakla çalışma fikri beni, yetişkin bir erkeğin salya sümüğünü önündeki birasına akıta akıta eski kız arkadaşının ardından ağlayıp sızlanmasını dinlemekten daha çok geriyordu.

“Evet, eğer birimizi şahsi bir iş için aramışlarsa şöyle aktarabiliyorsun,” dedi Trenton, önce beklet ardından da aktarma tuşuna ve sonra da tepedeki numaralı beş tuştan birine bastı. “Yüz Cal’ın ofisi. Yüz bir benim odam. Yüz iki Hazel’in odası. Yüz üç Bishop’un odası... onunla sonra tanışacaksın... kapatırsan sorun yok, geri ararlar. Liste telefonun altına banlı,” deyip telefonu yan çevirdi.

“Şahane,” dedim.

“Hazel benim,” dedi minicik bir kadın odanın öteki tarafından. Bana doğru gelip elini uzattı. Kollarının koyu bronz teni bileğinden omzuna kadar düzinelerce renkli

resim ve desenle kaplıydı. Kulakları, kıkırdaklarını olduğu gibi kaplayan hizmetlerle parlıyordu ve üst dudağıyla burnu arasındaki boşluğun yan tarafında, üst dudağının hemen üzerinde bir sentetik elmas parlıyordu. Doğal olarak iyice koyu tenli bir esmer olsa da yanları kazınmış, üst kısımları daha uzun bırakılmış saçları bakırımsı bir sarıydı. "Ben piercingleri yapıyorum," dedi, kalın dudakları sözcüklerin etrafında zarafetle kıvrılıyor ve çok hafif de olsa bir aksanı olduğu anlaşılıyordu. Böyle küçük ellerine göre güçlü bir kavrayışı vardı; parlak turkuaz tırnakları o kadar uzunlardı ki elleriyle nasıl herhangi bir şey yapabildiğini merak ettim, özellikle de vücudun küçük alanlarına piercing takmak gibi karmaşık bir işi.

"Cami. Ben de iki dakika öncesi itibarıyla resepsiyonistim."

"Süper," dedi gülümseyerek. "Eğer beni soran olursa isimlerini iste ve ne istediklerini not al. Eğer Alisha adında bir kız ararsa, siktir olup gitmesini söyle."

Yürüyüp uzaklaşınca kaşlarımı sonuna kadar yukarı kaldırıp Trenton'a baktım. "Peki, olur tabii."

"Birkaç ay önce ayrıldılar. Hâlâ öfkeli."

"Bak, onu anladım işte."

"Evet, formlar burada," dedi Trenton metal bir dosya dolabının uzun en alt çekmecesini çekip çıkarırken. Gelen telefonlar ve müşterilerle ilgilenmekten artan zamanda bunların üstünden geçtik ve Trenton meşgulken de Hazel yardıma geldi. Calvin çoğunlukla ofisinden çıkmasa da bundan rahatsız olmak hiç aklıma gelmedi.

Trenton bir müşterinin işini bitirip yolcu ettikten sonra çift kanatlı cam kapının bir tarafını açıp başını içeri soktu. "Herhalde acıkmaya başlamışsındır. Komşudan bir şey kapıp gelmemi ister misin?"

Komşumuz Pei Wei'ydi ve birisi sokak kapısını her açtığında içeri yemeklerinin o leziz, tuzlu ve insanın ağzını sulandıran kokusu giriyordu ama Coby'nin borçlarını ödeyebilmesi için iki işte birden çalışıyordum, dışarıda yemek gibi bir lükse gücüm yetmezdi.

"Hayır, teşekkürler," dedim, karnımın guruldadığını hissederken. "Neredeyse kapatma vakti geldi. Evde bir sandviç yaparım."

"Açlıktan midenin sırtına yapışmış olması lazım. Gerçekten acıkmadın mı?" diye sordu Trenton.

"Hayır," dedim.

Başıyla onayladı. "Öyle olsun. Cal'a hemen döneceğimi söyle."

"Tamamdır," dedim kapı kapanırken omuzlarımın biraz düştüğünü hissederek.

Hazel bir müşteriyle odasındaydı, ben de oraya gidip bir adamın burnunun kıkırdağını şişlemesini izledim. Adam gözünü bile kırpmadı.

Midem bulanır gibi oldu.

Hazel yüzümdeki ifadeyi görüp gülümsedi. "Bunlara Boğa diyorum. Oldukça popülerler, çünkü yüzüğü burun deliklerine kadar itip gizleyebilirsiniz, bak şöyle."

İrkildim. "Bu... muhteşem. Trent yemek için yan tarafa geçti. Hemen gelecek."

"Bana bir şeyler getirse iyi olur," dedi. "Açlıktan geberiyorum."

Müşteri, "Yediklerinizi o vücuda nasıl sığdırıyorsunuz?" dedi. "Ne zaman pirinç yesem beş kilo alıyorum ve siz Çinli kızlar minnacıksınız. Anlamıyorum."

"Ben Filipinliyim seni mankafalı," dedi kulağını sertçe bükerek. Müşteri ciyakladı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp girişe geri döndüm.

Birkaç dakika sonra Trenton elinde iki büyük plastik torbayla döndü. Torbaları tezgâhın üstüne koyup yemekleri çıkarmaya başladı.

Hazel müşterisiyle beraber geldi. "Nasıl bakım yapacağınızı ben anlattım, dolayısıyla gitmeye hazır," dedi. Tezgâhın üstündeki ince kutulardan birini eline alınca gözleri parladı. "Seni seviyorum Trent, gerçekten, seni dibine kadar seviyorum."

Trenton, "Az sonra yanaklarım kızaracak," dedi gülümseyerek. Trenton'ın korkutucu yanlarına birden fazla defa tanık olmuşum ortaokulda, lisede ve en son da Red'de. Şimdiye yüzünde olabilecek en memnun ifade vardı, sadece Hazel'ı mutlu ettiği için mutlu olmuştu. "Ve bu da senin için," dedi, bir kutu daha çıkararak.

"Ama..."

"Biliyorum. Aç olmadığını söylemiştin. Hatırım için ye."

Karşı çıkmadım. Plastik servisin plastik kabını yırtıp, yabani bir hayvan gibi gözükecek olmama aldırmadan yemeğe yumuldum.

Calvin arka taraftan çıkıp geldi, belli ki gürültü dikkatini çekmişti. "Akşam yemeği mi?"

"Bizim için. Git kendine başka bir şey al," dedi Trenton, plastik kaşığı sallayarak. "Kahretsin," dedi Calvin. "Neredeyse birileri bana da yemek alsın diye vajinam olmasını isteyecek hale geldim." Trenton onu duymazlıktan geldi. "Bishop hiç uğradı mı?"

"İ-h," dedi Hazel, ağzı dolu bir halde.

Calvin başını iki yana sallayıp çift kanatlı kapıdan dışarı çıktı, büyük ihtimalle Pei Wei'ye gidiyordu.

Telefon çalınca yemeğimi çiğnemeyi bırakmadan açtım. "Skin Deep Dövme..."

“Şey, ee... Hazel meşgul mü?” dedi, benimki gibi derinden gelen ama kadınsı bir ses.

“Bir müşteriyle ilgileniyor. İsminizi alabilir miyim?”

“Hayır. Aslında... eee... Evet. Ona Alisha’nın aradığını söyleyin.”

“Alisha mı?” dedim Hazel’a bakarak. Sessizce bilinen her küfrü etmeye ve her iki eliyle birden telefonuyla oynamaya başladı.

“Evet?” dedi, umutla.

“O Alisha mı?”

Güldü. “Evet, öyle herhalde. Telefona geliyor mu?”

“Hayır, ama sana bir mesaj bıraktı. Siktir git Alisha.”

Trenton’la Hazel donup kaldılar ve hattın diğer ucunda birkaç saniye boyunca tam bir sessizlik hâkim oldu.

“Affedersin?”

“Siktir... Git...,” deyip telefonu kapattım.

Birkaç saniye boyunca şok içinde kaldıktan sonra Hazel’la Trenton bir kahkaha düetine başladılar. Tam bir dakika boyunca gülmelerini durdurmaya çalışıp kıkırdamalarının arasında iç çektikten sonra ikisi de gözlerinden gelen yaşları silmeye başladılar. Hazel’ın koyu rimeli yanaklarından aşağı akıyordu.

Hazel tezgâhın üstündeki bilgisayarın yanında duran bir kutudan kâğıt mendil almak için eğildi. Gözlerinin altını kurulayıp omzumu sıvazladı. “Seninle iyi geçineceğiz.” Odasına çekilirken başparmağıyla arkayı işaret etti. “Bunu kaçıрма Trent. Tam senin kulvarında.”

“Erkek arkadaşı var,” diye bağırdı Trent, gözlerimin içine bakıp sırtırken.

Birkaç saniye orada durup küçük gülümsemelerle birbirimize baktıktan sonra doğrulup zamanı öğrenmek için

bir saat aradım. "Gitmem lazım. Yatmadan önce okumam gereken bir bölüm var."

"Sana yardım etmeyi isterdim ama okul pek benim olayım değildi."

Kapüşonlu kırmızı eşofman üstümü omzuma attım. "Bunun tek nedeni orada olduğun süre boyunca partiden partiye gitmen ve esas olayının kızlar olması. Durum artık farklı olabilir. Ders almayı düşünmelisin bence."

"Almayayım," dedi ve şapkasını çıkartıp öne doğru çevirerek yeniden taktı. Önerimi düşünürken birkaç defa düzeltti, sanki bunu o âna dek hiç düşünmemiş gibiydi.

Tam o sırada bağıra bağıra konuşan, insanı iğrendirecek kadar rahatsız edici, üç üniversite öğrencisi kıkırdayarak içeri daldılar. Sarhoş olmasalar dahi bizim gibi oranın yerlisi olanlar için dışarıdan gelenleri fark etmek zor değildi. Büyük ihtimalle birinci sınıfa giden iki oğlan tezgâha doğru geldiklerinde, askısız pembe bir elbiseyle neredeyse kalçalarına kadar gelen çizmeler giymiş olan kız da peşlerindeydi. Trenton anında kendisiyle göz teması kurunca kız saçlarını okşamaya başladı.

Çocuklardan biri, "Jeremy bir bahis kaybetti," dedi. "Kendisinin bir Justin Bieber dövmesine ihtiyacı olacak."

Jeremy başını hafifçe tezgâha vurdu. "Bana bunu yaptırdığınıza inanamıyorum."

"Kapattık," dedim.

"Paramız var," dedi çocuk, cüzdanını açarak. "Buradaki herkese aklınızı başınızdan alacak bir bahşış vermeye hazırım."

"Kapattık," dedim. "Üzgünüm."

"Senin paranı istemiyor Clay," dedi kız ukala ukala sırıtarak.

"Tabii ki paramı istiyor," dedi Clay, öne doğru eğilerek. "Red'de çalışıyorsun, değil mi?"

Ona dimdik baktım.

"Birden fazla işte çalışıyorsun..." dedi Clay, aklından bir şeyler geçiyordu.

Jeremy irkildi, "Hadisene Clay, gel gidelim."

"Ek para kazanman için sana bir önerim olacak. Bir gecede burada tahminen bir ayda kazandığın kadar para kazanacaksın."

"Cazip bir teklif... ama olmaz," dedim. Ama ben daha cümlemi bitiremeden Trenton iki eliyle Clay'in yakasına yapışmıştı bile.

"Sana orospu gibi mi geldi, ha?" dedi müthiş bir öfkeyle. Gözlerindeki bakışı daha önce de görmüştüm, tam birilerini eşek sudan gelene dek dövmeden önce.

"Oha!" dedim tezgâhın diğer tarafına koşarak. Clay'in gözleri kocaman açılmışlardı. Jeremy elini Trenton'ın koluna koydu. Trenton başını eğip Jeremy'nin eline bakarak, "Bu gece ölmek istiyor musun?" dedi.

Jeremy hızla başını iki yana salladı.

"O zaman, o lanet olası elini üstümden çek."

Hazel koşarak girişe geldi ama korkmuş gibi görünmüyordu. Sadece gösteriyi izlemek istiyordu.

Trenton bir tekmeyle kapıyı açıp Clay'i iterek dışarı attı. Clay kışının üstüne iner inmez fırlayarak ayağa kalktı, yanlarında gelmiş olan kız Trenton'ı süzerek ağır adımlarla kapıya doğru ilerlerken bir yandan da uzun, altın rengi buklelerinden biriyle oynuyordu.

"Fazla etkilenme Kylie. Bu, iki sene önce o kızın ölümüne neden olan psikopat."

Trenton kapıya doğru atılırken cam kanatlarla arasına

geçtim. Trenton anında durdu, güçlükle nefes alıyordu ve Clay da hızla parlak siyah kamyonetine kaçtı.

Çocuklar otoparktan çıkarken bir elimi Trenton'ın göğsüne koydum. Hâlâ soluk soluğaydı ve öfkeden titriyordu. Gözlerini bakışlarıyla delik açabilirmiş gibi hızla uzaklaşan kamyonete dikmişti.

Hazel topuklarının üstünde dönüp tek kelime etmeden odasına gitti.

"Onu ben öldürmedim," dedi Trenton sessizce.

"Biliyorum," dedim. Sirtını sıvazlayıp çantamdan anahtarlarımı çıkardım. "İyi misin?"

"Evet," dedi. Gözleri boş boş bakıyordu; iyi olmadığını görebiliyordum. Kötü bir hatıranın içinde kaybolmanın ne demek olduğunu tam olarak biliyordum ve aradan bir yıldan uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen, kazadan sadece bir defa bahsedilmesi bile Trenton'ı tavşan deliğine göndermeye yetmişti.

"Dairemde bir şişe Crown ve biraz da öğle yemeğinden kalmış et var. Hadi gel yapacağımız etli sandviçleri kusana dek içelim."

Trenton'ın ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Kulağa oldukça muhteşem geliyor."

"Değil mi? Haydi gidelim. Yarın görüşürüz Hazel!" diye seslendim.

Trenton arkamdan daireme girince doğrudan içki dolabına gittim. "Crown kola mı, sek Crown mu?" diye bağırdım mutfaktan.

"Sek olsun," dedi hemen arkamdan. Olduğum yerde sıçrayınca güldü. "Tanrım, ödümü patlattın."

Trenton küçük bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardı. "Affedersin."

Sol elimle şişeyi havada çevirip sağ elimle yakaladım

ve ardından iki karıştırıcıya da duble şatlık malzeme koydum.

Trenton'ın gülümsemesi biraz daha yayıldı. "İnsanın kişisel barmeninin olması epey havalı bir şey."

"Hâlâ yapabildiğime şaşıyorum. Çok ara verdim. Çarşamba günü işe döndüğümde büyük ihtimalle her şeyi unutmuş olacağım." Ona şatını verip kadehimi onunla tokuşturdu. "Crown'a."

"Sıçıp batırmaya," dedi, gülümsemesi silinmeye başlamıştı.

"Üstesinden gelmeye," deyip kadehi dudaklarına dayayıp başını arkaya attım.

Trenton da aynısını yaptı. Boşunu alıp birer kadeh daha doldurdu. "Kör kütük mü olmak istiyoruz, yoksa klozete secde etmek yetecek mi?"

"Onu ancak kıvama geldiğimden bileceğim."

Kadehi ona verip şişeyi aldım ve Trenton'ı iki kişilik koltuğa götürdüm. Kadehimi kaldırdım. "İkinci işlere."

"Şahane insanlarla daha fazla zaman geçirmeye."

"Hayatı imkânsız hale getiren kardeşlere."

"O halta içerim işte," dedi Trenton, kadehini kafasına dikerken. "Kardeşlerimi seviyorum, onlar için her şeyi yaparım ama bazen babamı umursayan bir tek benmişim gibi hissediyorum, anlıyor musun?"

"Bazen benimkini umursamayan bir tek benmişim gibi hissediyorum."

Trenton gözlerini boş kadehinden kaldırıp bana baktı.

"Tam taş fırın erkeğidir. Söylediğine karşı çıkmak yasak... Onunki haricinde bir fikrinin olması yasak... O, annemi eşek sudan gelinceye kadar döverken ağlamak yasak..."

Trenton'ın gözleri kısıldı.

"Artık yapmıyor. Ama eskiden yapardı. Annemin onu bırakıp gitmemesi; yaptıklarına rağmen onu hâlâ sevebilmesi, çocuk aklımızı alt üst etmişti biliyor musun?"

"Hadi ya. Çok fenaymış."

"Annenle baban birbirlerini seviyorlar mıydı?" diye sordum.

Trenton'ın dudaklarına bir anlığına küçük bir gülücük konar gibi oldu. "Deliler gibi."

Yüzümde onunkinin tıpatıp aynısı bir ifade belirdi. "Bu hoşuma gitti."

"Peki... ya şimdi?"

"Herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Babam artık daha iyi, dolayısıyla annem zamanında, sabahları yara berelerini kapatmak için ekstra makyaj yapmaya zaman ayırmak zorunda kalmamış gibi davranmayan herkes kötü adam. Yani... o ben oluyorum."

"Hayır değilsin. Eğer birisi annemi incitmiş olsa... bu babam bile olsa... onu asla affetmezdim. Özür diledi mi?"

"Hiç dilemedi," dedim tereddüt etmeden. "Ama dilemeli. Annemden, bizden, hepimizden."

Bu kez boş kadehini uzattı. İkimize de birer sek doldurdum ve bir kez daha kadeh kaldırdık.

"Sadakate," dedi.

"Kaçıp gitmeye," dedim.

"O halta içerim işte," deyince içkilerimizi diktik.

Dizlerimi göğsüme çekerek yanağımı dizime yaslayıp Trenton'a baktım. Beyzbol şapkasının siperliğinin ucu gözlerini gölgeliyordu. Tek yumurta ikizi olan kardeşleri vardı ama en genç dördü, dördüz olacak kadar çok benziyorlardı birbirlerine.

Trenton tişörtüme uzanıp beni göğsüne çekti. Beni kol-

larına alıp sımsıkı sarıldı. Sol kolunun ön tarafının içinde kalın harflerle *Dianne* yazdığını ve dört beş santim aşağısına da çok daha küçük, el yazısı karakterleriyle *Mackenzie* diye eklenmiş olduğunu gördüm.

"Bu, şey mi..."

Trenton daha iyi bakabilmek için kolunu çevirdi. "Evet." Birkaç saniye sessizlik içinde oturduktan sonra devam etti. "Söylentiler doğru değil biliyorsun, değil mi?"

Doğrulup oturdum ve elimi sallayarak şüphelerinin yersiz olduğunu belirttim. "Doğru olmadıklarını biliyorum."

"Sadece oraya dönemedim, herkes bana sanki onu öldüren benmişim gibi bakıyordu."

Başımı iki yana salladım. "Kimse böyle düşünmüyor."

"Mackenzie'nin annesiyle babası öyle düşünüyor."

"Suçlayacak birine ihtiyaçları var Trent. Başka birisine."

Trenton'ın telefonu titreşti. Eline alıp ekrana baktı ve gülümsedi.

"Seksi bir hatun mu?"

"Shepley. Travis'in bu gece dövüşü varmış. Jefferson'da."

"Güzel," dedim. "Red'in açık olduğu akşamlara ne zaman bir dövüş ayarlasalar mekân bomboş kalıyor."

"Gerçekten mi?"

"Her dövüşe gittiğin için farkına varmamışsındır herhalde."

"Hepsine değil. Bu gece gitmiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Travis'in birisini evire çevire dövmesini izlemekten daha iyi işlerim var. Yeniden izlemekten daha iyi işler. Hem görmediğim hiçbir numarası kalmadı artık."

"Haklısın. Eminim ona bildiği her şeyi sen öğretmişsindir."

"Bildiği her şeyin üçte birini. O küçük pislik yok mu? Büyürken onu, o kadar çok dövdük ki dayak yerken her şeyi kaptı. Şimdi de hepimizi dövebilecek durumda... Hem de aynı anda. Kimsenin onu yenememesine şaşır-mamak lazım."

"Senin Travis'le dövüştüğünü görmüştüm. Sen kazandın."

"Ne zaman?"

"Bir yıldan fazla oldu. Tam şeyden sonra... İçe içe kendini öldürmeden önce durmanı söylemişti ve sen de onu bu yüzden fena benzetmiştin."

"Evet," dedi, ensesini sıvazlayarak. "Bununla gurur duymuyorum. Kavgamız biter bitmez Travis beni affetmiş olsa da babam hâlâ yaptığımı unutturmuyor. O küçük pislği seviyorum."

"Jefferson'a gitmek istemediğinden emin misin?"

Başını iki yana sallayıp ardından gülümsedi. "Pekâlâ... Uzak Topları hâlâ duruyor."

Güldüm. "Uzak Topları'na olan bu takıntın nereden geliyor?"

Omzunu silkti. "Bilmem. Çocukken çok izlerdik. Kardeşlerimle beraber yaptığımız bir şeydi. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor, bilirsin işte."

"Hep arabanda mı duruyor?" diye sordum şüpheyle.

"Hayır, evde. Belki bir ara bize gelebilirsin, benimle izlemek için yani?"

Doğrulup aramıza mesafe koydum. "Bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Neden?" diye sordu, o cezbedici gülümsemesiyle.

"Kendine, benimle yalnız kalacak kadar güvenmiyor musun?"

"Şu anda seninle yalnızım ve en ufak bir kaygım bile yok."

Trenton yüzüme sadece birkaç santim kalana dek bana doğru eğildi. "Bu yüzden mi az önce benden uzaklaştın? Bana yakın olmak hakkında en ufak bir endişen olmadığı için mi?"

Sıcak, kahverengi gözleri dudaklarıma odaklandı ve kapı hızla açılana dek duyabildiğim tek şey, nefes alıp vermesiydi.

"Sana Dallas Cowboys'tan bahsetme demiştim, babam Dallas Cowboys'tan nefret eder."

"Onlar Amerika'nın futbol takımı, Cowboys'tan nefret etmek Amerikalılığa sığmaz."

Raegan topukları üstünde dönünce Kody geriledi. "Ama bunu ona söylemenin hiç gereği yoktu! Tanrım!" Raegan dönüp koltuğa, Trenton'la halimize baktı; ben arkama yaslanmıştım, Trenton da bana doğru eğiliyordu.

"Ah," dedi gülümseyerek. "Bir şeyleri mi böldük yoksa?"

"Hayır," dedim, Trenton'ı iterek. "Bölünen bir şey yok."

"Durum tam dediğin gibi gözüküyor..." diye başladı Kody ama Raegan öfkesini yine ona yöneltti.

"Sadece... konuşmayı kes!" diye bağırıp odasına çekildi. Kody de çabucak peşinden gitti.

"Şahane, herhalde bütün gece kavga ederler artık," dedim.

"Sen... evine git!" dedi Raegan yatak odasının kapısını çarparak. Kody köşeyi dönüp oturma odasına geldi. sarılmış görünüyordu.

“İyi yanından bak,” dedim. “Eğer senden hoşlanıyor olmasaydı, bu kadar kızmazdı.”

“Babası belden aşağı vurdu,” dedi Kody. “Bir saat boyunca Brazil’den bahsederken tek bir laf bile etmedim. Sonra da konuyu değiştirmeye çalıştım ve sonunda kendime hâkim olamadım.”

Trenton gülüp ardından Kody’ye baktı. “Beni eve bırakabilir misin? Biraz içtik de.”

Kody anahtarlarını şingırdattı. “Tabii ki abi. Eğer arabayı almak istersen, sabah yalvarmak için döneceğim, gelirken seni de alırım.”

“Güzel olur,” dedi Trenton. Ayağa kalktı, saçlarını karıştırıp anahtarlarını aldı. “Yarın işte görüşürüz.”

“İyi geceler,” dedim saçlarını düzeltirken.

“Hiç yol kat edebildin mi abi?” diye sordu Kody, gereğinden yüksek bir sesle.

Trenton güldü. “Biraz oynastık işte.”

“En çok neden nefret ediyorum biliyor musun?” diye sordum. “Senden.”

Trenton hızla üstüme koşup beni çevirdi ve bütün ağırlığını vererek üstüme yattı.

“Alakasız bile yok. Ben olmasam kimle şişeden Crown içeceksin?”

“Kendimle,” dedim ağırlığı altında zor nefes alarak. Dirseğimi kaburgalarına geçirince kendini koltuğun sırtına tutunarak toparladı; aynı anda hem tuhaf hem de dramatik görünüyordu.

“Kesinlikle. Yarın görüşürüz Cami.”

Kapı kapanınca gülümsememeye çalışsam da başarılı olamadım.

Altıncı Bölüm

Şişe yere çarpıp parçalanınca Hank'la Raegan başlarını aşağıya eğip etrafa saçılan sıvıya ve cam kırıklarına baktılar.

"Coors Light!"

"Vegas Bombası!"

"Siktir!" dedim, yerdeki parçaları toplamak için eğilerek.

"Ben hallederim," dedi Gruber, pislettiğim yeri temizlemek için aceleyle barın arkasından gelirken.

Yeni işimin ikinci haftasıydı ve daha şimdiden beni yıpratmaya başlamıştı. Pazartesi ve salı dersten çıkıp doğrudan Skin Deep'e gitmek sorun değildi ama çarşambadan pazara canım çıkıyordu. Gece saat ikide biten bir vardiyadan sonra derslere yetişmek ve makale yazmak için çalışıp ardından sabah dokuzda derse yetişmek için kalkmak işkence gibiydi.

"İyi misin?" dedi Hank kulağıma, eğilerek. "Şişeleri çevirmeyi öğrendiğinden beri ilk düşürüşün."

"İyiyim," dedim, ıslak ellerimi arka cebime tıktırdığı havluya silerek.

"Coors Light, dedim!"

"İki dakika beklersen ölmezsin ya!" diye bağırdı Raegan barın servis yaptığım bölümdeki kırk sabırsız heriften bir tanesine. "Hâlâ Coby için neden böyle bir şey

yaptığını anlayabilmiş değilim,” dedi; surat asıklığı daha tam geçmemişti.

“Böylesi daha kolay olduğu için.”

“Buna bağımlılığa imkân sağlamak denmesi gerektiğinden eminim. Ne diye kendine çeki düzen versin ki Cami? İki dakikalık vicdan azabı karşılığında, senin kendisinin kışını kurtaracağından emin.”

“O, aptal bir çocuk Ray, onun batırmasına izin var,” dedim, Blue Curacao’yu almak için Gruber’ın üstünden atlarken.

“O, senin küçük kardeşin. Senden daha beter dağıtmaya hakkı olmamalı.”

“Her şey her zaman olması gerektiği gibi olmaz.”

“Mavi Ay!”

“Kör domuz!”

“Hazırda Zombie Dust var mı?”

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. “Sadece ekim ayında.”

“Bu nasıl bir bar böyle? Bu güne kadar yapılmış en iyi on biradan birinden bahsediyoruz! Yılın her ayı olması lazım o biradan!”

Gözlerimi devirdim. Perşembeleri indirimli bira gecesi olduğu için hep tıklım tıklım olurdu. Dans pistinde insanlar omuz omuzaydı. Bar da bağırarak sipariş vermeye çalışan, art arda üç sıra insandan oluşan bir güruhun işgaline uğrayarak, Hank’ın şefkatle ‘Et Pazarı’ olarak adlandırdığı oluşum için mükemmel bir ortama dönüşmüştü ve saat daha on bir bile olmamıştı: Millet esas on birden sonra kitleler halinde barlara üşüşürdü.

“Batı köşesi!” diye bağırdı Hank.

“Tamamdır!” diye bağırdı Kody, kalabalığın arasından birbirine girmiş bir gruba doğru kendine yol açıyordu.

Müşteriler her dövüşten sonra iki üç gün boyunca normalden daha saldırgan olurlardı. Travis Maddox'un bir adamı acımadan çiğneyip tükürmesini izleyen herkes, dövüş bittikten sonra kendisinin de aynı şekilde yenilmez olduğuna kanaat getirmiş oluyordu.

Raegan gülümseyip birkaç saniyeliğine Kody'nin işini yapmasını izledi. "Çok seksi bir adam bu ya."

"Çalış, kaltak," dedim, bir New Orleans Fizz karışımını kollarım yanana dek, ölümüne sallarken.

Raegan inleyip beş şat kadehini yan yana dizdi, peçete destesini alt rafa çekip bir şişe Chartreuse'ü baş aşağı çevirdi ve kadehleri biraz taşıyarak doldurup tezgâhın temiz kısmı boyunca ince bir çizgi çekti. Çakmağı çakınca tezgâh alev aldı.

Bara en yakın gruptakiler, önlerindeki tahta tezgâh boyunca ilerleyen alevlerden kaçınmak için arkaya yaslanarak coşkuyla bağırdılar.

"Geri çekilin dedik!" diye bağırdı Raegan, alevler otuz saniye içinde kendi kendine sönerken.

"Güzel!" dedi Trenton, kollarını kavuşturmuş önümde dururken.

"Batı köşesinden uzak dur," dedim, başımla Kody'yle Gruber'ın Kızıl Deniz gibi ikiye ayırdığı, sendeleyerek geri zekâlılardan oluşan kalabalığı işaret ederek.

Trenton dönüp başını iki yana salladı. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"O zaman barımdan defol git," dedim ukala bir gülümsemeyle.

"Çok ateşliyiz," dedi Trenton birkaç defa omzunu silerek.

"Bud Light!"

"Bir margarita lütfen!"

"Hev, seksi şey," dedi tanıdık bir ses.

"Selam Baker," dedim gülümseyerek. Bir yıldır bahşış kutuma yirmilik atıp duruyordu.

Trenton'm yüzü düştü. "Tişörtünü kaybetmişsin," dedi.

Başımı eğip deri yeleğime baktım. Evet, memelerimi oyuna dahil etmiştim ama bir barda çalışıyordum, ana-okulunda değil. "Kıyafetimi onaylamadığını mı söylüyorsun?" Trenton konuşmaya başladı ama parmağımı dudaklarına koydum. "Ah, bu çok şeker, sana gerçekten sorduğumu mu düşündün."

Trenton parmağımı öpünce elimi geri çektim.

Raegan tezgâhın üstünden kaydırarak Trenton'a bir şat gönderip ona göz kırptı. Trenton da ona kadehini kaldırıp göz kırptı ve dans pistinden geçerek Kody'yle Gruber'ın hâlâ ayırmaya çalıştıkları kavganın üç metre bile uzağında olmayan, karşı taraftaki bilardo masalarına yürüdü. Trenton kavgayı birkaç saniye daha izledi, Raegan'ın ikram olarak verdiği viski şatını kafasına diktikten sonra kavga eden grubun ortasına yürüyünce herkes suya düşen yağ damlası gibi etrafa kaçıştı.

Trenton birkaç kelime ettikten sonra Kody'yle Gruber adamların ikisini kapıya doğru götürdüler.

Olanları arkamdan izleyen Hank, "Ona iş teklif etmem lazım," dedi.

"Kabul etmezdi," dedim başka bir içki hazırlarken. Küçük kardeşinin aksine Trenton'ın dövüşmemeyi tercih ettiğini görebiliyordum. Sadece kavga etmekten hiç korkmuyordu ve diğer Maddox kardeşler gibi, onun için de kavga etmek sorunları çözmek için başvurulacak sıradan bir yöntemdi.

Neredeyse bir saat boyunca, her birkaç dakikada bir

o kısıcak kesilmiş kahverengi saçlar ve beyaz tişörtü görmek için odayı tararken buldum kendimi. Tişörtü geniş göğsüne tam oturuyor, tişörtünün kısa kolları pazılarını sarıyordu ve Trenton'ın her zaman dikkatimi çektiğini ama onun neden böyle olduğunu anlamak için onu daha yakından tanımayı hiç denemediğimi fark ederken içim ezildi. Bir sürü kadının dikkatini çektiği belliydi ve sıraya girme düşüncesi bana uymuyordu ama yine de, onu fark etmeden edemiyordum. Onu fark etmemek zordu.

Trenton bilardo masalarından birinde oyunu bitirecek atışı yapmak için eğildi, beyaz şapkasını ters çevirmişti. Belli ki en sevdiği şapkalarından biriydi ve o eski şapkanın beyazı, teninin yazdan kalma bronzluğunu olduğundan koyu gösteriyordu.

"Vay canına! Girişte daha şimdiden iki kavga oldu bile!" dedi Blia, gözleri kocaman açılmıştı. "Ara vermek ister misin?"

Son yaptığım kokteylin ücretini alırken başımla onayladım.

"Fazla uzun sürmesin, burası patladı patlayacak."

Göz kırptım. "Sadece gidip işeyeceğim, bir sigara içeceğim, sonra da hemen döneceğim."

"Sakın istifa edip bizi bırakma," dedi Blia bir siparişi hazırlamaya başlarken. "Henüz doğu barına hazır olmadığımıza karar verdim."

"Merak etme. Gitmem için Hank'ın beni kovması lazım."

Hank yüzüme top haline getirdiği bir peçete fırlattı. "O konuda bir endişen olmasın fıstık."

Şakacıktan kolunu yumruklayıp koşar adım çalışanların tuvaletine gittim. Kabine girer girmez iç çamaşırlarımı dizlerime kadar indirip klozete oturdum; dışarıdaki

mi için hası boğuk da olsa, sabit bir ritimle devam ediyordu. İnce duvarlar titrerken kemiklerimin de aynı şeyi yaptığını hayal ettim.

Bir şey gelmiş mi diye teletonuma baktıktan sonra gri plastik tuvalet kâğıdı haznesinin üstüne koydum. T.J.'den hâlâ haber yoktu ama böyle bir durumda dünyada mesaj atmazdım. Dikkat çekmek için yalvaran bir kız olmaya niyetim yoktu.

"İşin bitmedi mi daha?" dedi Trenton kabinin dışından.

Bütün bedenim kasıldı. "Burada ne halt ediyorsun? Burası kızlar tuvaleti. Sapık Texas Ranger!"

"Az önce Chiuck Norris'le kıyaslanabilir olduğumu mu ima ettin? Çünkü öyleyse, itirazım yok."

"Çık dışarı!"

"Sakin ol. Seni göremiyorum."

Sifonu çektikten sonra kabinin kapısını öyle hızlı açtım ki lavaboya çarptı. Ellerimi yıkayıp birkaç kâğıt havlu çektikten sonra Trenton'a öfke dolu bir bakış attım.

"Çalışanların gerçekten de levhada söyleneni yaptığını görmek içimi rahatlattı. Hep merak etmişimdir."

Onu tuvalette tek başına bırakıp çalışanlar için olan giriş-çıkış kapısına yöneldim.

Dışarı çıkar çıkmaz soğuk hava tenimin çıplak yerlerini dondurdu. Arabalar hâlâ gelmeye devam ediyor, barın bulunduğu arazinin karşı tarafındaki çimenliğe gelişigüzel park ediyorlardı. Arabaların kapıları çarparak kapanıyor, arkadaşlar ve çiftler girişe doğru yürüyorlar ve içeri girebilmek için birilerinin çıkmasını bekleyen üniversite

* Barlara, genellikle ortama uymayan kovboy kıyafeti giyerek, gelip kadınlara rahatsız edecek şekilde dik dik bakan erkeklere takılan lakap. Texas Rangers Chuck Norris'in başrolünde oynadığı bir televizyon dizisi. -çn

öğrencilerinden oluşan uzun bir sıraya gelip yavaşlıyorlardı.

Trenton yanımda durdu, bir sigara çıkarıp önce kendinkini, sonra da benimkini yaktı. "Hakikaten bırakman lazım," dedi "Pis bir alışkanlık. Bir kız için çekici değil."

Boynumu uzatarak ona doğru baktım.

"Ne? Ben çekici olmaya çalışmıyorum. Ne de olsa bir kız değilim."

"Senden hoşlanmıyorum."

"Evet, hoşlanıyorsun."

"Çekici olmaya da çalışmıyorum."

"Başaramıyorsun."

Ona bir göz attım, iltifatından etkilenmemek için bütün gücümle mücadele ediyordum. Göğsümde hissetmeye başladığım sıcaklık güçlenip taşı ve el ve ayak parmaklarıma ulaşana dek yayıldı. Üstümde olabilecek en iyi en kötü etkiye sahip olan kişiydi. Sanki olduğum -ve olmadığım- her şey arzu edilesiydi. Çaba harcamama bile gerek yoktu. Trenton'm hakkımda bildiği her şeyi utanmazca beğenmesi, bağımlılık yapıcıydı. Kendimi daha fazlasını isterken buldum ama bu kadar hoşuma gidenin, bana kendimi böyle hissettirmesi mi, yoksa içimin ısınmasına neden olan o tanıdık, diğer his mi olduğunu bilemiyordum. Bu tıpkı T.J. ile ilk üç ayımız gibiydi. Bir saniye önce hissettiğim sıcaklık kayboldu ve titremeye başladım.

"Sana ceketimi vermeyi teklif ederdim ama yanımda değil," dedi Trenton. "Diğer yandan bunlar yanımda." Kollarını vücudunun biraz uzağına tutup avuçlarını yukarı çevirdi.

Omzumu silktim. "Ben iyiyim. Bu gece işin son birkaç saati nasıl geçti?"

Kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "İşini fazla

iyi yapıyorsun. Hazel orada değilsin diye şikâyet edip duruyordu, sonra Calvin de başladı.”

“Durumu kurtarmak için bir iki laf ettin mi bari?”

“Ne dememi istiyordun? *Kapa çeneni Hazel! O berbat bir işçi ve kendisini burada istemiyorum!*”

“Gerçek bir arkadaş öyle yapardı.”

Trenton başını iki yana salladı. “Söylediklerine hiç anlam veremiyorum ama sanırım böyle konuşmaktan hoşlanıyorum.”

“Sanırım teşekkür ederim.” Sigaramın korunu yere atıp üstüne bastım. “İşe dönme zamanı.”

“Her zaman,” dedi Trenton, peşimden içeri gelirken.

Blia ön taraftaki büfeye döndü ve ardından Jorie ara verebilmesi için Raegan’ın yerini aldı. Raegan döndüğünde Trenton dördüncü birasına geçmişti ve hazırladığım her içkiyle biraz daha canı sıkılıyormuş gibi görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordum müziğin üstünden.

Başını evet anlamında salladı ama gözlerini, tezgâhın üstüne koyup birbirine geçirdiği parmaklarından ayırmadı. İlk defa tişörtünün üstünde iki tane soluk mavi kuş olduğunu gördüm, altlarına *Kuş Ötüyor mu?* yazılmıştı. Çok sayıdaki dövmesi, tişörtü ve hırpani kot pantolonunu tamamlıyordu ama pembe, beyaz ve mor plastik bilezik hiç uymuyordu.

İşaret parmağımla bileziğe dokundum. “Olive’in mi?”

Bileğini biraz çevirdi. “Evet.” En iyi arkadaşından bahsetmem bile neşesini yerine getirmemişti.

“Neler oluyor Trenton? Tuhaf davranıyorsun.”

“O burada.”

“Kim burada?” dedim başka bir kokteyl karıştırırken gözlerimi kısarak.

“Skin Deep’ten attığım zengin züppe herif.”

Etrafa bakar bakmaz onu gördüm, Trenton’ın sol tarafında, en fazla bir metre ötedeydi, iki yanında Jeremy ve Kylie duruyordu. Kız başka bir mini elbise giymişti ama bu seferki altın rengi ve çok daha dardı. “Sen onu görmezden gel yeter. Güzel bir gece geçiriyoruz.”

“Geçiriyor muyuz? Burada kendi başıma oturuyorum,” diye çıkıştı.

Clay bana gülümsedi ama Trenton’ı çileden çıkartabilecek iğneleyici bir laf etmemesini umarak başımı yere eğdim. Şansım yaver gitmedi.

“Jeremy şuna bak! O cadaloz sekreter burada!” dedi Clay. Dövmecide olduğundan daha sarhoştı.

Kody’ye baktım ama göremedim. Büyük ihtimalle kavga çıktığı için girişteydi. Gruber, arada bir itişmelerin yaşandığı batı duvarındaydı. Tuffy izne çıkmıştı dolayısıyla Hank da büyük ihtimalle girişte kimlik kontrolü yapıp ücret topluyordu.

Clay hâlâ Trenton’ı görmemişti ama Kylie görmüştü. Bir kolunu Clay’in sırtına, diğer elini de karnına koymuş ve yüzük parmağını pantolonunun beline sokmuştu. Her ne kadar Clay’e yapışmış olsa da, gözlerini Trenton’a dikmiş, kendisini fark etmesini bekliyordu.

“Bir şişe Bud istiyorum Cadaloz! Ha, tabi bahşiş almıyorsun, çünkü önceki gece beni dışarı attın.”

“Tekrar yapmamı ister misin?” diye sordum.

“Seni bir ara sokağa götürüp domaltabilirim,” dedi, sallanarak.

Trenton kasılınca elimi elinin üstüne koydum. “O zil zurna sarhoş. Bir saniye beklersen Kody’yi çağırıp onu dışarı atmasını söylerim.”

Trenton başını kaldırıp bakmadı, sadece başını evet

anlamında salladı; yumruğunu sıkmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Bu gece saçmalıklarını kaldıracak havada değilim. Git büfeden sipariş ver."

"Bana bira ver sürtüğüm!" dedi Clay, kimin ellerini tuttuğumu fark etmeden hemen önce.

Trenton taburesinden kalkıp aralarındaki birkaç kişiyi kenara iterek ilerledi.

"Trent hayır! Kahretsin!" Tezgâhın üstünden atladım ama Trent'in birkaç yumruk çakmasını önlemek için çok geç kalmıştım. Clay çoktan yere düşmüş, kanlar içinde kalmıştı. Dizlerimin üstüne çöküp ellerimle başımı korurken, vücudumla da Clay'i korudum.

Jorie müziğin üstünden bağırdı. "Cami, hayır!"

Hiçbir şey olmayınca yukarı bakıp Trenton'un üstümünde dikildiğini gördüm; havaya kaldırdığı yumruğu titriyordu. Kylie, Trenton'm yanında durmuş bize bakıyordu. Sadece izliyordu, yüzünde Clay için en ufak bir endişeden eser yoktu.

Kody'yle Raegan ayağa kalktığımda yanımda duruyorlardı ve Kody, Clay'in ayağa kalkmasına yardım etti. Jorie parmağıyla Clay'i işaret edince Kody onu kolundan tuttu.

"Tamamdır, gidiyoruz," dedi Kody.

Clay kolunu çekerek Kody'nin elinden kurtardı ve ağzından akan kanı koluna sildi.

"Bir tur daha ister misin parlak çocuk?" diye sordu Trenton.

"Canın cehenneme," dedi Clay, yere kan tükürerek. "Hadi gidelim Kylie."

Trenton, Kylie'yi kendi tarafına çekip onu işaret etti. "Bu senin kız arkadaşın mı?"

“Ne olmuş yani?”

Trenton, Kylie’yi tutup arkaya yatırıp dudaklarını tutkuyla öpmeye başladı. Kylie de ona karşılık verince, birkaç saniye boyunca kendilerini kaptırıp öpüşmeye devam ettiler. Trenton elini kızın yanından aşağıya kaydırıp bir eliyle kalçasını avuçlarken diğer kolunu da kızın boynuna dolamıştı.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldum ve diğer herkes gibi ben de Trenton kızı doğrultup nazikçe Clay’e doğru itene dek donup kaldım.

Clay suratını assa da başka bir tepki vermedi. Kylie’nin durumu memnundan da öteydi ve Clay onu elinden tutup çekerek girişe doğru götürürken dönüp Trenton’a son bir kez işveli bir bakış attı. Kody önce Reagan’a, sonra da bana *bu neydi şimdi?* diyen bir ifadeyle bakıp peşlerinden gitti.

O âna dek vücudumdaki her kasın kasıldığını fark etmemiştim.

Trenton’a yaklaşıp parmağımı göğsüne doğrulttum. “Eğer bir kez daha bu haltı yersen, seni buradan attırırım.”

Trenton’ın dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Yumruklaşmayı mı, yoksa öpüşmeyi mi?”

“Götünün ağzından çıkan bok miktarını kısıktandığı oluyor mu?” dedim, barın etrafından dolaşırken.

“O espriyi daha önce duymuştum!” diye seslendi Trenton. Birasını tezgâhın üstünden aldı ve hiçbir şey olmamış gibi bılardo masalarına ilerledi.

“Ritüelinize çomak sokmak istemem kızım ama kızgın görünüyorsun,” dedi Raegan.

Kupaları onlardan nefret ediyormuşum gibi hiddetle yıkamaya başladım, çünkü o anda her şeyden nefret edi-

yordum. “Ona lisedeyken de tahammül edemiyordum, şimdi de tahammül edemiyorum.”

“Onunla tahammül edemediğin birine göre çok fazla zaman geçiriyorsun.”

“Değiştiğini düşünmüştüm ama görünüşe göre yanlışım.”

“Görünüşe göre,” dedi ifadesiz bir şekilde Raegan, arka arkaya üç biranın kapağını açarken.

“Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni,” dedim şarkı söyler gibi, söylediklerini duymamak için. Hem onu istemiyordum ki zaten. Dilini sadece erkek arkadaşını gıcık etmek için birilerinin boğazına sokan bir erkek orospusu olmasından bana neydi ki?

Tezgâhun ardındaki yoğun tempo hızını kesmedi ama neyse ki, ışıklar sönmeden hemen önce son kavgalar da sona erdi. Kapanma vakti geldiğinde, mekândaki herkes devasa bir kavgaya girişmişken çıkmaya çalışmak inanılmaz sıkıcı bir işti. Işıklar yanınca kalabalık dağıldı. Bir kez olsun Kody’yle Gruber arkada kalanları dışarı çıkarmak için hıyar moduna geçmek zorunda kalmadılar. Bunun yerine nazikçe insanları dışarı çıkmaya davet ettiler ve Raegan’la ben de barı kapattık. Lita’yla Ronna ellerinde süpürgeler ve bilimum temizlik malzemesiyle içeri geldiler. Saat üç olduğunda barmenlerin hepsi çıkmaya hazırды ve işletme politikası gereği Kody’yle Gruber bize arabalarımıza gidene kadar eşlik ettiler. Kody, Raegan’ı tam da her gece kendisine eşlik ederek bu kısa anlarda, onunla nazikçe flört ederek çıkmaya ikna etmişti. Gruber, Şirin’e giderken bana eşlik etti, ikimiz de soğuktan korunmak için ceketlerimize sımsıkı sarınmıştık. Trenton’ın arabası ve ardından da Trenton’m kendisi görüş alanımıza girince, Gruber da, ben de aynı anda durakladık.

"Kalmam gerekiyor mu?" diye sordu Gruber sessizce, ikimiz de yeniden yürümeye devam ederken.

"Gerek olsa ne yapacaksın ki?" diye tısladı Trenton. "Hiç bi' şey."

Tiksintiyle burnumu kırıştırdım. "Hıyar olma. *Hem* bana kötü davrananlara *hem de* bana iyi davranan adamlara götlük etmeye hakkın yok."

"Peki, ya her ikisini de yapan arkadaşlar ne olacak?" dedi kaşlarını çatarak.

Gruber'e başımla işaret ettim. "Sorun yok."

Gruber başıyla onaylayıp Red'e geri döndü.

"Sarhoşsun," dedim cipin şoför tarafındaki kapısını açarken. "Taksi çağırdın mı?"

"Yok"

"Peki, ya kardeşlerinden birini?"

"Yok."

"O zaman eve yürüyerek mi döneceksin?" dedim, ucu pantolonunun cebinden çıkan o parlak kırmızı şişe açacağı anahtarlığı çekerken. Anahtarları da beraber geldiler.

"Yok," dedi gülümseyerek.

"Seni evine götürmeyeceğim."

"Yok. Artık kızların beni arabalarıyla bir yere götürmelerine izin vermiyorum."

Arabamın kapısını açtım, sonra da içimi çekip cep telefonumu çıkardım. "Sana bir taksi çağıracağım."

"Kody beni eve bırakıyor."

"Eğer seni evine bırakmaya biraz daha devam ederse aranızdakini Facebook'tan ilan edip resmileştirmeniz gerekecek."

Trenton bir kahkaha attı ama sonra gülümsemesi silindi. "O hareketi neden yaptığımı bilmiyorum. Şu kızla. Alışkanlıktan sanırım."

"Bu akşam kötü alışkanlıklardan bahseden sen değil miydin?"

"Ben aşâğılık herifin tekiyim. Özür dilerim."

Omzum silktim. "Ne istersen onu yap."

Söylediğinden incinmiş gibi görünüyordu. "Umursamıyorsun."

Kısa bir aranın ardından yüksek sesle yalan söylemeyeceğim için başımı iki yana salladım.

"Ona âşık mısın? Şu adamına?"

"Hadi ama Trent ne bu şimdi?"

Trenton yüzünü buruşturdu. "Sen ve ben... biz sadece arkadaşız, değil mi?"

"Bazen öyle olduğumuzdan emin olamıyorum."

Trenton başıyla onaylayıp yere doğru baktı. "Tamamdır. Sadece emin olmak istemiştım." Yürüyüp uzaklaşırken bıkkınlıkla ofladım.

"Evet," diye seslendim ona.

Döndü ve umut dolu gözlerle bana baktı.

"Biz arkadaşız."

Dudaklarına dokunan küçük gülümseme hemen sonra kocaman bir sırıtmaya dönüştü. "Biliyorum." Dünya onunmuş gibi bir edayla ellerini ceplerine sokup otoparkın diğer tarafına yavaşça yürüdü.

O, Kody'nin kamyonetine atlayınca soğuk terler dökmeye başladım. Başım beladaydı. Büyük, felaket gibi, ancak bir Maddox'un açacağı türden bir belada.

Yedinci Bölüm

"Hâlâ Şükran Günü'nden haber yok mu?" sormaktan nefret ediyordum ama ben bahsini açmasam o tek kelime etmeyecekti ve artık meraktan ölüyordum. Ona yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmaya başlamıştım ve net olması gereken konularda kafam karışmaya başlamıştı.

T.J. birkaç saniye boyunca hiç ses çıkarmadı. Soluk bile almadı. "Seni özledim."

"O halde cevabın hayır."

"Bir gün öncesine kadar bilemeyeceğim. Belki ancak o gün. Eğer bir durum olursa..."

"Anlıyorum. Beni uyarmıştın. Bana doğru düzgün bir cevap veremediğin her seferinde olay çıkaracakmışım gibi davranmayı bırak artık."

İçini çekti. "Özür dilerim. Ondan değil. Sadece gelecek sefer soruna bu şekilde yanıt verdiğimde... duymak istemediğim bir şey söylemenden endişe ediyorum."

Telefona gülümseyerek ona sarılabilmeyi istedim. "Duymak istemediğini bilmek güzel."

"İstemiyorum. Açıklaması zor... hem terfi etmeyi hem de seninle olmayı aynı derecede istemek."

"Anlıyorum. Kolay değil ama sorun olmayacak. Hep birbirimizi özlemek zorunda kalacak değiliz. En baştan zor kısmın üstesinden gelsek yeter, değil mi?"

“Öyle.” Bir an bile duraksamadan, tereddütsüz bir şekilde cevap vermiş olsa da sesindeki belirsizliği duyabiliyordum.

“Seni seviyorum,” dedim.

“Benim de seni sevdiğimi biliyorsun,” dedi. “İyi geceler aşkım.”

Duyamayacağını bildiğimden başımı salladım ama elimden sadece bu kadarı geldi. Coby’yi ya da ikinci işimi ya da Trenton’la bu kadar çok zaman geçiriyor olmamı konuşmadan kapattık. Hafta sonları aldığım bahşişlerle ağabeyimin bir taksitinin çoğunu çıkartabilmişim ama programı bırakmasının sadece an meselesi olmasından korkuyordum.

Uzun kollu dantelli bluzumu başımdan geçirip en sevdiğim yırtık kotlarımdan biriyle bellendim. Sonra da dudağıma biraz parlatıcı sürüp Red’deki cuma gecesi vardiyama geç kalmamak için koşarak kapıdan çıktım.

Çalışan girişinden içeri girdiğim anda bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Herkes aylak aylak duruyordu ve bar da sessizdi. Fazla sessizdi. Normalde herkesin kapılardan içeri doluşmasından önceki o sakin ilk saatin tadını çıkarmaya bayılırdım. Cumaları bayanlar gecesi vardı dolayısıyla millet daha da erkenden hücum ediyordu ama bu gece bar ölüydü.

Otuz dakika geçtikten sonra Raegan bar tezgâhını üçüncü defa silerken sessizce homurdanıyordu. “Bu gece Çember’de bir şey mi var?”

Başımı iki yana salladım. “Hiç bu kadar erken saatte olmazdı.”

“Ah, bak yapacak bir şey buldum,” dedi Raegan, Jim Beam’i çekip indirirken.

Travis Maddox neredeyse sürünerek her zamanki bar

taburesine giderken çok acınası görünüyordu. Reagan önüne bir duble koyar koymaz, tek dikişte bitirip bardağı ahşap tezgâhın üstüne bıraktı.

“Eyvah,” dedim, Reagan’ın bana verdiği şişeyi alırken. “Bu kadar kötü olabilecek sadece iki şey var. Ailedeki herkes iyi mi?” diye sordum; yanıtını beklerken tüylerim heyecandan diken diken olmuştu.

“Evet. Ben hariç herkes iyi.”

“İnanmıyorum,” dedim, şaşkınlıktan serseme dönmüşüm. “Kim bu kız?”

Travis’in omuzları düştü. “Birinci sınıf öğrencisi. Bana onda ne bulduğumu sorma, ben de bilmiyorum, henüz bilmiyorum. Ama bu gün şu diğer hatunu becerirken yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissettim ve sonra da akıldında o kızın yüzü belirdi.”

“Birinci sınıfa gidenin mi?”

“Aynen! Bu ne biçim iş Cami? Daha önce hiç böyle hissetmedim ben!”

Raegan’la bakıştık. “Yani,” dedim. “Dünyanın sonu değil. Ondan hoşlanıyorsun. Ne olmuş ki?”

“Ben kızlardan bu şekilde hoşlanmam. Olan o.”

“Bu şekilde mi?” dedim, şaşkınlıkla.

Bir şat daha aldıktan sonra ellerini başının üstüne kaldırıp daireler çizmeye başladı.

“Hep kafamda.”

“Asla kaybetmeyen bir adama göre amma korkaksın ha!” diyerek takıldı Reagan.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyle Cami. Sen kızları anlıyorsun, hatta kız sayılırsın.”

“Tamam, ilk olarak,” dedim ona doğru eğilerek, “ağzına vereyim.”

“Gördün mü? Kızlar böyle konuşmuyorlar.”

"Sıkı kızlar böyle," dedi Raegan.

Devam ettim. "İkinci olarak, sen Travis lanet olası Maddox'sun. İstedğin kızı elde edebilirsin."

"Hemen hemen," dedi Raegan, bir buçuk metre ötedeki lavabonun oradan.

Travis'in burnu kırıltı. "Sen Brazil'in kız arkadaşıydın, onun için hiç denemedim bile."

Raegan, Maddox kardeşlerin en küçüğüne gözlerini kısarak baktı. "Az önce duyduklarım gerçekten ağzından çıktı mı senin?"

"Yani," dedi, "gerçek bu."

"Yine de aramızda hiçbir şey olmazdı."

"Asla bilemeyeceğiz," deyip, üçüncü şatını dikip boğazından aşağı yolladı.

"Yavaş ol Kuduz İt," dedim.

Travis irkildi. "Bu lakaptan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedim şişeyi kaldırırken. "Ama dikkatini çekiyor. Şimdi sana planını anlatacağım. Birincisi, küçük bir kaltak gibi davranmayı bırak. İkincisi, kim olduğunu hatırla ve o büyümlü cazibeni kullan. O da bütün diğerleri gibi—"

"Ah, o farklı," dedi Travis.

İçimi çekip Raegan'a bakım. "Bunun hali fena."

"Çenenin kapa da bana yardım et," dedi Travis, sabırsızlıkla.

"Zor bir kızı elde etmenin üç püf noktası vardır: sabır, başka seçeneklerinin olması ve fazla yüz vermemek. Sen onun yakın arkadaşı değilsin. Sen külahta seks gibisin, sürekli flört ediyorsun ama hep bir milim ötede kalıyorsun. Diğer bir deyişle sen Travis Maddox'sun."

"Biliyordum. Öteden beri beni arzuluyordun değil mi?" dedi gıcık gıcık.

Ayağa kalktım. "Ah... hayır. Asla. Lisede bile istemedim."

"Yalancı," dedi ayağa kalkarak. "Seninle de hiç denemedim. Ağabeyim hep sana âşıktı."

Donup kaldım. Bu ne demek oluyordu şimdi? Bir şey mi biliyordu?

Travis devam etti. "Fazla yüz verme, başka seçeneklerin olsun, sabırlı ol. Anlaşılmıştır."

Başım la onayladım. "Siz ikiniz olur da evlenirseniz bana yüz kâğıt borçlusun."

"Evlenmek mi?" dedi Travis, yüzünü tiksintiyle buruşturarak. "Ne saçmalıyorsun Cami? On dokuz yaşımdayım! Kimse on dokuz yaşımda evlenmez."

Barda olabilecek yaşta olmadığını kimsenin duyup duymadığını anlamak için etrafıma bakındım. "Biraz daha bağırıydın."

Bir kahkaha patlattı. "Benim evlenmem, pek olacak iş değil. Yakın zamanda evlenmem, asla olmayacak."

"Travis Maddox da, bir kız yüzünden morali bozuldu diye barlara gelmezdi. Ne olacağını hiç bilemezsin."

"Benim için bunu diledin ya, utan kendinden!" dedi göz kırparak. "Seni bir sonraki dövüşümd e görsem iyi olur Camille! İyi bir arkadaş ol, tamam mı?"

"İşte olmam gerektiğini biliyorsun."

"Geç saate ayarlayabileceğimizden eminim."

"Yine de gelmem! Çok vahşi bir şey o yaptığınız!"

"Trent'le gel!"

Travis gitmek için döndü ve ben de şaşkınlıktan donup kaldım. Daha önce de Trenton'dan mı bahsetmişti? Trenton benden bahsediyordu demek. Başka kime anlatmıştı? Travis kalın, kırmızı kapıdan çıkarken büyük bir grup içeri girdi ve sonra da millet damlamaya başlayınca,

hakkında dedikoduların dönüp dönmediği ya da bunların bir şekilde T.J.'e ulaşip ulaşmayacağı hakkında kaygılanacak zamanım olmadı.

Ertesi sabah geç vakitte moralim bozuk bir şekilde Skin Deep'e girdim. T.J. beni ne aramış ne de mesajıma karşılık vermişti ve bu da Trenton'ın koca ağzı yüzünden başıma açılacak dertlerle ilgili paranoyamı daha da güçlendirmişti.

"Cami gelmiş!" dedi Hazel gülümseyerek. Siyah, kalın çerçeveli gözlüklerini burnunun yukarısın itti. Kendimi zorlayarak gülümsedim. Hazel kırmızı dudaklarını bük-tü. "Neden böyle üzgünsün? Dün geceki Alpha Gamma partisi yüzünden işleriniz mi bozuldu?"

"Demek o yüzdendi. Sen de gittin mi?"

Göz kırptı. "Cemiyet kızlarını sevmemek elimde değil. Peki, senin bu halin ne?"

"Sadece yorgunum," dedim, kapıdaki açık tabelasını çevirirken.

"Sana bir erken uyarı vereyim. Calvin pazarları da çalışmaya başlamanı isteyecek."

"Ciddi misin?" dedim, sesim istediğimden biraz daha çok mızımızlanır gibi çıkmıştı. Bugün çalışma saatlerimi artırmamı istemek için iyi bir gün değildi. Köşeyi döndüğümde Trenton içeri girdi.

"Kamelya!" dedi. Elinde bir kâse dolusu plastik meyve vardı.

"Of, Tanrı aşkına yapma. Ortaokuldayken de komik değildi, şimdi de kesinlikle komik değil."

Trenton omzunu silkti. "Benim hoşuma gidiyordu."

"Ortaokuldayken kim olduğumdan haberin yoktu."

Suratını astı. "Kim demiş?"

Göstere göstere etrafıma bakındım. "Memelerim bü-yüylene dek benimle bir kere bile konuşmadın."

Hazel kıkırdadı. "Cami işe başladığından beri burası çok daha eğlenceli bir yer oldu!"

"Bu kim olduğunu bilmediğim anlamına gelmez," dedi Trenton; eğlenmiyordu.

Hazel, Trenton'ın kollarındaki kâseyi işaret etti. "Mey-veler ne iş?"

"Odam için getirdim. Dekorasyon olsun diye."

"Çok çirkin," dedi.

"Annemindi," dedi hiç aksatmadan. "İş yerinde ona ait bir şeye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Havamı düzeltiyor." Koridora girip odasına gitti.

"Evet," dedi Hazel, dirseklerini tezgâha yaslayarak. İnce, kalemle çizilmiş kaşları yukarı kalkmışlardı. "Buradaki cinsel gerilim acayip seviyelere çıkmaya başladı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Calvin'den hoşlandığını bilmi-yordum."

Hazel burnunu kırıştırdı. "Kimse Calvin'den hoşlan-maz."

"Dediğini duydum!" diye bağırdı Calvin koridorun ilerisinden.

"İyi olmuş!" diye seslendi Hazel. "Evet, gerçekten de Trent'le ilgilenmiyor musun?"

"Hayır," dedim.

"Azıcık bile mi?"

"Bir erkek arkadaşım var ve kendisi beni son derece mutlu ediyor," dedim dilimle başparmağımı ıslatıp form-ları sayarken.

"Kahretsin," dedi Hazel. "İkinizi birbirinize yakıştı-ryordum aslında."

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedim, elimdeki desteyi yerine koymadan önce düzeltirken.

Kapı çaldı ve dört kızdan oluşan bir grup içeri girdi; hepsi sarışındı, hepsi bronz tenliydi ve hepsi de pembenin çeşitli tonlarındaki dar tişörtleriyle koca göğüslerini sergiliyorlardı.

Tam hoş geldiniz diyecekken Hazel kapıyı işaret etti. Kızlar donup kaldılar.

“Yapma ama Hazel. Ona uğrayacağımızı söylemiştik,” diye sızlandı bir tanesi.

“Dışarı,” dedi, hâlâ bir eliyle kapıyı işaret ederken diğeriyle de önündeki *Cosmopolitan*’ın sayfalarını çeviriyordu. Kapının zilini bir kez daha duymayınca başını kaldırdı. “Kahrolası kulaklarınız sağır mı oldu? Dışarı çıkın dedim!”

Kızlar suratlarını asıp birkaç saniye dudaklarını sarkıttıktan sonra tek sıra halinde geldikleri gibi gittiler.

“Bu neydi şimdi?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp içini çekti. “Trent hayranları. Bishop’un da var. Dükkânda takılan kadınlar, bir pun-duna getirip beleşe dövme yaptırmayı ya da... bilemiyorum... kendilerini becertmeyi umuyorlar.” Gözlerini devirdi. “Dürüst olmak gerekirse fena halde canımı sıkıyorlar ama yakın zamana dek içeri girmelerine izin vardı.”

“Ne değişti ki?”

Hazel omzunu silkti. “Bishop o kadar sık gelmeyi bıraktı ve Trenton da sen işe başladıktan kısa bir süre sonra onları kovalamamı söyledi. Gördün mü? Tam olarak hayal kırıklığı sayılmazsın.” Beni dirseğiyle dürttü.

“Kazandığım parayı tam anlamıyla hak etmediğimi düşünüyorum. MadaCide’i bile doğru dürüst karıştır-

* A.B.D’de yaygın kullanılan bir dezenfektan. -çn

miyorum. Hem burada dezenfektanlar epey önemli."

"Kapa çeneni!" dedi kuru bir gülümsemeyle. "Senden başka kimse Calvin'i o ucuz Çin dekorunu atmaya ve dosyalama sistemini yenilemeye ikna edemezdi. Buraya geleli bir ay bile olmadı ve şimdiden daha iyi organize olduk bile ve müşteriler de artık dövmelerinin yanında fal kurabiyesi ikram edip etmediğimizi merak etmiyorlar."

"Teşekkür ederim. Takdir edilmek güzel."

"Ben seni takdir ediyorum," dedi Trenton, lobiye girerken. "Bu gece nihayet benimle Uzay Topları'nı izleyecek olmanı takdir ediyorum. Senin eve getireceğim."

"Hayır," dedim başımı sallayarak.

"Neden hayır?"

"Çalışıyorum."

"Peki sonra?"

"Uyuyacağım."

"Saçmalıyorsun."

"Haklısın, planlarım var."

Ukala ukala burnundan güldü. "Kiminle?"

"Henüz bilmiyorum ama seninle olmadığı kesin."

Hazel kıkırdadı. "Bu acıttı."

Trenton avucunu olduğu gibi Hazel'in minnacık yüzüne dayayıp onu şakacıktan iterken, bir yandan da konuşmaya devam etti. "Bu hiç hoş değil. Arkadaş olduğumuzu söylediğini sanıyordum."

"Öyleyiz," dedim.

Hazel sonunda Trenton'dan kurtulmayı başarıp koluna et döver gibi vurmaya başladı. Trenton koluna yapılanları neredeyse hiç hissetmiyormuş gibiydi ve tek eliyle Hazel'ı uzakta tutup devam etti. "İnsan arkadaşıyla Uzay Topları'nı izlememezlik etmez."

"Biz o kadar da iyi arkadaş değiliz," dedim dikkatle atışları yeni kutularına dizerken.

Kapı çaldı ve içeri iki müşteri girdi; halihazırda boyunlarına kadar dövmelerle kaplı bir ift.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rachel!" dedi Hazel, kıza greşir gibi sarılırken. Kızın kaşında bir piercing vardı, dudağının st tarafına Hazel'daki gibi bir elmas takılmıştı ve burnuyla dudaklarında halkalar vardı. Ateş kırmızısı, hareketli kesimli kısa saçları neredeyse parlıyormuş gibi gözükecek kadar yoğun bir etki bırakıyordu. Deliklerle dolu kafası ve kafatasları ve perilerle kaplı kollarına rağmen nefes kesici bir güzellikteydi. Arkama yaslanıp sohbet etmelerini izledim. Erkek arkadaşı uzun boylu ve zayıftı ve Hazel'ı gördüğüne o da çok sevinmişti. İkisinin de daha fazla dvmem ya da piercing istediklerini hayal edemiyordum. Eğeri yüz dövmesi istemiyorlarsa, dövme yaptırabilecekleri bir yer kalmamıştı.

Hazel onlara odasına kadar eşlik etti ve gülüp eğlenmeye başladılar.

"Uzun bir gün olacak," diye içini çekti Trenton.

"Bunu bilemezsin; daha yeni başladı."

"Ama her zaman doğru tahmin edebiliyorum," dedi.

"Bunlar kim?" diye sordum başımla koridoru işaret ederek.

"Rachel, Hazel'ın kız kardeşi."

şüpheyle bir kaşımı kaldırdım. "Belki cahillik ediyorum ama Rachel'da Asyalı tipi yok. Hem de hiç."

"İkisi de evlatlık. Koruyucu aile tarafından yetiştirilmişler. Bir düzine ya da daha fazlalar. şimdi ülkenin her yanına dağılmış haldeler ve birbirlerini deliler gibi seviyorlar. şahane bir olay."

Söylediklerini dşnce gülümsedim.

“Demek gerçekten de bu gece benimle *Uzay Toplari*’nı izlemeyeceksin öyle mi?”

“Gerçekten de.”

“Neden?” diye sordu, kollarını kavuşturup ağırlığını diğer bacağına verirken.

Ukala ukala sıırttım. “Kavgaya mı hazırlanıyorsun?”

“Soruma cevap ver Camlin. *Uzay Toplari*’yla alıp vere-medığın nedir? Daha ileri gitmeden önce bilmem lazım.”

“Nereden ileri?”

“Konuyu değıştiriyorsun.”

İçimi çektim. “İşte ve Red’de... birbirimizi çok görüyoruz.”

Beni bir an için izlerken sıcak, kızıl kahve gözlerinin ardından yüzlerce düşünce geçti. Yanımda durmak için birkaç adım yürüdü ve elinin ayasını tezgâha, kalçamın yanına dayadı, göğsü sol koluma değıyordu. Aşağı eğildiğinde dudakları neredeyse saçlarıma dokunuyordu. “Ve bu da kötü bir şey öyle mi?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum,” dedim, yüzüm buruşurken. Kafamı karıştıırıyordu ve düzgün düşünemeyeceğim kadar yakınımnda duruyordu. Ona geri çekilmesini söylemek için döndüm ama yukarı doğru bakınca duraksadım. Tam oradaydı, birkaç santimetre ötemde. Gözlerinde ne olduğunu çözemediğim bir ifadeyle bana bakıyordu.

Çıplak omzuma baktı. “Burası dövme yapmam için ideal bir nokta.”

Bir kahkaha attım. “Hayır.”

“Hadi ama. Çıkardığım işleri gördün.”

“Gördüm dedim,” vurgulamak için başımı sallayarak “İnanılmazlar.”

“O halde?”

Tekrar başımı kaldırıp ona baktım, ifadesini okuma-

ya çalışıyordum. "Sana güvenmiyorum. Büyük ihtimalle Schwartz *Seninle Olsun* yazarsın.

Trenton'm yüzü parladı. "Uzay Topları'na mı referans verdin? Etkilendim!"

"Gördün mü? Ben onu izledim bile. Hem de defalarca."

"Uzay Topları'nı fazla izlemek diye bir şey yoktur."

Hazel, Rachel ve Rachel'm erkek arkadaşı lobiye döndüler. Hazel, Rachel'a sıkı sıkı sarıldı ve gözyaşları içinde birbirlerine veda ettiler.

"Havada Noel kokusu var," dedi Trenton.

Rachel gittiğinde Hazel gülümsüyordu ama biraz üzgündü. "Kahretsin. Onu seviyorum."

"Hepsini seviyorsun," dedi Trenton. "Eğer hepsi ayda bir gelirse her gün birini görebilirsin."

Hazel, Trenton'ı dirseğiyle dürttü, o da Hazel'a aynı şekilde karşılık verdi. Kardeş gibi didiştiler.

"Evet," dedi Hazel, bir sakız çiğnerken. "Konuşmanızı duydum. Dövme yaptırmaya korktuğuna inanamıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Kesinlikle korkmuyorum."

Calvin antreye geldi. "Bishop uğradı mı?" diye sordu.

Hazel başını iki yana salladı. "Hayır Cal. Bunu bana bugün bir kere sordun zaten. Biz de tam Cami'nin ilk dövmesini tartışıyorduk."

Calvin gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Bu iş için kötü. Hiç dövmesi olmayan bir resepsiyonistsin. Pazar günleri birkaç saat çalışarak bu açığını kapatabilirsin."

"Ancak boş olduğumuz zamanlarda burada ders çalışmama izin verirsen olur."

Omzunu silkti. "Anlaştık."

Omuzlarım düştü. Kabul etmesini beklemiyordum.

"İzin ver burnuna hızma takayım," dedi Hazel gözleri parlayarak.

"Belki bir gün," dedim.

"Güzelim, seni istemediğin bir şeyi yapmalarına ikna etmelerine izin verme. İğnelerden korkmakta utanılacak bir şey yok," dedi Trenton.

"Ben korkmuyorum," dedim bıkkınlıkla.

"O zaman bırak sana bir dövme yapayım," dedi.

"Tanrı aşkına, sen bir barmensin," dedi Hazel. "En az bir dövmenin olması lazım."

İkisine de öfkeyle baktım. "Siz bana akran baskısı mı yapmaya çalışıyorsunuz? Çünkü eğer öyleyse çok eziksizsiniz."

"Sana nasıl baskı yapıyor olabilirim ki? Daha az önce kimsenin seni bir şey yapmaya ikna etmesine izin vermemi söyledim," dedi Trenton.

"Sonra da bana dövme yapmana izin vermemi söyledin."

Omzunu silkti. "İlk dövmeni yapanın ben olduğumu bilmek çok sağlam bir şey olur, kabul ediyorum. Bekâretini almak gibi bir şey..."

"Yani, bu zamanda yolculuk yapmanı gerektirirdi ve o da gerçekleşmeyecek bir şey," dedim ukala bir sırımayla.

"Kesinlikle. Bu ondan sonraki en iyi şey. *Güven bana*," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı.

Hazel kıkırdadı. "Ah Tanrım, o repliğin bende tamamen işe yaradığını itiraf etmekten utanıyorum."

"Öyle mi?" dedim; bir anda kendimi çok rahatsız hissetmeye başlamıştım. "Trent mi söylemişti?"

Bir kahkaha atıp yeniden gülmeye başladı. "Keşke!" Gözlerini kapayıp ürperdi. "Bobby Prince. Ağzı iyi laf

yapar. Minicik bir çükü var.” Son cümleyi söylerken sesi operacılar gibi incelmış ve başparmağıyla işaret parmağını aralarında iki santim bile kalmayana dek birbirine yaklaştırıp havaya kaldırmıştı.

Hepimiz kahkahalarla sarsıldık. Hazel parmaklarıyla ıslanan gözlerinin altını siliyordu. Kendimize geldiğimizde Trenton’ı bana bakarken yakaladım. Bana olan bakışlarındaki bir şey sorumluluk ve mantıkla ilgili bildiğim her şeyi unutmama neden oldu. Bir kez olsun çok derin ya da çok fazla düşünmeden sadece genç olmayı istedim. “Pekâlâ Trent; boz bakalım bekâretimi.” “Ciddi misin?” diye sordu hızla doğrulurken.

“Bu işi yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?” diye sordum.

“Nasıl bir şey istiyorsun?” Bilgisayara doğru yürürken ağzına bir kalem alıp uzunlamasına dişlerinin arasında tuttu.

Bir an düşündükten sonra gülümsedim. “Pilli Bebek. Parmaklarıma yazmanı istiyorum.”

“Benimle kafa buluyorsun,” dedi Trenton kalemi ağzından çıkarmadan, şaşkınlıktan dona kalmıştı.

“Olmaz mı?” diye sordum.

Gülüp kalemi ağzından çıkardı. “Hayır, hoşuma gitti... hem de çok... ama bu bir bakire için çok ciddi bir dövme.” Kalemi yeniden ağzına tıkıp fareyi kullanabilmek için elini serbest bıraktı.

Ukala ukala gülümsedim. “Madem kaybedeceğim, doğru dürüst yırtılmasını istiyorum.”

Kalem Trenton’ın ağzından yere düşünce almak için eğildi. “Ah... hiç ah.. istediğin özel bir font var mı?” dedi bilgisayara çizmeden önce bana bir kez daha bakarak.

“Biraz kız işi olmasını istiyorum ki hapisten yeni çıkmışım gibi gözükmeyeyim.”

“Renkli mi, olsun siyah beyaz mı?”

“Siyah hatlı olsun. Renkten emin değilim. Maviye ne dersin?”

“Şirinler mavisi gibi mi?” diye takıldı. Cevap vermeyince devam etti. “Renk geçişi olmasına ne dersin? Alttan maviyle başlayıp harfin yukarısına çıktıkça yavaşça solup kaybolur?”

“Süpersin,” dedim onu omzumla dörterken.

Font ve renge karar vermemden sonra Trenton transfer desenlerini bastı ve sonra peşinden odasına gittim.

Sandalyeye oturdum, o da ekipmanını hazırladı.

“Bu çok sağlam olacak,” dedi Hazel, benden uzak olmayan bir sandalyeye otururken.

Trenton ellerine lateks eldiven giydi. “Tek bir iğne kullanacağım. Ama yine de feci acıyacak. Tam kemiğin üstüne denk gelecek. Parmaklarında hiç yağ yok.”

“Ya da başka bir yerinde,” dedi Hazel.

Ona göz kırptım.

Trenton bir kahkaha atıp parmaklarımı teker teker yeşil bir sabunla sildi, sonra sabunu temizleyip kare bir pamuk parçasına alkol damlattı ve dövme yapmayı planladığı her parmağımı sildi. “İlk seferde tutmayabilir. Tekrar yaptırman gerekebilir. “Bir parmağıyla alkolle temizlediği yerlere çok az vazelin sürdü.

“Gerçekten mi?” dedim suratımı asarak.

Hazel başıyla onayladı. “Aynen. Ayaklarda da aynı şey oluyor.”

Trenton transfer desenlerini yerleştirdi. “Ne düşünüyorsun? Düzgün duruyorlar mı? İstedğin gibi olmuşlar mı?”

“Sadece doğru yazdığından emin ol... Yanlış yazılmış bir dövmeyle sahip budalalardan biri olmak istemiyorum.”

Trenton kendi kendine güldü. "Yazım hatası yok. Toplam sekiz harfli iki kelimeyi bile doğru yazamıyor olsam katıksız bir malzeme israfı olurdu."

"Bunu diyen sensin, ben değil," diye takıldım.

Hazel başını iki yana salladı. "Tam cildine kalıcı bir şeyler çizmeden önce ona hakaret etmemelisin kızım!"

"Çok güzel yapacak, öyle değil mi?" diye sordum.

Trenton makineyi çalıştırıp bana yumuşak bir ifadeyle baktı. "Sen zaten güzelsin."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Trenton transfer desenlerinin kuruduğundan emin olup iğneyi tenime dokundurduğunda, ıstırap veren bir acıdan çok dikkatimi dağıtan hoş bir his gibiydi. Trenton çizdi, sil-di ve ardından iyice konsantre olup bunları tekrarladı. Mükemmel olduğundan emin olacağını biliyordum. Her ne kadar acı ilk başta kötü olmasa da dakikalar geçtikçe tenimde iz bırakmaya her başladığında, parmaklarımda hissettiğim yanma duygusu elimi çekmeyi çok çekici hale getiriyordu.

"Bitti!" dedi daha ancak on beş dakika sonra. Bulaşan mürekkebi silince parmaklarımdaki harfler ortaya çıktı. Mavi inanılmaz canlıydı, olağanüstü güzel duruyordu. Aynaya bakıp ellerimi yumruk yaptım ve yan yana getirdim.

"Güzel görünüyorsun pilli bebek," dedi Trenton kocaman bir sırıtişla.

Mükemmeldi.

"Vay be, çok sıkı oldu," dedi Hazel. "Ben de parmaklarıma dövme istiyorum, hemen şimdi!"

Trenton bana birkaç paket Aquaphor krem uzattı. "Bunu üstüne sür. İyi gelir. Özellikle de renklere."

"Teşekkür ederim," dedim.

Sadece bir an için bana gerçekten de bekâretimi almış gibi baktı. Midemde kelebekler uçuşuyordu ve göğsüm ısınmıştı. Birkaç adım gerileyip giriş holüne döndüm. Telefon çaldı ama Hazel benim yerime cevap verdi.

Trenton dirseklerini tezgâha dayayıp bana o güne dek gördüğüm en aptal sırtıyla bakıyordu.

“Kes şunu,” dedim gülümsemesine karşılık vermeme-ye çalışarak.

“Ben bir şey söylemedim,” dedi, geri zekâlı gibi sırtmaya devam ederken.

Cep telefonum titreşti, sonra bir kez daha titreşti. “Selam Chase,” dedim niye aradığını telefonu açmadan biliyordum.

“Annem bu akşam yemek yapıyor. Saat beşte görüşürüz.”

“Çalışmam lazım. Hafta sonları çalıştığımı biliyor.”

“Zaten bu yüzden yemeği erken yapıyor ya.”

İçimi çektim. “Saat yediye kadar çıkmıyorum.”

“Nereden? Red’de çalışmıyor musun?”

“Çalışıyorum...” dedim, ağzımdan kaçırduğım için sessizce kendimi azarlarken. “Hâlâ barmenlik yapıyorum. İkinci bir işim var.”

“İkinci bir iş mi? Neden?” diye sordu, sesi küçümseme doluydu. Chase kalp pili satış temsilciliği yapıyordu ve kendini bir halt sanıyordu. İyi para kazanıyordu ama aslında hastane çalışanlarına yaranmak için kahve servisi yapmaktan öteye gitmemesine karşın, doktormuş gibi triplere girmekten hoşlanıyordu.”

“Ben... bir arkadaşına yardım oluyorum da.”

Chase uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sonunda konuşmaya devam etti. “Coby yeniden kullanıyor değil mi?”

Gözlerimi sımsıkı kapadım; ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Saat beşte kıcını kaldırıp annemlere gelmezsen, ben gelip seni alıyorum."

"Peki," deyip telefonu kapatarak tezgâhın üstüne attım. Ellerimi kalçalarımaya koyup bilgisayar ekranına baktım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Trenton.

"Az önce çok büyük bir aile kavgası başlattım. Annemin kalbi kırılacak ve hepsi de bir şekilde benim hatam olacak."

"Cal?" diye bağırdım. "Saat dört buçukta çıkmam gerekecek."

"Mesain saat yediye kadar bitmiyor!" diye bağırdı ofisinden.

"Ailevi bir durum var, saat dört buçukta çıkıyor!" diye bağırdı Hazel.

"Peki, o zaman nasıl istersen!" dedi Calvin, pek de canı sıkılmış gibi gelmiyordu sesi.

"Cal!" diye bağırdı Trenton. "Ben de onunla gidiyorum!"

Calvin'den yanıt gelmedi, onun yerine kapısının çarpılma sesi geldi ve ardından lobiye geldi. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Aile yemeği," dedim.

Calvin bir an için bana şüpheyle baktıktan sonra gözlerini Trenton'a çevirdi. "Bugün Bishop'u gördün mü?"

Trenton başını çevirdi. "Yok, görmedim."

Calvin bana döndü. "Gerçekten de aile yemeğinde desteğe ihtiyacın var mı?" diye sordu, inanamayan bir ifadeyle.

"Yok."

“Evet, var,” dedi Trenton. “Kendisi kabul etmese de var.”

Sesimdeki yalvaran tonu engelleyemedim. “Nasıl olduklarını bilmiyorsun. Ve bu gece...inan bana nasıl olacağını bilsen gelmek istemezsin.”

“O masada oturanların en azından birinin senin tarafında olmasına ihtiyacın var ve o kişi de ben olacağım.”

Buna nasıl karşı çıkılırdı ki? Her ne kadar Trenton’ın ailem diye geçinen deliler güruhunu görmesini istemesem de kaçınılmaz şekilde Coby’nin bağımlılığına geri dönmесinin ve onların bundan haberinin olmamasının benim suçum olduğuna karar verdiklerinde yanımda olması beni rahatlatıacaktı. Sonra bir de Coby’nin kendisini ispiyonladığımı anladığı an gelecekti.

“Sadece... kimseye yumruk atmamaya dikkat et.”

“Anlaştık,” dedi beni yanına doğru çekerek.

Sekizinci Bölüm

Trenton arabayı evin girişine çekip motoru kapattı. Bu Intrepid'e son bindiğimizde Olive arka koltuktaydı ve ben de Chicken Joe's'a gitmem için punduna getirilmiş olmama fena halde içerliyordum. Şu anda Trenton ve Olive'le restoranda geçirilecek bir akşam bana cennet gibi geliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Trenton, güven vermek için göz kırparak.

"Sen hazır mısın?"

"Ben her şeye hazırım."

"Buna inanıyorum," deyip kapının kolunu çektim. Kapı açılırken gıcırdadı, sonra da tamamen kapatmak için iki defa deneyip sonunda kalçamla itmeme gerekti.

"Affedersin," dedi Trenton ellerini pantolonunu ceplerine sokarken. Dirseğini kaldırınca koluna girdim. Bütün ağabeylerim ve annemle babam girişte durmuş eve yürümemizi izliyorlardı.

"Sonunda özür dileyecek olan benim."

"Nedenmiş?"

"Bu kendini bilmez de kim?" dedi babam.

İçimi çektim. "Bu, Trent Maddox. Trent, bu benim babam Felix."

"Bay Camlin," dedi babama küçümseyerek.

Babam Trenton'ın uzattığı elini tutup ona sert sert bak-

tı. Trenton bir nebze bile ürkmemiş olsa da ben içten içe endişeyle büzülüüyordum.

“Bu annem Susan.”

“Sizinle tanıştığımıza sevindim,” dedi Trenton hafifçe elini sıkarak.

Annem küçük bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra beni bağrına basıp yanağıma öptü. “Anneciğini ziyaret etmeyeli çok olmuştu.”

“Üzgünüm,” dedim, her ikimiz de öyle olmadığımı bilsek de.

Mutfğa girip gözden kaybolan annem hariç hepimiz yemek odasına geçtik. Annem, Trenton için ekstra çatal bıçak ve tabak getirip mutfğa gitti. Geri dönüp elindeki büyük bir kâse dolusu, dumanları tüten patates püresini bütün diğer yemeklerin yanında duran nihalenin üstüne koydu.

“Yeter, yeter,” dedi babam. “Otur da yemeye başlayalım artık.”

Trenton’ın gözü seğirdi.

“Hepsi harika gözüküyor anne, eline sağlık,” dedi Clark.

Annem gülümseyip masaya doğru eğildi. “Hoş geldiniz, pekâlâ—”

“N’oldu da birden kibarlık budalası kesildin? Açlıktan ölüyoruz burada!” diye homurdandı babam.

Hep birlikte yemekleri masanın etrafında dolaştırıp tabaklarımızı doldurduk. Yemeğimle oynayıp savaşı başlatacak ilk vuruşu bekledim. Annem diken üstündeydi ki bu da bir şeyler biliyor demekti.

“Parmaklarına ne yaptın öyle?” diye sordu babam.

“Ah...” ellerimi bir anlığına kaldırıp bir yalan düşünmeye çalıştım.

“Bir tahta kalemiyle oynuyorduk,” dedi Trenton.

“O yüzden mi her tarafını pisletip simsiyah yaptın?” diye sordu babam.

“Mürekkep. Evet,” dedim tabağımdaki yemeği sağa sola iteklerken. Annem sıradışı bir aşçıydı ama babam her defasında iştahımı kesmenin bir yolunu buluyordu.

“Tuzu uzat,” dedi babam, tuzluğu yerine bırakmakta geciken Coby’ye patlayarak. “Kahretsin, Susan hiç yeterince tuz koymuyorsun. Sana daha kaç defa söyleyeceğim kadın!”

“Tuzu kendin ekebilirsin baba,” dedi Clark. “Bu şekilde diğerlerimiz için fazla tuzlu olmuyor.”

“Fazla tuzlu mu? Burası benim kendi evim. O benim karım! Benim için yemek pişiriyor! Benim istediğim gibi pişirecek tabii, senin istediğin gibi değil!”

“Kendini yıpratma bir tanem,” dedi annem.

Babam yumruğunu masaya indirdi. “Kendimi yıpratmıyorum! Birilerinin evime gelip de karıma yemeğimi nasıl hazırlayacağını anlatmasına tahammül edecek değilim!”

“Kapa çeneni Clark,” diye homurdandı Colin.

Clark ağzına bir lokma daha tıkıp çiğnedi. Yıllar boyunca huzuru koruma rolünü o üstlenmişti ve hâlâ bundan vazgeçmeye hazır değildi. Bütün ağabeylerim arasında beraber zaman geçirmesi ve sevmesi en kolay olanı oydu. Kasabanın çeşitli yerlerine Coca Cola ürünleri dağıtıyordu ve kadın çalışanlar kendisini ölesiye muhabbete tuttukları için her zaman programın gerisinde kalıyordu. Gözlerinde görmezden gelinemeyecek kadar belirgin bir şefkat vardı. Bu, annemden aldığı bir özellikti.

Babam başıyla onaylayıp Trenton’a baktı. “Cami seni okuldan mı tanıyor iş yerinden mi?”

“İkisi de,” dedi Trenton.

“Trent, Eakins de büyüdü,” dedim.

“Doğma büyüme buralıyım,” dedi Trenton.

Babam bir an düşünüp gözlerini kıstı. “Maddox... sen Jim’in oğlusun, değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Trenton.

“Annene bayılırdım, dünya tatlısı bir kadındı,” dedi annem.

“Teşekkür ederim,” dedi Trenton gülümseyerek.

“Tanrı aşkına Susan, onu tanıımıyordun bile,” diye azarladı babam. “Ne diye ölen herkese kahrolası bir azizmiş muamelesi yapılır hiç anlamıyorum.”

“Azize olmaya epey yakındı,” dedi Trenton.

Babam başını kaldırıp baktı, Trenton’ın sesinin tonunu beğenmemişti. “Peki, sen nasıl bileceksin ki? O öldüğünde sen daha emeklemiyor muydun?”

“Baba!” diye bağırdım.

“Az önce evimde sesini mi yükselttin sen? Masanın karşısına geçip o edepsiz ağzının ortasına bir tane çakmam lazım aslında!”

“Felix, n’olursun,” diye yalvardı annem.

“Onu hatırlıyorum,” dedi Trenton. İnanılmaz kontrollü davranıyordu ama sesindeki gerilimi duyabiliyordum. “Bayan Camlin’in kuvvetli bir hafızası var.”

“Demek onunla Red’de çalışıyorsun ha?” diye sordu Chase, sesinden kendini üstün gördüğü son derece belli oluyordu.

Yüzümde nasıl bir ifade olduğundan emin değildim ama Chase meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Trenton cevap vermedi. Chase bizi bir tuzağa çekmeye çalışıyordu ve ben de neden böyle yaptığını tam olarak biliyordum.

"Hangi iş o zaman?" diye sordu Chase.

"Dur artık," dedim dişlerimin arasından.

"Ne demek 'hangi iş'?" diye sordu babam. "Onun tek bir işi var, barda, bunu sen de biliyorsun." Kimse ona hak vermeyince Trenton'a baktı. "Sen Red de mi çalışıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman oranın müşterisisin."

"Evet."

Babam başıyla onayladı. Ben de rahatlayarak, Trenton'ın gereğinden fazla bilgi vermemesine şükrederek içimi çektim.

"İkinci bir işte çalışıyorum dememiş miydin?" diye sordu Chase.

Avuçlarımı açıp masaya bastırdım. "Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

Coby neler olduğunu anlayıp ayağa kalktı. "Az önce bir... bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini hatırladım."

"Otur yerine!" diye bağırdı babam. "Yemek bitmeden öyle sofradan kalkıp gidemezsin. Senin neyin var Tanrı aşkına?"

"Bu doğru mu?" diye sordu annem her zamanki alçak sesiyle.

"Skin Deep Dövme'de yarı zamanlı bir işe girdim. Ciddi bir şey değil," dedim.

"Nasıl yani? Faturalarını ödeyemiyor musun? O bar-menlik işinde tek bir hafta sonunda bir ay yetecek kadar para kazandığını söylüyordun!" dedi babam.

"Öyle zaten."

"Demek kazandığından fazlasını harcıyorsun. Sana sorumluluk sahibi olmakla ilgili ne söylemiştim ha? Kah-retsin Camille! Sana kaç defa kredi kartı alma dedim ben

ha?" Ağzını silip peçetesini masanın üstüne fırlattı. "Çocukken seni yeterince dövmemişim! Eğer dövmüş olsam, belki arada bir sözümü dinlerdin!"

Trenton kımıldamadan tabağına bakıyordu, solukları hızlanmıştı ve biraz da öne eğilmişti. Dizine dokunmak için uzandım.

"Kredi kartım yok," dedim.

"O zaman Tanrı aşkına, hâlâ okula giderken ne diye ikinci bir işe daha girdin? Bu yaptığının hiçbir anlamı yok ve aptal olmadığını da biliyorum! Benim aptal bir kızım yok! O zaman nasıl bir mantık var bu işin arkasında?" diye sordu sanki sokağın karşısındaymışım gibi bağırarak.

Annem o anda hâlâ ayakta olan Coby'ye baktığında, bütün ailem onun bakışlarını takip etti. Babamın gözleri ne olduğunu anlayınca parladı ve masaya vurarak ayağa kalktı. "Yine o boku kullanmaya başladın değil mi?" dedi salladığı yumruğunu havaya kaldırarak.

"Ne?" dedi Coby, sesi bir perde yükselmışti. "Hayır, baba, ne saçmalıyorsun?"

"Yine o boka başladın ve küçük kız kardeşine de parasını ödetiyorsun ha? Sen kahrolası aklını mı kaçırdın?" dedi babam. Yüzü kıpkırmızıydı ve kaşları arasında belirgin çizgi o kadar derindi ki çevresi beyazlaşmıştı. "Sana ne dedim ben? Bir daha o bokun yanına gidersen ne olacak dedim ben sana? Şaka yaptığımı mı sanıyordun sen?"

"Niye böyle düşüneyim?" dedi Coby, sesi titriyordu. "Senin espri anlayışın yok ki!" Babam masanın etrafından koşup Coby'ye saldırınca annemle ağabeylerim araya girmek için ayaklandılar. Birbirlerine bağırıyorlardı, yüzleri öfkeden kızardı ve birbirlerini suçladılar ama Trenton'la ben sadece oturduğumuz yerden olup biteni izlemekle

yetindik. Trenton'ın yüzünde yargılayıcı ya da şaşkın bir ifade yoktu ama ben utançtan yerin dibine girecek gibi olduğum için oturduğum yerde elimden geldiğince büzüldüm. Onu ne kadar uyarmış olursam olayım haftalık Camlin sirkine hazırlamış olmam mümkün değildi.

"Yeniden kullanmıyor," dedim.

Herkes dönüp bana baktı.

"Ne dedin sen?" dedi babam soluk soluğa.

"Ben Coby'ye borcumu ödüyorum. Bir süre önce zor durumdayken bana yardım ettiği içineksiye geçmişti."

Coby'nin kaşları çatıldı. "Camille..."

Babam bana doğru bir adım attı. "Şimdiye kadar ağzını açamadın mı? Öylece durup ağabeyinin senin sorumsuzluğunu üstlenmesini mi izledin?" Bir adım daha atınca Trenton bütün bedenini babama çevirerek beni korumasına aldı.

"Oturmanız gerektiğini düşünüyorum efendim."

Babamın yüzündeki ifade öfkeden hiddete dönüşünce Coby'yle Clark onu tuttular. "Sen az önce kendi evimde bana oturmamı mı söyledin?" dedi, son kısmında bağırarak.

Nihayet annem ağlamaklı sesiyle bağırdı. "Yeter! Biz bir vahşi hayvan sürüsü değiliz! Misafirimiz var! Hepiniz oturun!"

"Yaptığını beğendin mi?" dedi babam bana. "Annemi üzdün!"

Annem "Felix, otur!" diye bağırdı, babamın ahşap sandalyesini işaret ederek.

Babam oturdu.

"Çok, çok özür dilerim," dedi annem Trenton'a. Gergin bir halde sandalyesine yerleşmeye çalışırken sesi tit-

riyordu. Gözlerini kumaş peçetesiyle kurulayıp peçeteyi nazikçe kucağına koydu. "Bu, benim için çok utanç verici. Camille'in nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"Benim ailem de epey gürültücüdür Bayan Camlin," dedi Trenton.

Masanın altında dizime gömülen parmakları yavaşça gevşemeye başladılar. O âna dek fark etmemiştim ama parmaklarım onunkileri buldu ve elini sımsıkı tuttum. O da elimi sıkarak karşılık verdi. Anlayışlı olması bir anda yoğun duygulara boğulmama neden olmuştu ve gözyaşlarımı tutmak için yutkundum. Babamın çatalı tabağına sürtünür sürtünmez o duygu kaybolup gitti.

"Bize kardeşini söğüşlediğini ne zaman söyleyecektin Camille?"

Başımı kaldırıp ona baktım, aniden öfkelenmiştim. Suçlama faslının geldiğini biliyordum ama Trenton'ın yanımda olması daha önce babamın yanındayken hiç hissetmediğim bir güven duygusuyla dolmama neden oldu. "Bunu olgun bir yetişkin gibi karşılayacağını düşündüğüm gün."

Babamın ağzı açık kaldı, annemin de.

"Camile!" dedi annem.

Babam parmaklarının eklemlerini masaya dayayıp ayağa kalktı.

"Nefesini harcama," dedim. "Biz gidiyoruz." Ayağa kalktım ve Trenton da benimle kalktı. Ön kapıya yürüdük.

"Camille Renee! Kıcını hemen bu masaya geri getireceksin!" dedi babam.

Kapıyı çekip açtım. Alt tarafta babamın geçirdiği bir sürü sinir krizi sırasında tekmelediği yerlerde ahşap ya-

rılmış ve parçalar kopmuştu. Sinekliğin kolunu çevirmekten önce bir an durdum ama arkama bakmadım.

“Camille! Seni uyarıyorum!” dedi babam.

Kapıyı itip açtıktan sonra Intrepid’e depar atmamaya çalıştım. Trenton yolcu kapısını açtı ve ben binerken o da şoför kapısına gitti. Anahtarı kontağa sokmak için acele ediyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim evin önünden çıktıktan sonra.

“Ne için? Hiçbir halt yapmadım ki,” dedi Trenton, söylediğinden mutsuz olduğu çok barizdi.

“Sözünü tuttuğun için. Ve beni babam bana erişmeden oradan çıkardığın için.”

“Acele etmem gerekiyordu. Eğer evden çıkıp sana bir kere daha bağırmış ya da bir kez daha tehdit etmiş olsaydı sözümü tutamayacaktım.”

“Bir öğleden sonramızı harcamış olduk,” dedim pencereden dışarı bakarken.

“Chase neden peşini bırakmadı? Bütün bu saçmalığın ne anlamı vardı?”

İçimi çektim. “Chase yıllardır Coby’ye içerliyor. Annemle babam Coby’ye hep süttten çıkma ak kaşıkmiş gibi davrandılar. Chase, Coby’nin bağımlılığını herkesin gözüne sokmayı seviyor.”

“Peki, onun bildiğini bildiğin halde neden gittin?”

Pencereden dışarı baktım. “Çünkü birinin suçu üstlenmesi gerekiyordu.”

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldık ve sonra Trenton homurdandı. “Coby kulağa dediğin pozisyon için iyi bir adaymış gibi geliyor.”

“Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama içimizden en az birisinin onların iyi ebeveynler olduklarını düşün-

mesine ihtiyacım var. Hepimiz yetiştirilme biçimimizden nefret edersek durumumuz daha gerçek oluyor, anlıyor musun?”

Trenton elime uzandı. “Çılgınca değil. Thomas’a anem hakkında hatırladıklarını anlattırıp dururdum. Onunla ilgili sadece birkaç tane değerli ama muğlak anım var. Onun anılarının rüya gibi bulanık anlar olmadığını bilmek annemi benim için de daha gerçek yapıyordu.”

Elimi elinden çekip parmaklarımı dudaklarıma değdirdim. “Orada olduğun için o kadar utanıyorum ve o kadar minnettarım ki. Eğer sen olmasan dünyada babamla o şekilde konuşamazdım.”

“Bana ihtiyacın olduğu her zaman sadece bir telefon ötendeyim.” Parmaklarını birkaç defa şıklatıp berbat bir sesle, Jackson Beşlisi’nin *I’ll Be There* şarkısını büyük bir coşkuyla söylemeye başladı.

Kahkahamı bastırarak “Bu şarkı sana göre biraz fazla tiz bir ses gerektiriyor,” dedim.

Şarkıya devam etti.

Yüzümü kapadım ve kıkırdamaya başladım. Trenton daha yüksek sesle söylemeye başladı ve ben de kulaklarımı kapatıp yaptığını onaylamıyormuş numarası yaparak başımı iki yana salladım.

“Omuzlarının üs’ünden baksan yeter!” diye ciyakladı.

“İkisinin de mi?” diye sordum, kıkırdamaya devam ederek.

“Öyle sanıyorum.” Omzunu silkti. “Mikey gerçekten de öyle diyor.

Trenton dairemin otoparkına girip arabayı cipimin yanına çekti.

“Bu gece dışarı çıkacak mısın?” diye sordum.

Bana döndü, yüzünde özür dilemeyle somurtmanın

karışımı bir ifade vardı. "Hayır. Daha fazla para biriktirmeye başlamam lazım. Yakında kendi mekânıma taşınacağım."

"Baban kiraya yaptığın yardımı özlemeyecek mi?"

"Şimdi de çıkabilirim ama ona yardım edebilmek için de biriktiriyorum. Aldığı emekli aylığı pek matah değil."

"Başka bir yere taşındıktan sonra bile babanın kirasını mı ödeyeceksin?"

Trenton direksiyonu kurcaladı. "Aynen. Bizim için çok şey yaptı."

Trenton hiç düşündüğüm gibi değildi. "Tekrar teşekkürler. Sana borcum olsun."

Trenton'ın dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Sana yemek yapabilir miyim?"

"Borcumu ödemek için benim sana yemek pişirmem lazım."

"Bana senin evinde yemek yapma izni vererek borcunu ödüyorsun."

Bir dakika düşündüm. "Tamam. Tek şartım malzeme listesini bana vererek alışverişi benim yapmama müsaade etmen."

"Anlaştık."

Arabadan inip kapıyı kapattım. Anahtarımı kilide sokup çevirirken farlar siluetimi dairemin önüne düşürmüştü. Trenton geri geri giderken bir defa el salladım ama hemen sonra yeniden az önceki yerine girdi, arabadan inip yavaşça koşarak kapıma geldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu o..." başıyla hızla bize yaklaşan arabayı işaret etti.

"Bu Coby," dedim güçlükle yutkunarak. "Gitsen iyi olur."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Coby'nin elektrik mavisi Camaro'su cipimle Trenton'ın Intepid'inin arkasında sarsılarak durdu ve Coby aşağıya zıplayıp kapıyı çarparak kapattı. Komşular duymasın diye içeri gelmesinde ısrar mı etsem, yoksa dairenin dağıtılmasını engellemek için onu dışarıda mı tutsam bilemedim.

Trenton duruşunu sağlamlaştırıp Coby her ne yapmaya kalkarsa durdurmaya hazırlandı. Coby sert adımlarla bana doğru geldi, yüzünde ciddi bir ifade vardı, gözleri kızarıp şişmişti ve sonra bana çarptı, kollarına alıp o kadar sıkı sarmaladı ki güçlkle nefes alabiliyordum.

"O kadar üzgünüm ki Cami," dedi, hıçkırıklarının arasında. "Ben beş para etmez pisliğin tekiyim."

Trenton bizi izledi, benim hissettiğim kadar şaşır-mış görünüyordu. Kısa bir duraksamadan sonra ben de Coby'ye sarılıp bir elimle sırtını sıvazladım. "Sorun yok Coby, sorun yok. Bir yolunu bulacağız."

"Her şeyi attım. Yemin ediyorum bir daha dokunmayacağım. Senden aldığım borcu ödeyeceğim."

"Merak etme, her şey iyi olacak," dedim. İleri geri sallanıyor ve büyük ihtimalle biraz aptal görünüyorduk.

"Babam hâlâ öfkeden kudurmuş vaziyette. Onu daha fazla dinleyemedim."

İkimiz de geri çekildik. "Biraz içeri gelsene. Az sonra işe gitmek için hazırlanmam lazım ama ben çıkana kadar burada takılabilirsin."

Coby başıyla onayladı.

Trenton ellerini ceplerine soktu. "Kalmama ihtiyacın var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Yok, sadece bunalmış. Yine de emin olmak için gitmemene teşekkür ederim."

Trenton başıyla onaylayıp arkama baktıktan sonra

sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi beni yanağımdan öpmek için eğildi ve ardından arkasına dönerek yürüyüp gitti.

Bir an kapının eşiğinde durdum. Dudaklarının tenime dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu.

"Californialı elemana ne oldu?" diye burnunu çekti Coby.

"Hâlâ California'da," dedim, kapıyı kapatıp yaslanırken.

"O zaman Trent Maddox'la olayınız nedir?"

"O sadece bir arkadaş."

Coby kaşını kaldırdı. "Yemeğe daha önce hiçbir erkeği getirmemiştin. Ve ben de arkadaşlarımı öpmem. Benden söylemesi."

"Beni yanağımdan öptü," dedim, yanma gelip koltuğa otururken. "Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var diye düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Belki," dedi Coby, çökmüş bir halde.

"Bir program buldun mu?"

"Sadece kullanmayı keseceğim."

"Bu yöntem geçen sefer pek işe yaramamıştı değil mi?"

Coby suratını astı. "Ödemem gereken faturalarım var Cami. Eğer haciz memurları eve gelirse babam neler olduğunu öğrenir"

Dizini sıvazladım. "O konuyu bana bırak. Senin esas ilgilenmen gereken şey bu haltı bırakmak."

Coby'nin gözleri uzaklara daldı. "Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun Cami? Ben eziğin tekiyim." Yüzü buruştu ve yeniden ağlamaya başladı.

"Çünkü senin öyle biri olmadığını biliyorum."

Depresyon, anabolik steroidlerin sık görülen yan etkilerinden biri olduğu için Coby'nin bu süreçte yardım

alması önemliydi. Sakinleşene kadar onunla kanepede oturduktan sonra işe gitmek için hazırlandım. Televizyonu açıp ses çıkarmadan oturdu, büyük ihtimalle annemlerin evinde hiç ara vermeden devam eden savaştan uzak olduğu için mutluydu. Babam anneme bağırmadığında çocuklardan birine bağırıyordu ya da onlar birbirlerine bağırıyorlardı. Oradan çıkmayı iple çekmiş olmamın nedenlerinden biri de buydu. O ortamda yaşamak depresyona girmek için başlı başına yeterliydi. Coby henüz tam olarak kendi başına yaşamaya hazır sayılmazdı dolayısıyla diğerlerimizin aksine oraya kısılop kalmıştı.

Kıyafetlerimi değiştirip makyajımı tazeledikten sonra çantamla anahtarlarımı aldım ve kapının kulpuna uzandım.

“Burada mı kalacaksın?” diye sordum.

“Evet,” dedi Coby. “Senin için sorun değilse.”

“Gelecek sefer bana gelmek istediğinde sana hayır dememi gerektirecek bir şey yapma.”

“Uzun süre kalmayacağım. Sadece belki babam uyu-
yana kadar.”

“Tamam. Yarın beni ara.”

“Cami?”

“Efendim?” dedim aniden durup başımı kapıdan içeri uzatarak.

“Seni seviyorum.”

Gülümsedim. “Bende seni seviyorum. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum.”

Başıyla onayladı, ben de yavaşça Şirin’e koşarken bir yandan da çalışması için dua ediyordum. Tanrı’ya şükür çalıştı.

İşe giden yolu Coby, T.J. ve Trent hakkında endişelenerek ve kendimi yoğun bir cumartesi gecesine uygun bir moda sokmaya çalışarak geçirdim.

Raegan çoktan doğu barına geçmiş, malzemeleri hazırlayıp bir şeyleri silmekle meşguldü.

“Selam güzellik!” dedi Raegan. Bakışları benimkilerle buluşunca parlak gülümsemesi anında kayboldu. “Hayda. Bu gün aile yemeğine gittin değil mi?”

“Nerden bildin?”

“Ne oldu?”

“Trent’te benimle geldi dolayısıyla olabileceği kadar kötü değildi. Chase ikinci bir işim olduğunu öğrendi.”

“O bok kafalı, annelere neden ikinci işte çalıştığını anlattı, değil mi?”

“Öyle sayılır, evet.”

Raegan içini çekti. “Durmadan sorun çıkarıyor.”

“Bütün gün Kody’yle miydin?”

Raegan’ın yanakları kızardı. “Hayır. Biz bir tür... ara vermiş sayılırız.”

“Ne vermiş sayılırsınız?”

“şşş! Ara verdik. Ben bazı şeyleri özene dek.”

“Peki, o zaman bütün gün neredeydiniz?”

“Sig Tau’ya bir uğradım. Sadece işten önce birkaç saatliğine.”

“Sig Tau mu?” Beynimin olayların hızına yetişmesi biraz zaman aldı. Ona birkaç saniye baktım, sonra da başımı iki yana salladım. “Seni aradı, değil mi?”

Raegan yüzünü buruşturdu. “Bu konuyu burada konuşmayacağım. Yeterince tuhaf bir durum zaten. Kody burada, dolayısıyla eve gidene dek bunu aklımıza getirmeyelim.”

Başımı yeniden salladım. “O kadar aptalsın ki. Brazil, Kody’yle mutlu olduğunu gördü ve o yüzden seni aradı. şimdi de güzel bir şeyi berbat ediyorsun ve Brazil’in de değişeceği yok.”

Kody yanımıza geldi, yaralanmış gibi duruyordu. "Eee kızlar, bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Raegan da ben de başımızı salladık. Kody bir şeyler bildiğini fark etti. Omuzları çöktü ve başıyla selamladıktan sonra öylece yürüyüp gitti.

"Lanet olsun Cami! Burada olmaz dedim!" diye tısladı Raegan.

"Affedersin," dedim, kasamdaki paraları sayarken. Başka bir şey söylemek onu kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı, ben de düşüncelerimi kendime sakladım.

İnsanlar her zamankinden daha erken gelmeye başladılar; dikkatimi dağıtabildiğim için müteşekkirdim. Kody kendini girişte meşgul ettiği için barın kapanmasından hemen öncesine kadar onu neredeyse hiç göremedim. Batı duvarında, karanlık bir köşede durmuş Raegan'ı izliyordu. DJ onların şarkısını çalıyordu, dolayısıyla Brazil'in barın sonunda durduğunu ve barın arkasına doğru eğilip aynı şekilde eğilmiş, gülümseyen Raegan'la konuştuğunu görmek özellikle öfkelericiydi.

Kody'ye karşı bu kadar kalpsiz olduğuna inanamıyordum. Elimde bir sürahi dolusu birayla yanına gittim, ayağım takılmış numarası yaptım ve sürahinin içindeki bütün bira önce barın sonra da Brazil'in üstüne döküldü. Geriye zıplayıp kollarını yukarı kaldırırsa da çok geç kalmış, kahverengi ekose gömleği ve pantolonu sıırıslıklam olmuştu.

"Cami!" diye ciyakladı Raegan.

Yüzüne doğru eğildim. "Hangi şarkının çaldığını duyuyor musun? Kody kapıda çalışıyor, dolayısıyla Brazil'in burada olduğunu bildiğinin farkında olman lazım. Kalpsiz bir kaltak gibi davranmanın anlamı yok, Ray."

"Ben miyim kalpsiz kaltak? Senin neler yaptığından hiç bahsetmeyelim o zaman."

Ağzım açık kaldı. Refleks olarak bir tepki vermesi şaşırtıcı değildi ama Trenton'dan bahsetmesini hiç beklemiyordum. "Benim bir şey yaptığım yok! Biz sadece arkadaşız!"

"Tamam, geceleri rahat uyuyabilesin diye hadi masum bir isim koyalım. Herkes ne yaptığının farkında Cami. Sadece bunu yüzüne vurup seni haşlayacak kadar tepeden bakan tipler değiliz."

Raegan açtığı bir birayı verip parasını aldı. Kasaya gidip öfkesini çıkarmak istermiş gibi hırsıyla tuşlara bastı.

Eğer mekânın karşısına bakıp Kody'nin bir an için bile olsa biraz daha az sefil göründüğünü görmesem kendimi kötü hissedebilirdim.

Raegan arkamda durup gözlerini karşı tarafta duran Kody'ye dikti. "Hangi şarkının çaldığının farkında değildim."

"Kody'yi terk etmenin üstünden yirmi dört saat geçtikten sonra Brazil'in yüzüne öpüşme mesafesinde durduğunu herkesin gördüğünün farkında mısın?"

"Haklısın. Ona uzak durmasını söyleyeceğim." Uzanıp düdüğü çalarak barın kapanma sinyalini verdi. Kody ellerini ceplerine sokarak girişe yürüdü.

"Bu gece arabama giderken Kody bana eşlik edecek herhalde."

"Öylesi daha iyi olur," dedi Raegan.

Çalışma alanımızı temizleyip sonraki gece için hazırlık yaptık. Kapattıktan bir saat sonra paltolarımızı aldık. Raegan çantasını omzunun üstüne atıp Gruber'e bakıp başını salladı. "Beni geçirir misin?" diye sordu.

Gruber tereddüt ettiğinde Kody yanında belirdi. "Ben seninle yürüyebilirim."

"Kody..." diye başladı Raegan.

Kody omzunu silkerek bir defa güldü. "Seni arabaya kadar geçiremez miyim? Bu işimin bir parçası Ray."

"Gruber beni geçirebilir, değil mi Gruby?"

"Ben... eee..." diye kekeledi Gruber.

"Hadi ama Ray. Bırak da sana eşlik edeyim. Lütfen."

Raegan'ın omuzları düştü ve içini çekti. "Evde görüşürüz Cami."

Ona el sallayıp aramızda iki metre mesafe bırakmaya dikkat ettim.

Gruber da ben de önümüzdeki ikili, Raegan'ın arabasına giderken yol boyunca Kody'nin dil döktüğünü duyabiliyorduk ve tanık olduğum manzara içimi acıtıyordu. Gruber, Raegan arabasına girerken benimle arabamın yanında durdu. Raegan peşimden eve geldi ve arabalarımızı park ettikten sonra dönüp baktığımda Raegan'ın yüzünü ellerine almış hıçkıra hıçkıra ağlamakta olduğunu gördüm.

Gidip kapısını açtım. "Hadi gel. Korku filmi izleyip dondurma yiyelim."

Raegan başını kaldırıp bana baktı, gözleri şişip kızarmıştı. "Hiç aynı anda iki kişiyi sevdiğin oldu mu?" diye sordu.

Uzun bir duraklamadan sonra elimi uzattım. "Eğer böyle bir şeye kalkışacak olursam, bana okkalı bir tokat at olur mu?"

Dokuzuncu Bölüm

Red'in cuma gecesi kalabalığı en üst seviyesine ulaştığında Travis Maddox, barın benim baktığım bölümündeki her zamanki taburesine yönelip barın önünden her zaman yaptığı gibi çalimli çalimli yürüdü; seksi, kendine güveni tam ve bulunduğu mekâna hâkim. Shepley de yanındaydı ve Shepley'in kız arkadaşı America ve bir de, önceki hafta sonu bahsettiği kız olduğunu varsaydığım başka bir kız: Birinci sınıf öğrencisi olan. Her zamanki yerinde oturan adama Travis'in geldiğini haber verince, o ve arkadaşı bir şey söylemeden çekip gittiler.

Travis taburesinde kaykıldı. Bir bira ısmarlayıp birkaç yudumda yarısını içti ve sonra da dönüp dans pistini izlemeye başladı. Birincisi sınıf öğrencisi orada America'yla dans ediyordu.

Travis'in arkasında üç kız hayranıymış gibi bekliyor, arkasına dönmesini umuyorlardı.

America'yla arkadaşı bara geri döndüler, gülümsüyorlardı ve ter içindeydiler. Kızın baş döndürücü bir güzelliği olduğu konusunda Travis'e katılmamak mümkün değildi. Onda, en sonunda Travis Maddox'un dikkatini çekmeyi başarmış bir kızda olması beklenebilecek özel bir şey vardı ama tam olarak ne olduğunu bilemiyordum. Gözlerinde belli bir güven vardı, sanki başka kimsenin bilmediği bir sırra vakıfmış gibiydi.

“Bütün gece böyle olacak. Onları görmezden gelmen lazım.” dedi Shepley.

America hırıldayıp Travis’e bakarken kendi aralarında fısıldaşan üç kıza bir göz attı. America’nın niye bu kadar öfkeli olduğundan emin değildim; Shepley’e bakmıyorlardı.

“Sanki Vegas bir akbaba sürüsünün üstüne kusmuş gibi,” dedi America.

Travis, America’nın kimin hakkında konuştuğunu görmek için omzunun üstünden bakıp yeniden önüne döndü ve birasını kafasına dikti. Bir sigara yakıp dumanını üfledikten sonra bana bakarak iki parmağını kaldırdı.

Bu enteresan olacak sanki. Soğutucudan iki Bud Light çıkardım, kapaklarını açıp Travis’in önüne koydum.

Akbabalardan biri hamle yapıp bir birayı aldı ama Travis şişeyi elinden alıp “Ah... bu senin değil,” diyerek birayı birinci sınıf öğrencisi olan kıza verdi.

Kız birayı dikmeden önce dudaklarının uçları çok çok az yukarı kıvrıldı.

“Bir şey...” diye başladı Raegan’ın müdavimi Marty. Raegan barın öteki tarafında Kody’yle hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu.

“Evet,” dedim, sözünü keserek. “Merak etme Marty, seni ortada bırakmayacağım.” Marty’nin hazırlanması epey beceri gerektiren Warnicks Crème Egg Shooter’ını kadehe doldururken Travis’le o kız dans pistinde eğleniyorlardı; herkesin gözlerini üstlerine çekmişlerdi. Marty şatını bitirdiğinde Travis kızı kızdırmıştı ve kız da öfkeyle ondan uzaklaşarak bara doğru gelmeye başlamıştı.

Bana yarım bir gülümsemeyle bakıp tek bir parmağını kaldırdı. Bir bira alıp kapağını açarak önüne koydum. Travis bara dönebildiğinde, kız biranın yarısını bitirmişti

bile. Travis'in ona olan duyguları nedeniyle mutsuz olmasına şaşmamak lazımdı; ikisini izlemekten tükenmeye başlamıştım ve daha kızın adını bilmiyordum bile.

Megan, Travis'in denenip onaylanmış B planı olarak yanında belirdi. "Bak sen, bu Travis Maddox'un ta kendisi değil mi?"

Megan çok olay çıkarmazdı ama kendisini çok sevdiğim de söylenemezdi. Travis dışında peşinden koşturmayı sevdiği birkaç adam daha vardı. Ama ne onu istediklerinde ne de kız arkadaşları yokken onlara yüz vermezdi. Bir erkeği kız arkadaşından çalmanın zorluğunu seviyordu ve böyle kadınlar her yerde çiftlerin düşmanıydılar.

"Neler oluyor?" dedi Raegan yumuşak bir sesle.

Tam o anda Travis, Megan'ı elinden tutup dans pistine çıkardı ve birbirlerini Tanrı'nın ve oradaki herkesin şahitliğinde elbiselerinin üstünden becermeye başladılar.

"Ah, Travis," dedim hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Sen ne halt ediyorsun böyle?"

Travis gideli beş dakika olmadan Ethan Coats peyda olup Travis'in taburesini gasp etti. Öne eğilip anında baştan çıkarma çalışmalarına başladı. Kız da kendisine dikkat gösterilmesinden hoşlanmıştı ve dikkati gösteren Ethan olmasa onu suçlayamazdım.

"Bu hiç iyi değil. Şu pisliği kızıdan uzaklaştır!" diye tısladı Raegan.

Hepimiz Ethan'ın ne yapmış olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorduk. Barda olduğunda onu gözetim altında tutmaya çalışıyorduk ama tabii kızların hepsi uyarılarımızı kaale almıyorlardı.

Travis'in doğu barına geri gelmekte olduğun gördüm; bakışları Ethan'a kilitlenmişti.

“Bir şey yapmam gerek kalacağını sanmıyorum,” dedim.

Travis neredeyse aralarında durdu ve kısa bir konuşmadan sonra Ethan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış gidiyordu ve Travis’le kız da dışarı yönelmişlerdi; ikisi de savaşmanın eşiğinde gibi duruyorlardı.

Raegan ukala ukala sırttı. “Travis Maddox’un dengini bulduğunu düşünüyorum.”

“Haklı olduğunu düşünüyorum,” dedim.

Kapanış düdüğünü çalmamıza tam bir saat kalmıştı ve daha şimdiden gece için hedeflediğimden fazla bahşiş almıştım. Raegan’ın ise, Kody’nin arada bir önünden geçerek durmasına ve Reagan’ın onunla konuşamayacağını söylemek durumunda kalmasına karşın, keyfi de yerindeydi.

Kapıya baktığımda Trenton’ın giriş ücreti için verdiği paranın üstünü Tuffy’den almakta olduğunu görüp gü-lümsedim. Kimsenin gözden kaçıramayacağı Maddox havasıyla ağır ağır doğu barına yürüdü ve tam karşıma oturdu.

“Viski?” diye sordum.

“Su.”

“Su mu?” diye sordum inanamayarak.

“Sana söyledim. Para biriktirmeye çalışıyorum.”

“Su olsun o zaman,” dedim.

Trenton bir yudum alıp kadehi barın üstüne koyarak etrafına bakındı. “Travis’i otoparkta bir hatuna bağırı-ken gördüm.”

“Öyle mi? Sonra ne oldu?”

“Kız da ona bağırды. Kim olduğunu bilmiyorum ama kendisinden hoşlandım sayılır.”

“Ben de.”

Trenton bardağında yüzen buza baktı. "Değişik bir şey, durulmaya çalışmasını izlemek."

"Yapmaya çalıştığının bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seninle onun hakkında konuştu değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Al işte."

Onu bir süre izledim. Bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu tam çıkartamıyordum. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Bunu bir süre düşündü. "Yok. Bir anlamı yok." Suyundan bir yudum daha aldı. Arkasına baktığında bilardo masalarının orada duran birini gördü. "O tarafa gideceğim."

"Tamam," dedim. Benimle konuşmakla o kadar da ilgilenmiyor gibi görünmesinden hayal kırıklığına uğramamalıydım. Daha sadece birkaç hafta önce Red'e içmek, kardeşleriyle takılmak ya da bir hatun kaldırmak için geliyordu. Ama dans pistini geçip istekayı eline alıp ucunu tebeşirle sildiğinde değişik bir duyguya kapıldım.

"Onun nesi var?" diye sordu Raegan.

"Bilmiyorum. Tek fark eden ben olmadığımı sevindim."

"Senin neyin var? Bilardo masalarının oraya giderken yüzün bir acayip olmuştu. Bir şey mi söyledi?"

"Hayır," dedim başımı sallarken. "Söylesem de inanmazsın."

"Ben senin en yakın arkadaşınım ve ne söyleyeceğini büyük ihtimalle zaten biliyorum."

"Açıklaması güç... ben... sadece tuhaf, hüzünlü bir duyguya kapıldım, sanki Trent'le artık arkadaş değiliz gibi."

“Belki artık sonunda Trenton’ın sadece arkadaş olduğunuza inandığını bildiğin içindir.”

“Belki, demek istediğim hayır,” dedim aniden sözümü geri alarak.

“Biliyordum, sürtük. Neden uğraştığını bile anlayamıyorum.” Arkamda durup kollarını belime dolayıp çenesini omzuma koydu.

İkimiz az önce gelen iki kızın batı duvarına gidip Trenton’ın bilardo masasının etrafında takılmalarını izledik. İkilinin oksijenli suyla epey bir haşır neşir oldukları belli oluyordu ama kabul etmekten nefret etsem de ikisi de son derece çarpıcı bir güzellikleri olan kızlardı. Yirmi dakika içinde üçüncü bir kız onlara katıldı. Trenton’ın dikkatini tamamıyla kendine çekmesi uzun sürmemiş ve Trenton da onu bilardo masasına yaslamıştı. Kız, uzun kahverengi saçının bir tutamını parmağına doluyor ve sanki Trenton hayatı boyunca tanıştığı en eğlenceli insanmış gibi gülüyordu. Kıkırdaması müziğe rağmen duyuluyordu.

“Evet, resmen bir yaşma daha girdim. Eve gitmeye hazırım,” dedi Raegan, şakağını omzuma yaslanmak için dönerek.

“Ben de,” dedim Trenton’ın eğilerek kızın yüzüne daha da yaklaşmasını izlerken.

Barın karşı tarafında olmasına karşın süper modellere yakışacak dudaklarının ve davetkâr bakışlarının olduğunu görebiliyordum. Trenton gülümseyerek ona bakıyordu. Bu kadar yakın olmaları aslında midemi bulandırıyor gibiydi. Onu daha önce hiç görmemiştim, dolayısıyla büyük ihtimalle South Western State’den olmalıydı. Trenton’ın da onunla daha önce hiç karşılaşmamış olması muhtemeldi ve yarım saatten kısa süre içinde, aralarında

sadece birkaç santimlik mesafe kalacak kadar yakınlaşmışlardı.

Trenton ellerini bilardo masasına dayadı; kızın kalçaları onun ellerinin arasına sımsıkı oturmuştu. Trenton'ın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı.

Kapanış düdüğünü çalmadan beş dakika önce gürültücü bir kalabalık içeri girdi ve doğu barına gelip hep bir ağızdan sipariş vermeye başladılar. Başım kalabalıklaşmaya başlarken göz ucumla Trenton'ın kızı elinden tutup dışarıya doğru götürdüğünü gördüm. Anında midem bulanmaya başladı.

"İyi misin?" diye seslendi Raegan, aynı anda birkaç tane bira şişesini açarken.

"İyiyim," dedim. Beni duyup duyamadığından emin değildim ama fark etmezdi. Gerçeği biliyordu.

Onuncu Bölüm

Kapı bir defa çalınca bir anda uyandım. Kapı bir kez daha çalınca tamamen kendime geldim. Sonra da birisi kapıyı dövmeye başladı. Güç bela yataktan kalkıp koridora adım atar atmaz yüzüme sabahın erken saatlerinin parlak güneşi vurunca yüzümü buruşturdum.

Sendeleyle sendeleyle oturma odasına gelip kapıyı açtım.

"Sen burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

"Evbiseleyle uyumuş," dedi Olive o tatlı, minik sesiyle.

Ellerimi gözlerime siper ederek aşağıya baktım. "Ah, merhaba Olive. Affedersin senin orada olduğunu görmedim," dedim onun için bile olsa somurtmamı durduramadan.

"Sovun diil," dedi. "Tvent bana kisasın diyov."

"Sana kahvaltı getirdik," dedi Trenton, beyaz bir torbayı kaldırarak.

"Ben kahvaltı etmem."

"Evet edersin. Tereyağlı üzümlü tarçınlı simit. Kody söyledi."

Kaşlarımın arasında oluşan iki çizgi, daha da derinleşti. Öfkeyle Trenton'a ters ters bakarken bakışlarımı aşağıya çevirip Olive'e yönelttim. Yüzüm yumuşadı ve içimi çektim. "Onu seviyorum," dedim ortaya. "Olive.

seni sevdiğimi biliyorsun ama ben yatağa dönüyorum,” Trenton’a bakıp gözlerini kıstım. “Bu defa işe yaramayacak. Onu eve götür.”

“Yapamam. Annesiyle babası bütün gün evde olmayacaklar.”

“O zaman kendi evine götür.”

“Babam üşütmüş. Onun da üşütmesini istemezsin değil mi?”

“Neden nefret ediyorum biliyor musun?”

Trenton’ın gözlerinde çaresizlik vardı. “Benden. Biliyorum. Ben sadece... ben bencil, ciddi güven sorunları olan bir geri zekâliyim.”

“Doğru.”

“Ama ben, yanında küçük bir kız çocuğuyla soğuk havada dışarıda duran, üzgün bencil ve ciddi güven sorunları olan bir geri zekâliyim.”

İçini çekme sırası bana gelmişti. Olive’e içeri gelmesini işaret ettim. Mutlulukla istediğimi yapıp koltuğa oturdu. Anında uzaktan kumandayı bulup televizyonda cumartesi sabahı çizgi filmlerini veren kanallardan birini açtı.

Trenton bir adım atınca elimi uzattım. “Sana dedim.”

“Ne?”

“Sen içeri giremezsin.”

“Ama... ben Olive’e bakıyorum.”

“Ona pencereden bakabilirsin.”

Trenton kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Bakmayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, bakacağından eminim.” Beyaz torbayı elinden kapıp kapıyı suratına çarptım ve kilitledim. Torbayı Olive’e fırlattım. “Simit sever misin ufaklık?”

“Evet!” dedi, torbayı açarken. “Gevçekten de Tvent’i dışarıda ayakta mı dikeceksin?”

“Evet, öyle yapacağım,” deyip odama yürüdüm ve kendimi yatağa attım.

“Cami!” dedi Raegan beni sarsarak. Saatile baktım. Trenton kapımı çalalı neredeyse iki saat olmuştu. “O küçük kız oturma odamızda çizgi film izliyor!” diye fısıldadı; huzursuz olduğu her halinden belliydi.

“Biliyorum.”

“Nasıl içeri girmiş?”

“Trent getirdi.”

“Trent nerede?”

“Dışarıdadır diye düşünüyorum,” dedim esneyerek.

Raegan ayaklarını yere vura vura oturma odasına gitti ve ardından odama döndü. “Penceremizin dışında yere oturmuş cep telefonunda Flappy Bird oynuyor.”

Başım la onayladım.

“Dışarıda hava neredeyse sıfır derece.”

“İyi,” dedim oturarak. “Keşke karla karışık yağmur yağsa.”

Raegan’ın yüzü tiksintiyle buruştu. “Bana, sanki yaptığı dünyanın en normal şeyiymiş gibi el salladı. Neler dönüyor burada?”

“Olive’i bize getirdi. Babası soğuk almış dolayısıyla kendi evine götüremiyor ve kızın annesiyle babası bütün gün başka bir yerde olacaktı.”

“Peki, niye onun evinde bakamıyor?”

Bunu bir an düşündüm ve ardından o gün ikinci defa sürünerek yataktan çıktım. Koltuğa doğru yürüdüm. “Trenton, sana neden senin evinde bakmıyor?” diye sordum.

"Gelip seni görmek istedim," dedi son derece sakın bir şekilde.

"Ah," dedim. "Trenton beni görmek istemedi mi?"

"İstedi ama bunun, senin hoşuna gitmeyeceğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet, ben de bunun üstüne lütpen lütpen gidelim dedim. O da oluv dedi."

Ona bakıp gülümsedikten sonra gidip sokak kapısını açtım. Trenton arkasına dönüp bana bakınca gülümsemem kayboldu. "İçeri gel."

Trenton ayağa kalkıp içeri girdi ama daha ileri gidemedi. "Bana feci kızgınsın."

Gözlerimi kısıp ona baktım.

"Neden," diye sordu.

Yanıt vermedim.

"Dün gece o kızla eve gittim diye mi?"

Yine yanıt vermedim.

"Ona çakmadım."

"Bir bisküvi ister misin?" diye sordum. "Çünkü bu başarın bir ödülü hak ediyor."

"Senin olayın nedir? Bana günde beş vakit arkadaş olduğumuzu söylüyorsun ve şimdi de kalkmış iki saniyelğine flört ettiğim bir kızdan beni kıskanıyorsun."

"Ben seni kıskanmıyorum!"

"O zaman bu haller ne?"

"Arkadaşın olarak zührevi hastalık kapmandan endselenemez miyim?"

"Zehra evi ne demek?" diye sordu Olive ikili koltuktan.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. "Ah. Tanrım. Özür dilerim. Olive, bunu duyduğunu unut."

Trenton bana doğru bir adım attı. "Annesiyle babası

onu bakmam için bana emanet ediyorlar. Küfürlü konuşmanın umurlarında olduğunu mu sanıyorsun?"

Bir kaşımı kaldırdım.

Çenesini eğip gözlerimin içine baktı. "Bana doğruyu söyle. Bana o kızı eve götürdüğümü düşündüğün için mi kızgınsın, yoksa başka bir şey mi var? Çünkü bana bir şey yüzünden kızdığın çok belli."

Kollarımı kavuşturup bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Biz ne yapıyoruz Cami?" diye sordu. "Bu nedir?"

"Biz arkadaşız! Bunu sana daha önce de söyledim zaten!"

"Bok arkadaşız!"

Olive'in parmağı ikili koltuğun üstünde belirdi. "Küfüv ettiğin için kavanozuma beş kuyuş atman lazım."

"Affedersin," dedi Trenton, kaşlarını çatarak.

"Yani şimdi sen... onunla eve gitmedin mi?" diye sordum.

"Onu nereye götürecektim ki? Babamın evine mi?"

"Bilmem belki bir otele gitmişsinizdir?"

"Para biriktirmek için içki almıyorum, sen kalkmış daha yeni tanıştığım rastgele bir kız için bir otel odasına yüz kâğıt bayılacağımı mı düşünüyorsun?"

"Daha az akıllıca şeyler yaptığın da olmuştu."

"Ne gibi mesela?"

"Tutkal yemek gibi mesela."

Trenton başını eğip bakışlarını kaçırdı, tiksindiği ve belki de biraz utandığı her halinden belliydi. "Ben hiçbir zaman tutkal yemedim."

Kollarımı kavuşturdum. "Evet, yedin. Bayan Brandt'in dersinde."

Raegan omzunu silkti. "Evet yedin."

"Sen benimle aynı sınıfta değildin Ray!" dedi Trenton.

"Aynı zamanda Cami'ye bakılırsa oldukça düzenli olarak kırmızı kalem de yiyormuşsun!" dedi Reagan, kahkahasını bastırmaya çalışarak.

"Her neyse!" diye bağırdı Trenton. "Simidim nerede?"

Beyaz torba ikili koltuğun üstünde duruyordu, buruşmuş, dürülmüş ağzı Olive'nin minicik parmaklarının arasındaydı. Trenton arkadaşının yanına oturup torbayla boğuştu ve sonunda kahvaltısını çıkartıp kağıdını açtı.

Reagan bana bakıp üç parmağını ağzının üstünde tuttu. Bedeni minicik bir hıçkırığa benzeyen sessiz bir kahkahayla sarsıldıktan sonra odasına çekildi.

"Ben hayatımda hiç tutkal yemedim," diye homurdandı Trenton.

"Belki de anısını bastırmışsındır. Ben tutkal yemiş olsam kesin bastırırdım..."

"Tutkal yemedim ben," diye patladı.

"Peki," dedim gözlerim bir an için büyürken. "Tanırım."

"Sen... simidimin yarısını ister misin?"

"Evet, lütfen," dedim.

Simidinin yarısını bana uzattı ve Olive aramızda çizgi film izlerken ikimiz beraber sessizce simitlerimizi yedik. Minderin kenarından ancak ayaklarının ucunu sarkıtabileceği kadar minik bacaklarını arada bir yukarı aşağı sallıyordu.

İki çizgi film izledikten sonra içim geçti ve başım öne düşünce kendime geldim.

"Hey," dedi Trenton dizimi sıvazlayarak. "Neden gıdip biraz şekerleme yapmıyorsun? Biz gidebiliriz."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Gitmenizi istemiyorum."

Trenton bir dakika boyunca bana baktı ve ardından Olive'e kendisiyle yer değiştirmek istediğini işaret etti.

Olive büyük bir hevesle hemen yerinden hopladı. Trenton yanıma oturup biraz üstüme doğru uzandıktan sonra başıyla omzumu işaret etti. "Epey rahatmış diye duydum."

Surat yapsam da karşı çıkmak yerine kollarımı çevresine sarıp başımı boynuyla omzunun arasına koydum. Trenton yanağını başıma dayadı ve aynı anda derin bir iç çekip birbirimize yaslanarak gevşedik.

Sonrasında hatırladığım tek şey gözlerimi kırıştıtarak açtığım. Olive başını Trenton'ın kucığına dayamış uyuyordu. Trenton bir kolunu onu koruyacak şekilde üstüne atmış, diğerini de benim kollarıma dolamıştı. Eli kalçamdaydı ve göğsü huzurlu bir ritimle inip kalkıyordu.

Raegan'la Brazil koltukta oturmuş sesini kapattıkları televizyonu izliyorlardı. Raegan uyanık olduğumu fark edince gülümsedi.

"Hey," diye fısıldadı.

"Saat kaç?" dedim yavaşça.

"Öğlen oldu."

"Gerçekten mi?" dedim doğrulup oturarak.

Trenton uyandı ve arında Olive'e baktı. "Vay canına. Ne kadardır uyuyoruz?"

"Üç saatten biraz daha fazla olmuş," dedim gözlerimin altını silerken.

"Yorgun olduğumun farkında bile değildim," dedi Trenton.

Brazil gülümsedi. "Barmenle çıktığını bilmiyordum. Kyle ile Brad hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Ona bakıp suratımı astım. Kyle ile Brad'ın kim olduklarını bile bilmiyordum.

"Hiç üzülmesinler. Biz sadece arkadaşız," dedi Trenton.

"Gerçekten mi?" dedi Brazil ikimize de şaka yapıp yapmadığımızı anlamak için bakarken.

"Sana söylemiştim," dedi Raegan, ayağa kalkarak. Gerinirken kısa tişörtü minnacık pembe beyaz çizgili boxerından ayrıldı. "Brazil'in saat dört buçukta maçı var. Bull-dogları sahada görmeye hazır mısınız?"

"Ben Olive'e bakıyorum," dedi Trenton. "Cami'ye bizimle Chicken Joe's'a gelir mi diye soracaktık."

"Futbol Olive'in hoşuna gidebilir," dedi Brazil.

"Jason..." dedi Trenton başını iki yana sallayarak. "Chicken Joe's ile bir futbol maçı arasında yaklaşık... bin puan keyif farkı var."

"Onu hiç maça götürmediysen nereden bilebilirsin ki?"

"Götürdüm. Hâlâ kafama kakıyor."

"O senin en küçük kuzenin falan mı?" diye sordu Brazil. "Neden sürekli yanında?"

Trenton omzunu silkti. "Bir ağabeyi varmış. Şimdi on dört yaşında olacaktı. Olive ona tapıyormuş. Yan eve taşınmalarından birkaç ay önce bisiklete binerken bir araba çarpmış. Son nefesini verirken Olive yanında oturuyormuş. Ben sadece onun yerini doldurmaya çalışıyorum."

"Bu epey sertmiş abi ama... Ve bunu söylerken saygısızlık etmek de istemiyorum... Ama sen bir Maddox'sun."

"Evet? Yani?" dedi Trenton.

"Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum ama sen dövme, viskisi eksik olmayan, küfürbaz, sağı solu belli olmayan bir adamsın. Annesiyle babası öylesine seninle arabaya binmesine izin mi verdiler yani?"

"Sanırım, işler doğal seyrinde bu noktaya geldi denebilir."

"Ama... o neden senin sorumluluğun ki?" dedi Brazil. "Anlamıyorum."

Trenton kucağında derin derin uyumaya devam eden Olive'e baktı. Gözlerinin üstüne düşmüş bir tutam küllü

sarı renk saçı kenara çekip omzunu silkti. "Neden olmasın?"

Şefkatini böyle basit bir hareketle göstermesi beni gülümsetmişti. "Chicken Joe's tamamdır. Ama işe hazırlanmak için erken kalkmam gerekecek."

"Anlaştık," dedi Trenton küçük bir gülümsemeyle, sanki bu dünyanın en kolay işiymiş gibi.

"Pekâlâ, halletmem gereken işler var," dedi Raegan.

"Benim de karbonhidratlı bir şeyler yiyip takımın soyunma odasına yollanmam lazım," dedi Brazil. Ayağa kalkınca Raegan'm kalçasını sıvazladı, eğilip onu öptü ve cüzdanını, telefonunu ve anahtarlarını alıp dışarı çıktık-tan sonra kapıyı çarparak kapattı.

Olive'in gözleri bir anda açıldı.

"Yaşasın!" dedi Trenton. "Uyanmış! İşte şimdi ONU YİYEBİLİRİZ!" Eğilip onu gıdıklarken karnını ısınyor-muş gibi yaptı.

Olive kendinden geçercesine kıkırdıyordu. "Yapmaaaa. Altıma işiycemm şimdiiii!"

"Aman!" dedi Trenton, ellerini havaya kaldırarak.

"Bu taraftan," deyip Olive'i elinden tutarak koridor-daki banyo götürdüm. Çıplak ayakları karo zeminde şap şap ses çıkarıyordu. "Tuvalet kağıdı, sabun, el havlusu," derken bir yandan da söylediklerimi elimle işaret ediyordum.

"Anladım," dedi. Banyonun ortasında dururken o kadar minik görünüyordu ki. Kaşlarını kaldırdı. "Kalacak mısın?"

"Ah! Hayır. Affedersin," dedim, gerileyip kapıyı kapatırken.

Dönüp kahvaltı tezgâhıyla kanepenin arasındaki boşlukta duran Trenton'ın yanına gittim.

"Harika bir şey kendisi," dedi gülümseyerek.

"Sen harika bir şeysin," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle." Sessiz bir an boyunca sadece birbirimize bakıp gülümseyerek öylece durduk, ardından tanıdık bir his sardı benliğimi; karnımda bir karıncalanma ve dudaklarımda bir sıcaklık. Dudaklarına odaklandım ve o da bana doğru bir adım attı.

"Trent..."

Başını iki yana salladı, öne doğru eğildi ve gözlerini kapadı. Ben de aynı şeyi yapıp dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi bekledim.

Sifon çekilince ikimiz de geri çekildik. Ortama bir anda yoğun ve gergin bir atmosfer hâkim olmuştu. Neredeyse yaptığımız şeyle ilgili beklentimiz kaybolup giderken yerine son derece güçlü bir arada kalmışlık duygusu geldi.

Olive koridorda durmuş, bize bakıyordu. Önce dirseğini, ardından burnunu kaşıdı. "Öğle yemeği?"

Özür dileyen bir yarım gülümsemeyle karşılık verdim. "Market alışverişi yapmam lazım."

"İyi fikir," dedi Trenton ve ellerini çırpıp ardından da ovuşturdu. "Süpermarkete mi?"

Olive'in ağzı kulaklarına vardı. "Hem avaba hem de sepet şeysine otuyabiliv miyim?"

Trenton Olive'e paltosunu giydirirken bana baktı.

"Tabii!" dedim o anda Trenton'ın neden Olive'i mutlu etmeye kendini bu kadar adanmış olduğunu anlarken. Onu gülümsetmek bağımlılık yapıcıydı.

Olive küçük bir dans yaptı ve ardından Trenton da dans etmeye başladı. O kadar saçma görünüyordu ki ben de onlara katıldım.

Hiç müzik olmadan otoparka gidene kadar dans ettik. Cipimin orada durdum ve Trenton'a Intrepid'ini işaret ettim.

"Arabayı hep sen sürüyorsun, bu defa ben süreceğim. Hem zaten benim bagajımda aldıklarımızı koymak için daha fazla yer var."

"Senin bagajın yok ki," dedi Trenton.

"Bagaja eř değer bir alanım var."

"Olive'in araba koltuğu bende."

"Yerini değiştirmesi epey kolay değil mi?"

Trenton başını iki yana salladı. "Benim.... Bir şeyim var. Kızlarla arabaya binmekle ilgili."

"Bunu Mackenzie yüzünden mi söylüyorsun, yoksa sadece cinsiyetçi bir fikrini mi dile getiriyorsun?"

"Kazadan beri."

Başımla onayladım. "Tamam, o zaman. Ama benzin parasını vermeme izin vereceksin."

"Yemek parasına ortak olabilirsin," dedi.

"Harika!" dedim ve kolumu dirseğimden kırarak yumruğu mu havada tutup işaret ve serçe parmaklarımı kaldırdım.

Olive kendi eline bakıp aynı hareketi yapmaya çalıştı ve becerdikten sonra da "Havika!" dedi.

Süpermarkete gittiğimizde koridorlarda yürürken kendimi çok evcimen hissedip biraz da heyecanlandım.  ocuk yapmak istediğimden değil -yani henüz- ama böylesine sıradan bir şey bile Trenton'la yapıldığında tuhaf bir şekilde eğlenceliydi. Ama bu duygu uzun sürmedi. T.J.'le hiç böyle bir şey yapmamıştık ve şimdi süpermarkete yapılan küçük bir yolculuk yüzünden utanç duyuyordum. Her ne kadar hiçbir anlamı olmasa da içimde T.J.'e karşı müthiş bir hınç hissettim; onunlayken mutlu olamıyordum ve şimdi beni yanımda değilken yaşadığım

mutluluktan da mahrum ediyordu. Bu tabii ki onun hatası değildi ama onu suçlamak kendi eksikliklerimi kabul etmekten daha kolaydı.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu; neden hâlâ onunla beraber olduğum, neden Trenton’la bu kadar çok zaman geçirdiğim ya da benden hoşlanan -ve benim de hoşlandığım- birisi yarım metre ötemdeyken, yoluma devam etmek için yeşil ışığı beklermiş gibi varlığıyla yokluğu bir olan bir ilişkiye takılıp kaldığım.

Yerimde kim olsa çoktan vazgeçmişti ama benden başka kimse de T.J.’e sahip değildi. Bir gece Red’e gelmiş, bir saat sonra da telefon numaramı istemişti ve birkaç gün sonra da ilk randevumuza çıkmıştık. Üstüne düşünmem bile gerekmemişti. Onunla olmak nefes almak kadar doğal gelmişti. T.J. sonraki bir buçuk hafta boyunca dairemden pek çıkmamış ve sonraki üç ay boyunca da sadece iki haftada bir uçağa atlayıp evine dönmüştü. Bundan sonraysa projesi başlamış ve onu sadece birkaç defa görebilmiştım. Koridorda durup çorbalara bakıyormuş gibi yaptım ama aslında donakalmış, şu noktada artık gerçek bir ilişkide bile sayılamayacak bir durumdayken neden T.J.’e bu kadar bağlı olduğumu sorguluyordum.

T.J. üç gündür bana mesaj atmamıştı. Daha önce hep işiyle meşgul olduğunu varsaymışım ama aniden biriyle bu kadar zaman geçirmenin -ve bundan hoşlanmanın- nasıl bir şey olduğunu anlayınca arada bir gelen mesajları, telefonları ve günün birinde birbirimizi görme umudu yeterli gelmemeye başlamıştı. Uzaktan yakından alakası yoktu.

“Kahverengi gravy soslu, parça sebzeli biftek olur mu?” diye sordu Trenton büyük bir kavanozu kaldırarak. “Bu halt tadından yenmez.”

Gülümseyip alışveriş arabasının tutacağını kavradım.

“At içeriye. Geceler daha da soğuduğunda epey işimize yarayacak.”

“Beni ne zaman istersen ödünç alabilirsin. Serin havalar için birebirdir.”

“Verdiğin sözlere dikkat et, gün gelir tutmanı isteyebilirim.”

“Beni iyi zaman geçirmekle tehdit etme.” Koridorun ortasında durdu. “Bir dakika. Sen ciddi misin?”

Omzumu silktim. “Bugün epey rahattın.”

“Rahat mı? Ben lanet olası kaşmir gibiyim.”

Başımı iki yana sallayarak kahkahalarla gülmeye başladım. Çocuk boyu bir otomobil olarak da işlev gören alışveriş arabasını iterken Olive de direksiyon çevirip sağa sola çarpıyormuş gibi yapıyordu.

“Californialı erkek arkadaşının benim kadar rahat olmadığına bahse girerim,” dedi Trenton şarküteri koridoruna dönerken.

“Çok soğuk!” dedi Olive titrermiş gibi yaparak. Trenton ceketini çıkartıp omuzlarına sardı. Uzanıp bir paket et aldım ve arabanın içine attım.

“Bilemiyorum,” dedim. “Ne kadar yumuşak olduğunu hatırlayamıyorum.”

“Bu nasıl bir şey? Hiç görmediğin biriyle beraber olmak yani?”

“Kocası asker olan kadınların durumu hep böyle. Şikâyet etmemi gerektirecek bir durum göremiyorum.”

“Ama o senin kocan değil.”

“Birbirimizi biraz daha sık görmezsek olabileceğini de sanmıyorum zaten.”

“Aynen. Peki, o zaman devam etmeni sağlayan nedir?”

Omzumu silktim. “Tam adını koyamıyorum. Onda bir şeyler var.”

“Seni seviyor mu?”

Trenton böylesine kişisel bir şeyi pat diye sorunca ensemdeki bütün kaslar kasıldı. İlişkimize saldırmış gibi hissetsem de kendimi savunma ihtiyacımın bu kadar güçlü olmasının, Trenton'ın kendime defalarca sormuş olduğum bir şeyi dile getirmesinden kaynaklandığını biliyordum. "Seviyor."

"Ama California'yı daha çok seviyor öyle mi? Okuyordu, değil mi?"

İrkildim. T.J. ile ilgili ayrıntılardan bahsetmezdim. T.J. de benim ayrıntılardan bahsetmemden hoşlanmazdı. "Onu orada tutan okulu değil, işi." Trenton ellerini ceplerine soktu. Bileğinde kahverengi deri bir bileklik, kahverengi deri, örme bir bilezik ve Olive'in onun için yaptığı bilezik vardı. "Olive'in bileziğini hiç çıkardığın oluyor mu?" diye sordum.

"Ona çıkarmayacağıma söz verdim. Konuyu değiştirme."

"Niye T.J. hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Çünkü merak ediyorum. Bu gibi bir ilişkide kalmanı ne sağlıyor bilmek istiyorum."

"Ne gibi?"

"Senin öncelikli olmadığın bir ilişki. Senden bu adamın salak olduğuna dair bir sinyal almadım dolayısıyla anlamaya çalışıyorum."

Dudağımı ısırdım. Trenton aynı anda hem kendini sevdireyor hem de T.J.'e gıcık olmama neden oluyordu. "Biraz senle Olive gibi. Dışarıdan bakanlar anlam vere-meyebilirler ve açıklamaya çalıştığında tuhaf gözükebilir ama sorumlulukları önemli."

"Sen de öylesin."

Yaruna yaslanınca beni koluna alıp sımsıkı kavradı.

On birinci Bölüm

Salamlı peynirli sandviçlerimizi bitirip bir film izledikten ve Chicken Joe's'a kısa bir ziyaret yaptıktan sonra Trenton Olive'i evine götürmek için yola çıkmış ve ben de Red'e gitmek için yola koyulmuştum. Çalışan girişine yürürken nefesimin buhara dönüştüğünü görebiliyordum ve bedenleriyle barı ısıtacak kadar müşteri içeriği doldurana dek ceketimi çıkarmadım.

"Hey kahrolası!" dedi Blia, yanımdan geçerken ellerini birbirine sürterek. "Hava buz gibi!"

"Ve daha sadece ekimdeyiz," diye homurdandım. Cumartesi gecesi günü gelmedi ve işe gelmemizin üstünden üç saat geçtikten sonra bile bar hâlâ ölüydü. Raegan çenesini yumruğuna dayayıp diğer elinin tırnaklarıyla tezgâhı tıkırdatmaya başladı. Batı duvarının orada iki adam bilardo oynuyordu. Birinin üstünde Legend of Zelda tişörtü vardı ve diğerinin elbiseleri o kadar buruşuktu ki kirli sepetinden topladıklarını üstüne geçirip dışarı çıkmış gibi görünüyordu. Gizlice düzenlenen dövüşleri izlemeye giden tiplere benzemedikleri için müşterilerimizi kimin çaldığını tahmin etmek zor değildi.

Raegan'm müdavimi Marty yalnız başına onun tarafında oturuyordu. Saat on olmasına rağmen o ve bilardo masalarının oradaki sivilce suratlı oğlanlar tek müşterilerimizdi.

"Kahretsin. Tanrı şu dövüşlerin belasını versin. Neden bunları bahşişlerimize bir zararlarının olmayacağı hafta içinde yapmazlar?" dedi Raegan.

"Dövüşten çıkıp gelirler ve o zaman da bardaki herkes, büyük, devasa bir kavgaya dahil olacağı için hiç gelmemiş olmalarını dileyeceksin," dedim yeri üçüncü kez silerken.

Kody yanımızdan geçerken Raegan'a göz ucuyla baktı. Raegan'ın bütün gece tam karşısında olmasıyla başa çıkabilmek için kendini meşgul etmeye çalışıyordu. İki haftadır yerleri temizliyor ve onun olduğu tarafta kavga çıkarmaya cüret eden ahmakları doğduklarına pişman ediyordu. Önceki çarşamba Gruber, Kody'yi bir yığının içinden çekmek zorunda kalmıştı. Hank onunla bir konuşma yapmıştı bile ve eğer bir an önce kendini toparlamazsa işten atılacağından endişe ediyordum.

Raegan, kendisini görmeyeceğinden emin olduktan sonra sadece bir anlığına ona baktı.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum.

Raegan omzunu silkti. "Konuşmamaya çalışıyorum. Onunla *konuşmadığımda* bile kendimi götün teki gibi hissetmemi sağlıyor, dolayısıyla kendisiyle muhabbet açmaya pek hevesli değilim."

"Morali bozuk. Seni seviyor."

Raegan'ın yüzü düştü. "Biliyorum."

"Brazil'le işler nasıl gidiyor?"

Yüzü aydınlandı. "Futbol ve Sig Tau ile meşgul ama Sevgililer Günü'nde Çiftler Partisi varmış. Dün beni davet etti."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ha. Yani... siz ciddisiniz."

Raegan dudağını büküp Kody'ye baktı, sonra da bakışlarını aşağı doğru çevirdi. "Brazil benim ilk aşkımdı Cami."

Uzanıp omzuna dokundum. "Yerinde olmak istemezdim, ne kadar boktan bir durum."

"İlk aşk demişken... Bence sen de onunkisin," dedi başıyla girişi işaret ederek.

Trenton, yüzünde kocaman bir gülümseme ağır ağır yürüyerek içeri girince aynı şekilde gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. Gözümün ucuyla Raegan'ın bizi izlediğini görebiliyordum ama umurumda değildi.

"Selam," dedi, bara doğru eğilerek.

"Bu gece dövüşte olacağını sanmıştım."

"Californialı erkek arkadaşların aksine, ben öncelikle-rimin farkındayım."

"Aman ne komik," desem de içim kıpır kıpır olmuştu.

"İşten çıkınca ne yapacaksın?" diye sordu.

"Uyuyacağım."

"Dışarısı çok soğuk. Belki ısıtmaya ihtiyacın olur diye düşünmüştüm."

Geri zekâlı gibi gülümsememeye çalışsam da başaramadım. Son zamanlarda bende hep bu etkiyi yaratıyordu.

"Ray nereye kayboldu?" dedi Hank.

Omzumu silktim. "Dövüş gecesi Hank. Bar ölü. Ben hallederim."

"Hangi cehennemde olduğu kimin umurunda?" dedi Kody. Bara yaslanıp kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir somurtan bir ifadeyle, neredeyse boş olan mekânı izliyordu.

"O işi aldın mı?" diye sordu Hank.

"Hayır," dedi Kody, kırıdanarak.

Hank az sonra bağırduğunda sesi daha uzağa gitsin diye ellerini ağzının iki yanına koyup birleştirdi ve derin bir nefes aldı. "Hey Gruby! Raegan dışarıdayken yerine baksın diye Blia'yı buraya göndersene."

Gruber başıyla onaylayıp bira büfesine doğru yürür-

ken Hank'ın, Kody ve geri kalan herkese Raegan'ın büyük ihtimalle dışarıda Brazil'le konuştuğunu hatırlatmış olmasını dileyerek irkildim.

Kody'nin yüzü olduğu gibi düştü.

Onun adına kendimi kötü hissediyordum. Bir zamanlar sevdiği işten nefret ediyordu ve hiçbirimiz de onu suçlayamıyorduk. Hank, buradan ayrılmak için başvurduğu hırdavatçıya girebilmesi için iyi bir referans bile vermişti.

"Üzgünüm," dedim. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Kody yüzünde yaralı bir ifadeyle bana bakmak için döndü. "Bir bok bildiğin yok Cami. Eğer bilseydin aklını başına getirmek için onunla çoktan konuşmuş olurdun."

"Hey," dedi Trenton, arkasına dönerek. "Lanet olsun abi. Onunla böyle konuşma."

Trenton'a rahatlamasını işaret edip kollarımı kavuşturdum ve Kody'nin bütün hıncını benden çıkarmasına hazırlandım. "Ray aklına koyduğunu yapar Kody. Bunu senden iyi bilen olamaz."

Çenesi sağa sola oynadı ve ardından bakışlarını aşağıya çevirdi. "Ben sadece... Anlamıyorum. Aramız iyiydi. Kavgı etmiyorduk, atışmalarımız gerçek kavgadan sayılmazdı yani. Babasıyla ilgili aptalca şeyler dışında ama çoğunlukla eğleniyorduk. Onunla zaman geçirmeyi seviyordum ama ihtiyacı olduğunda onu rahat bırakmayı da biliyordum. Beni seviyordu. Demek istediğim... öyle söylüyordu."

"Seviyordu," dedim. Konuşmasını izlemek zordu. Ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi bara yaslanıyordu.

Elimi omzuna koymak için uzandım. "Bunun seninle ilgili olmadığını kabullenmek zorundasın."

Silkinip benden uzaklaştı. "Brazil sadece onu kullanı-

yor. En kötü yanı da bu. Ben yeri gelse onun için ölürüm ama o herif Ray'ı zerre umursamıyor."

"Bunu bilemezsin," dedim.

"Evet, bilirim. Sig Tau'daki çocuklar konuşmuyor mu sanıyorsun Cami? Senin yarattığın durumu da konuşmuyorlar mı sanıyorsun? Oturup kimin kimi düzdüğünü konuşan Cap Sig'deki kızlardan beterler. Sonra da laf dönüp dolaşıp benim kulağıma gelince hepsini duymak zorunda kalıyorum."

"Benim durumum mu?" etrafa bakındım. "Neymiş benim durumum?"

Kody Trenton'ı işaret etti. "Saatte yüz seksen kilometreyle kendisine doğru koşturuyorsun. Bunu yapmamalı-sın Cami. Yeterince şey yaşadılar."

Kody uzaklaşıncı birkaç saniye boyunca donakalmış şekilde olduğum yerde durdum.

Trenton surat yaptı. "Bu da ne demekti şimdi?"

"Hiç," dedim. Yüzümü tamamen ifadesiz tutmayı başarmıştım ama kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. T.J.'le ben tam olarak bir sır değildik ama ilişkimizin bilinmesi için de özel bir çaba göstermemiştik. Küçük kasabamızda işinin mahiyetini bilen bir ben vardım ve bu durumun değişmemesini sağlamak onun için önemliydi. Biraz bir şey bilinse daha fazla soru gelecekti ve sorulardan kaçınmak da sır saklamak anlamına geliyordu. Ciddi bir zorluk yaşamamıştık, çünkü kimseye hakkımızda konuşmaları için bir neden vermemiştik. Şu âna dek.

"Kody neden bahsediyor Cami?" diye sordu Trenton.

Gözlerimi yuvarlayıp omzumu silktilim. "Kim bilir? Ötekeden delirmiş."

Kody arkasına dönüp göğsüne dokundu. "Neden bahsettiğimi bilmiyor musun? Sen de Ray'den iyi değilsin ve bunu gayet de iyi biliyorsun!" Yeniden uzaklaştı.

Trenton'ın kafası tamamen karışmıştı ama orada kalıp açıklamak yerine barın yukarıya açılan kısmını kaldırıp arkamdan çarparak çıktım ve Kody'nin peşinden mekânın karşı tarafına geçtim. "Hey, hey!" diye bağırdım ikinci defa, onu yakalamak için koşarken.

Kody durdu ama arkasına dönmedi.

Tişörtünü çekip onu bana bakmaya zorladım. "Ben Raegan değilim, o yüzden hıncını benden çıkarmayı kes! Onunla konuşmayı denedim. Senin tarafını tutuyordum, lanet olsun! Ama sen artık mızımcı, ağlak, hiç çekilmeyen pisliğin teki gibi davranıyorsun!"

Kody'nin bakışları yumuşadı ve bir şey söylemeye başladı.

Elimi kaldırdım, tahminen özür dileyecekti ve ben de bunu dinlemekle ilgilenmiyordum. Geniş göğsünü işaret ettim. "Kişisel hayatım hakkında bir *bok* bildiğin yok, dolayısıyla benimle *asla* az önce konuştuğun gibi konuşma. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Kody başıyla onayladı ve ben de onu odanın ortasında bırakıp görev yerime döndüm.

"Vay canına!" dedi Blia, gözleri kocaman açılmıştı. "Bana, seni asla kızdırmamayı hatırlatsana. Barın gorili bile senden korkuyor."

"Camille!" dedi birisi barın diğer tarafından.

"Of, kahretsin," dedim ağzımın içinden. Alışkanlıkla kendimi küçültüp fark edilmemeye çalıştım ama Clark'la Colin sabırla Blia'nın tarafında beni bekliyorlardı. Onlara doğru gidip sahte bir gülümsemeyle "Sam Adams alırmısınız?" dedim.

"Evet, lütfen," dedi Clark. Ağabeylerimin en az sinir bozucu olanıydı ve genelde keşke daha yakın olsak diyor-dum ama sıradan bir günde, birinin yanında olmak hep-

sinin yanında olmak anlamına geliyordu ve bu da artık kaldırmak istediğim bir ortam değildi.

"Felix Amca hâlâ sana kızgın," dedi Colin.

"Tanrı aşkına Colin, çalışıyorum."

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," dedi, yüzünde tepeden bakan bir ifadeyle.

"O, bana hep kızgın," dedim, soğutucudan iki şişe çıkarıp açarken. Şişeleri barın üstünden onlara doğru kaydardım.

Clark'ın suratı asıldı. "Hayır, ama Coby'yle ne zaman birbirlerine girseler annemin onu senin dairene gitmekten vazgeçirmesi gerekiyor."

"Tanrım, hâlâ Coby'nin yakasından düşmedi mi?" diye sordum.

"Son zamanlarda... evlerinde işler epey karışık."

"Bana anlatma," dedim başımı iki yana sallayarak. "Dinleyemeyeceğim."

"Yeniden yapmadı," dedi Colin, yüzünü buruşturarak. "Babam, bir daha asla yapmayacağına yemin ettiğini söyledi."

"Yapsa da fark etmez ki," diye homurdandım. "Annem yine de onun yanında kalırdı."

"Hey, bu onların meselesi," dedi Colin.

Ona öfkeyle baktım. "Çocukluğumdan bahsediyorum. O benim annem, benim meselem."

Clark birasından bir yudum aldı. "Bugün aile yemeğine yine gelmedin diye çok kızdı."

"Davet edilmemiştim," dedim.

"Sen her zaman davetlisin. Annem de hayal kırıklığına uğradı."

"Üzgünüm ama onunla uğraşamam. Bunun yerine yapmayı tercih ettiğim başka işlerim var."

Clark'ın kaşları çatıldı. "Bu epey sertti. Biz hâlâ senin aileniz. Biz hâlâ senin için canımızı veririz Camille."

“Peki, ya annem?” diye sordum. “Onun için de canını verir misin?”

“Lanet olsun Cami. Artık peşini bıraksan olmaz mı?” diye sordu Colin.

Bir kaşımı kaldırdım. “Hayır ve Chase, Clark ve Coby de bırakmamalı. Çalışmam lazım,” diyerek barın kendi baktığım tarafına gitmek için döndüm.

Büyük bir el kolumu kavradı. Trenton ayağa kalktı ama başımı iki yana sallayıp arkama döndüm.

“Asla duygularını dolu dolu ifade eden bir aile olmadık ama yine de bir aileyiz. Sen hâlâ ailenin bir parçasısın. Onun bazen başa çıkılması zor bir adam olduğunu biliyorum ama etle tırnak birbirinden ayrılmaz. Beraber kalmak için çaba harcamamız lazım.”

“Hedef tahtası olan sen değilsin Clark, nasıl olduğunu bilemezsin.”

Clark’ın çenesi sağa sola oynadı. “Sen en büyüğümüz-sün Cami. Ama sen üç senedir evde değilsin. Eğer hiddetini üstüme çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

“O zaman neden rol yapıyoruz ki? Bırakalım inceldiği yerden kopsun. Artık bizi bir arada tutan şey ne onu bile bilmiyorum.”

“Fark etmez. Sahip olduğumuz tek şey bu,” dedi.

Onu bir süre izleyip ikisine de birer bira çıkardım. “Alın. Bunlar benden.”

“Sağ ol abla,” dedi Clark.

“İyi misin?” diye sordu Trenton kendi tarafıma geçtiğimde.

Başımla evet anlamında salladım. “Babamın hâlâ Coby’ye kızgın olduğunu söyledi. Çok sık kavga ediyorlarmış sanırım. Babam evime gelip haddimi bildireceğini söyleyip tehditler savurup duruyormuş.”

“Tam olarak nasıl haddini bildirecekmiş?”

Omzumu silktim. “Ağabeylerim çizgiyi aştıklarında bir şekilde hep bana patlıyor.”

“Nasıl oluyor bu iş? Kızıp da sana geldiğinde, neler oluyor yani?”

“Daha önce hiç evime gelmedi. Ama eğer yeterince hiddetlendiyse yakında gelir herhalde.”

Trenton tepki vermedi ama sandalyesinde kıpırdandı, son derece rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Blia yanıma gelip cep telefonunun ekranını gösterdi. “Az önce Laney’den mesaj geldi. Dövüşün bittiğini ve izleyicilerin çoğunun bu tarafa geldiğini söyledi.”

“Yaşasın!” dedi Raegan barın arkasına geçerken. Büyük boy bir kokteyl bardağından bozma boş bahşiş kavanozunu çıkarıp tezgâhın üstüne koydu. Marty anında bir yirmilik çıkarıp kavanoza attı.

Raegan ona göz kırpıp gülümsedi.

Trenton tezgâha birkaç defa avucunun içiyle vurdu. “Ben iyisi mi gideyim. Dövüşten gelen geri zekâlılar geldiğinde burada olup katil olmaktan son anda kurtulmak istemiyorum. Bir defa yetti.”

Ona göz kırptım. “Çok efendiyiz.”

“Bana sonra mesaj atarsın. Yarın seninle takılmak istiyorum,” dedi, yürüyüp giderken.

“Bir defa yetti mi?” dedi Raegan, kaşları neredeyse saçlarına kadar kalkmıştı.

“Kapa çeneni,” dedim, fikrini duymak bile istemiyordum.

Dövüşten çıkanlar ilk başta tek tük gelmeye başladılar ama biraz sonra Red’de adım atacak yer kalmamıştı. DJ insanı canlandıran bir müzik çalıyordu ama fark etmezdi, çünkü adamlar sarhoştı ve hepsi de Travis Maddox gibi yenilmez olduklarını düşünüyorlardı.

Yarım saat içinde Kody, Gruber ve Hank, kavgaları ayırmakla uğraşıyorlardı. Bir noktada neredeyse barda-ki herkes tek bir büyük kavganın içindeydi ve Hank tek seferde düzinelerce müşteriye dışarı atıyordu. Polis arabaları dışarı park etmişler, kitleyi kontrol etmeye yardımcı oluyorlar ve görece daha kavgacı çocukların bazılarını arabalarına binmeden yakalayıp halka açık alanda sarhoş olmaktan tutukluyorlardı.

Fazla zaman geçmeden bar bir kez daha hayalet kasabaya dönmüş, DJ dans müziğini bitirip yerine klasik rock ve Top 40 çalmaya başlamıştı ve Raegan da bahşişlerini sayıp homurdanırken arada bir bağırarak tek kelimelik küfürler ediyordu.

“Senin ağabeyine yardım etmen ve bu boktan bahşişler sayesinde bu ay faturalarımızı ödeyebilirsek şanslı sayılırız. Benim yavaş yavaş parti elbisesi için para biriktirmeye başlamam lazım.”

“O zaman Travis’in kazanacağına bahse gir,” dedim. “Kısa yoldan bir ellilik kazanmış olursun.”

“Bahse girmek için önce paramın olması lazım,” diye patladı.

Birisi, sertçe önümdeki taburelerden birine oturdu. “Viski,” dedi. “Ardını kesme.”

“Kulakların çınlamış mıydı Trav?” diye sordum ona bir bira verirken. “Bana viski için uygun bir geceymiş gibi gelmedi.”

“Çınlattıysanız bu gece arkamdan konuşan ilk hatunlar değilsiniz.” Başını arkaya atıp amber renkli sıvıyı, neredeyse tek bir yudumda boğazından aşağıya indirdi. Cam şişe tezgâha çarptı ve ben de ikincisinin kapağını açıp şişeyi Travis’in önüne koydum.

“Birileri arkandan mı konuşuyor? Çok akıllıca değilmiş,” dedim, Travis’in bir sigara yakmasını izlerken.

“Güvercin,” dedi, kollarını barın üstünde kavuştururken. Kamburu çıkana dek öne eğildi; feci kayıp görünüyordu. Onu bir an için izledim, şifreli mi konuşuyor, yoksa sadece sarhoş mu, anlamaya çalışıyordum.

“Bu gece normalden daha sert mi vurdular?” diye sordum samimi bir kaygıyla.

Büyük bir grup daha içeriye girdi, büyük ihtimalle dövüşten son çıkanlar arasındaydılar. Öncekilerden daha mutlu görünüyordlardı ve en azından kendi aralarında daha iyi geçiniyor gibiydiler. Travis’le konuşmamıza ara vermek zorunda kaldık, çünkü yaklaşık yirmi dakika boyunca sohbet edemeyecek kadar meşguldüm ama kavgadan çıkıp gelenlerin sonuncusu da kapıdan çıktıktan sonra Travis’in önüne bir Jim Beam kadehi koyup şişeyi açtım. Hâlâ bitik görünüyordu, belki önceden de beter haldeydi.

“Eveet, Trav. Anlat bakalım.”

“Neyi anlatayım?” diye sordu, geriye doğru yaslanarak.

Başımı iki yana salladım. “Kızı diyorum.” Travis Maddox’un yüzünde o ifadenin olmasının tek açıklaması buydu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, dolayısıyla bunun başka bir nedeni olamazdı.

“Hangi kız?”

Gözlerimi devirdim. “Hangi kızmış! Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Kimle konuştuğunu sanıyorsun?”

“Tamam, tamam,” dedi etrafına bakınarak. Öne eğildi. “Tamam, tamam. Sorun Güvercin.”

“Güvercin mi? Ciddi misin?”

Travis küçük bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardı. “Abby. O bir güvercin. Kafamı ben düzgün düşümez hale gelene kadar karıştıran, cehennem kaçını bir güvercin. Artık hiçbir şeyin anlamı yok Cam. Bugüne

kadar koyduğum her kural teker teker kırılıyor. Hanım evladı oluyorum. Hayır... Daha beter. Shep'e dönüşüyorum."

Güldüm. "Nazik ol."

"Haklısın. Shep iyi bir adam."

Bir kadeh daha doldurdum, o da tek dikişte bitirdi.

"Kendine de nazik davran," dedim tezgâhı silerken. "Birine âşık olmak günah değil Travis. Tanrım."

Travis'in gözleri sağa sola gidip geldi. "Kafam karıştı. Benimle mi konuşuyorsun, Tanrınla mı?" "Ciddiyim," dedim, "demek ona karşı bir şeyler hissediyorsun. N'olmuş yani?"

"Benden nefret ediyor."

"Sanmam."

"Evet, bu gece duydum. Kazara. Benim pisliğin teki olduğunu düşünüyor."

"Tam olarak böyle mi söyledi?"

"Aşağı yukarı."

"Yani, aslında öyle sayılırsın."

Travis'in yüzü asıldı. Bunu beklemiyordu. "Sağ ol ya."

Ona bir içki daha koydum. Ben henüz soğutucudan bir bira daha alamadan, içkisini kafasına dikip midesine indirmişti bile. Birayı barın üstüne koyup ellerimi uzattım ve avuçlarımı yukarı çevirdim. "Geçmişteki davranışlarına bakacak olursak, haksız mıyım? Demek istediğim... Belki de o söz konusu olduğunda öyle olmayacaksınız. Belki onun için daha iyi bir adam olabilirsiniz."

Ona bir şat daha doldurdum. Anında kafasını arkaya atıp ağzını sonuna kadar açtı ve bütün kadehi boğazından aşağı yolladı.

"Haklısın. Tam bir pislik gibi davranıyordum. Değişebilir miyim? Lanet olası bilmiyorum. Büyük ihtimalle ona layık olacak kadar değişemem."

Travis'in gözleri donuklaşmaya başlamıştı, dolayısıyla Jim Beam'i yuvasına geri koyarak arkadaşına döndüm. Bir sigara daha yaktı. "Bana bir bira daha göndersene."

"Trav, bu gecelik yeterince içtin."

"Cami, Tanrı aşkına konuşma ve biramı ver."

On beş santim bile uzağında olmayan şişeyi kapıp doğrudan gözlerinin önüne koydum.

"Ah," dedi.

"Aynen. Az önce de dediğim gibi, burada olduğun kısa süre içinde bol bol içmeyi başardın."

"Dünyadaki bütün viskiyi getirsen de bu gece söylediğini unutamam ben." Dili dolanmaya başlamıştı. Kahretsin.

"Tam olarak ne söyledi?" diye sordum.

"Yeterince iyi olmadığımı söyledi. Yani... dolaylı olarak ama demek istediği buydu diyorum. Benim boktan herifin teki olduğumu düşünüyor ve ben... ben ona âşık oluyorum galiba. Bilemiyorum. Artık düzgün düşünemiyorum. Ama dövüşten sonra onu eve götürdüğümde ve bir ay boyunca orada olacağını bildiğimde," ensesini sıvazladı, "galiba hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım Cami."

Kaşlarımı çattım. Onu daha önce hiç bu kadar dağılmış halde görmemiştim. "Bir ay seninle mi kalacak?"

"Bu gece bir bahse tutuştuk. Eğer hiç darbe almazsam, bir ay benim evimde kalacaktı."

"Bu senin fikrin miydi?" diye sordum. Kahretsin. Bu kıza çoktan âşık olmuştu ve farkında bile değildi.

"Evet. Bir saat öncesine kadar kahrolası bir dâhi olduğumu düşünüyordum." Kadehini eğdi. "Bir tane daha."

"Olmaz. Lanet olası biranı iç," deyip şişeyi ona doğru ittim.

"Onu hak etmediğimi biliyorum. O..." gözleri uzak-

larda bir yere dalıp gitti, "inanılmaz. Gözlerinde bana tanıdık gelen bir şey var. Kendimden bir şey buluyorum bakışlarında, anlıyor musun?"

Başım la onayladım, ne demek istediğini tam olarak biliyordum. Onunkilere oldukça benzeyen bir çift göz hakkında az önce söylediklerinin aynısını hissediyordum.

"O zaman belki onunla bu konuda konuşmalısın," dedim. "Şu aptal yanlış anlamalardan birine kurban gitmeyin."

"Yarın akşam biriyle randevusu var. Parker Hayes'le."

Burnumu kırıştırdım. "Parker Hayes mi? Kızı onun hakkında uyarmadın mı?"

"Bana inanmazdı. Sadece onu kıskandığım için öyle konuştuğumu düşünürdü."

Oturduğu yerde sallanıyordu. Onun için taksi çağır-mam gerekecekti.

"Değ il misin? Kıskanmıyor musun?"

"Evet, ama herif bundan bağımsız olarak pisliğin teki."

"Doğ ru."

Travis şişesini kafasına dikip büyük bir yudum aldı. Gözleri kapanmaya başlamıştı. Ne kadar içtiğine hiç dik-kat etmiyordu.

"Trav..."

"Bu gece olmaz Cami. Şu anda tek derdim sarhoş ol-mak."

Başım la onayladım. "Görünüşe bakılırsa onu başa-rmışsın. Taksi çağır-mamı ister misin?"

Başını hafifçe iki yana salladı.

"Tamam, ama seni eve götürecek birini bulman lazım." Birasından bir yudum daha almaya çalıştı ama gözlerine bakana dek şişenin boynunu tuttum. "Ciddiyim."

"Seni duydum."

Elimi çekip şişeyi bitirmesini izledim.

"Trent geçen gün senden bahsediyordu," dedi.

"Öyle mi?"

"Güvercin'e bir köpek yavrusu alacağım," dedi Travis. En azından Trenton konusunda fazla konuşamayacak kadar sarhoştı. "Trent hatırım için ona bakar mı dersin?"

"Ben nereden bileyim?"

"Siz ikiniz son günlerde yapışık ikiz gibi değil miydiniz?"

"Pek değiliz aslında."

Travis'in yüzü buruştu. "Bu çok kötü," derken sözcükler birbirine karıştı. "Hangi salak böyle hissetmek ister ki? Kim kendine bilerek böyle bir şey yapar?"

"Shepley," dedim gülümseyerek.

İki kaşını da kaldırdı. "Sen ciddisin." Kısa bir aradan sonra yüzü düştü. "Ben ne yapacağım Cami? Bana ne yapacağımı söyle, çünkü benim en ufak bir fikrim yok."

Başımı iki yana salladım. "Seni istemediğinden emin misin?"

Travis başını kaldırıp hüzünlü gözlerle bana baktı. "Söylediği bu."

Omzumu silktim. "O zaman onu unutmayı dene."

Travis boş şişesine baktı. Trenton'm önceki gece arkasında bıraktığı State'de okuyan iki kız Travis'e içki almaya başladılar ve kısa sürede taburesinde oturamayacak hale gelmişti. Sonraki bir buçuk saat boyunca kendini tamamen eline geçirdiği her şişeni dibini bulmaya verdi.

Southern State'den gelen cemiyet kızları Travis'in iki yanındaki taburelere konuşlandılar. Ben de gidip bir süre müdavimlerimle ilgilendim. Onun Trenton olduğunu sanıyor olsalar şaşırmazdım. Maddox kardeşlerin en büyükleri hariç dördü de birbirlerine çok benziyorlardı ve Travis'in üstünde Trenton'ın giydiğine çok benzeyen beyaz bir tişört vardı.

Gözümün ucuyla kızlardan birinin bacağına Travis'in kasığına sürterek geçirdiğini gördüm. Diğeri Travis'in yüzünü çevirdi ve birbirlerine öyle bir yumuldular ki sadece görmek bile kendimi sapık gibi hissettirdi.

"Ah, Travis?" dedim.

Ayağa kalktı ve barın üstüne yüz dolarlık bir banknot attı. Parmağını dudaklarına götürüp gözünü kırptı. "İşte bu, benim unutan halim."

Kızlar iki yanından yürüyorlardı ve o da kızlara yaslanarak güçlükle yürüyebiliyordu.

"Travis! Seni eve götürseler iyi olur!" diye bağırdım.

Beni duyduğunu belirten bir şey söylemedi.

Raegan güldü. "Ah, Travis," dedi. "Kesinlikle eğleniyormuş gibi görünüyor."

Kollarımı karnımın üstünde kavuşturdum. "Umarım bir otele giderler."

"Neden?" diye sordu Raegan.

"Çünkü âşık olduğu kız onun evinde kalıyor ve şu State'den gelen kızlar onunla beraber evine giderlerse sabah uyandığında kendinden nefret ediyor olacak."

"Bundan da sıyrılmanın bir yolunu bulur. Her zaman bulur."

"Evet, ama bu seferki farklı. Epey çaresizdi. Eğer o kızı kaybederse ne yapacağını bilmiyorum."

"Sarhoş olacak, sonra da bir karı bulup yatağa atacak. Bütün Maddox erkeklerinin yapığı şey bu." Boynumu uzatıp ona dik dik bakınca bana özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Seni uzun süre önce onlara bulaşmamam konusunda uyarmıştım. Bir kez olsun tavsiyemi dinlediğin olmadı."

"Konuşmalısınız," dedim, uzanıp kapanış düdüğünü çalarken.

On İkinci Bölüm

"Seni köpeğe bakmaya ikna etmesine izin verdiğine inanmıyorum," dedim başımı iki yana sallarken.

Trenton koltuğumda gerinirken koluyla gözlerini kapadı. "Sadece birkaç gün daha sürecek. Travis pazar günü Abby için sürpriz bir parti veriyor ve yavruyu ona o zaman verecek. Aslında epey tatlı bir şey, gidince özle-yeceğim."

"Ona bir isim verdin mi?"

"Hayır," dedi Trenton surat yaparak. "Tamam, evet, bir isim verdim gibi ama esas ismini Abby koyacak, benimki sadece geçici. Kendisine bunu açıkladım."

Güldüm. "Bana söyleyecek misin?"

"Hayır, çünkü bu onun ismi değil,"

"Yine de söyle."

Trenton gülümsedi, kolu hâlâ gözlerinin üstündeydi. "Madrabaz."

"Madrabaz mı?"

"Babamın çoraplarını çalıp saklıyor. Kendisi küçük bir hırsız."

"Beğendim," dedim. "Raegan'ın doğum günü de geliyor. Bir şeyler almam lazım ama ona hediye almak çok zor."

"Anahtarlara yapıştırılan şu GPS çıkartmalarından al."

"Kötü fikir değil. Senin doğum günün ne zaman?"

Trenton gülümsedi. "Dört Temmuz."

"Kafa buluyorsun değil mi?"

"Seninle kafa bulmam."

"Gerçek adın Sam Amca mı?"

"Daha önce hiç bu espriyi yapan olmamıştı valla," diye takıldı.

"Bana benim doğum günümü sormayacak mısınız?"

"Zaten biliyorum."

"Hayır bilmiyorsun."

Bir an bile tereddüt etmedi. "6 Mayıs."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Kamelya, seni neredeyse dördüncü sınıftan beri tanıyorum."

"Bunu *nasıl* hatırlıyorsun?"

"Büyükbabanla büyükbaban, sen mezun olana dek her yıl sana aynı günde balon gönderdiler."

Gözlerim de aklım gibi fır dönüyordu. "Her yıl için bir balon. Mezun olduğum yıl Şirin'e 18 balon sığdırmak zorunda kalmıştım. Onları özlüyorum." Kendime geldim. "Bir dakika... benimle *kesin* kafa buluyorsun. Travis'in doğum günü 1 Nisan değil mi?"

"Evet, aynen; şaka gibi."

"Ve senin ki de Bağımsızlık Günü mü?"

"Evet, Thomas'ınki de Aziz Patrik Günü ve ikizler de 1 Ocak'ta doğdular."

"Yalancısın işte, pis yalancı! Taylor'la Tyler'in doğum günü martta! Geçen sene kutlamak için Red'e geldiler."

"Hayır, Thomas'ın doğum günü martta. Onun kutlamasına katılmak için geldiler ve beleş içki alabilmek için yalan söylediler."

Ona öfkeyle baktım.

Kıkırdadı. "Yemin ederim!"

"Maddox kardeşlere güven olmaz!"

"Beni rencide ediyorsun."

Saatime baktım. "Neredeyse işe gitme vakti geldi. Yola çıksak iyi olur."

Trenton doğrulup oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Her gece Red'e seni görmeye gelip, sonra da bütün gün çalışmam. İnsanı tüketiyor."

"Kimse seni zorlamıyor."

"Kimse mecbur olmadan böyle bir programla hayatına devam etmez. Gerçekten istemediği sürece. Ve ben de bunu yapmayı gerçekten çok istiyorum."

Dudaklarıma dokunan sırtıma durduramadım. "Bir de Red'de bütün gece çalıştıktan sonra gündüz de çalışmayı denemelisin."

"Çemkirmeyi bırak koca bebek," diye takıldı.

Yumruklarımı yan yana getirdim. "Sen *Pilli Bebek* diyeceksin."

Birisi kapıya vurdu. Suratımı asıp Trenton'a baktıktan sonra girişe yürüyüp kapının deliğinden baktım. Yaklaşık benim yaşımda, büyük gözleri, kusursuz şekillendirilmiş saçları ve doğrudan Banana Republic'in katalogundan çıkıp gelmiş gibi mükemmel bir yüzü vardı. Nane yeşili bir gömlek, kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Gözüm ısırda da nereden tanıdığımı çıkaramadığım için kapıyı açarken zinciri yerinde bıraktım.

"Merhaba," dedi, sinirli sinirli gülerek.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Öne eğilip eliyle göğsüne dokundu. "Ben Parker. Arkadaşım Amber Jennings yan tarafta oturuyor. Dün gece eve dönerken sizi de evinize girerken gördüm ve belki şey istersiniz diye düşündüm..."

Yerinden çıkan zincir ses çıkartarak düştü ve Trenton kapıyı sonuna kadar açtı.

"Ah," dedi Parker. "Belki de istemezsiniz."

"Belki istemez," dedi Trenton. "Defol git Parker."

"İkinize de iyi günler."

Trenton başıyla onayladı ve ben de kapıyı kapattım.

"Tanıdık geldiğini biliyordum. İnsanlar Red'in dışında farklı görünüyorlar."

Trenton küçümsemeyle burnundan soludu. "O bok lekesinden liseden beri nefret ediyorum."

"Lisede onu doğru dürüst tanıyıyordun bile."

"Zengin piçin tekiydi. Annesiyle babası şehir merkezindeki şu İtalyan restoranını işletiyorlar."

"Yani?"

"Yani, o itin buralarda havayı koklaya koklaya dolaşmasını istemiyorum," dedi. "Onun gibi adamlar kuralların kendilerine işlemediğini düşünürler."

"Hangi kuralların?"

"Saygı kurallarının."

"Nedeni bu muydu yani?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Az önceki gereksiz gösterinin."

Trenton ağırlığını diğer bacağına verdi, huzursuzlaşmıştı. "Sana çıkma teklif etmeye hazırlanıyordu."

"Yani?"

Trenton suratını astı: "Herif mezarcı."

"Yani?"

"Dolayısıyla sana çıkma teklif etmesini istemedim."

"Birisini reddetme becerimde en ufak bir eksiklik yok. Sadece yeniden buralara uğramasın diye onu korkutmak istedim."

"Bu sabah dairene girmeni izliyordu. Bunu biraz sa-

pıkça buluyorum. Yakınlarında bir erkek olduğunu düşünmesini istediğim için senden çok özür dilerim.”

Kollarımı kavuşturdum. “Ah, yapmaya çalıştığın bu muydu yani?”

“Evet, öyleydi.”

“Rekabeti ortadan kaldırma isteğinle hiç ilgisi yoktu yani.”

Burnunu kırıştırdı, hakarete uğramış hissettiği belliydi. “Bunu söylemen benim bir rakibimin olabileceğini varsaymanı gerektiriyor. Benim rakibim yok. Hele Parker lanet olası Hayes asla değil.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Haklısın, çünkü sadece arkadaşız.”

“Tanrım, Cami. Biliyorum. İkide bir yüzüme vurma-nın bir âlemi yok.”

Gözlerim kocaman oldu. “Vay be. Yüzüne vuruyorum ha? Peki.”

Trenton güldü, gıcık olmuştu. “Nasıl bilemezsin? Kahrolası dünya biliyor da sen nasıl bilmiyorsun?”

“Biliyorum, ben sadece işleri basit tutmaya çalışıyorum.”

Trenton bana doğru bir adım attı. “Bu basit değil. Basit olmanın yakınından bile geçmiyor.”

“Son derece *basit*. Siyahla beyaz. Kuruyla yaş.”

Trenton beni omuzlarımdan tutup dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Uğradığım şokun etkisiyle dudaklarım önce katılaşıp taş kesilseler de, sonra bedenimin geri kalanıyla beraber ona karışacakmış gibi yumuşayıp eridiler. Gevşesem de soluklarım hızlandı ve kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki Trenton’ın duyabildiğinden emindim. Dili dudaklarımdan arasından içeri girerken elleri de kollarımdan kalçalarıma kaydı ve parmaklarını teni-

me bastırıldı. Beni öperken kalçalarımı kalçalarına doğru çekti ve sonra uzaklaşırken alt dudağımı emdi.

“Şimdi karmaşıklaştı işte.” Anahtarlarını kapıp çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Uzanıp kapının kulpunu tutarak dengemi korumaya çalıştım. Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim ve içimden bir ses bunun, Trenton Maddox’un yapabileceğinin en iyisi olmadığını söylüyordu. Dilinin dilime dokunma şekli beni öpmesini bekliyor olsaydım bile şimdi olduğu gibi başımı döndürmeye yeterdi de artardı bile. Ancak deneyimin sağlayabileceği bir kontrole sahip elleriyle, sanki bir türlü istediği kadar yakınımda olamıyormuşçasına beni kendine doğru çekmişti. Ve kollarının ön tarafındaki kasların hareketi aklımdan çıkmıyordu. Kalbim yerinde duramıyor, her atışıyla bütün vücudumu sarsan bir şiddetle göğüs kafesime çarpıyordu. Sözsüz, soluksuz ve savunmasız kalmıştım.

Otuz saniye önce hayatımın en iyi öpücüğünü yaşamışken, şimdi dairemde yalnız olmak tuhaf geliyordu. Sadece düşünmek bile kasıklarımın sızlamasına neden oluyordu.

Hâlâ soluk soluğa bir halde mutfak saatine baktım. Trenton işten önce beraber takılmak için erken gelmişti ve şimdi de Skin Deep’e doğru yola çıkmıştı. Ben de Şirin’e binmiş oraya gidiyor olmalıydım ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

Gitsem aramızda hissedilecek tuhafılık bir yana az önce T.J.’i aldatmıştım. Herhangi bir erkek, özellikle de Trenton ne diye sevgilisini aldatan bir kadınla beraber olmak isterdi ki? Beraber geçirdiğimiz onca zaman ve bir de dudaklarını dudaklarımda hissettiğim an suratının ortasına okkalı bir yumruk indirmemiş olmam kendimi suç-

lu hissetmeme neden oluyordu. Haklıydı, az önce bu işi o kadar karmaşık bir hale getirmişti ki bir daha asla sadece arkadaşmışız numarası yapamayacaktık. O öpüşmemizden, o dokunmamızdan ve kesinlikle bana hissettirdiği duygulardan sonra olmazdı.

Cep telefonumu arka cebimden çıkarıp numarayı çevirdim.

"Skin Deep," diye açtı Hazel.

"Selam, benim Cami. Bugün işe gelemeyeceğim."

"Hasta mısın?"

"Hayır... şey... karmaşık bir durum var. Cidden, *cidden* karmaşık bir durum."

"Anladım. Sıkıntı olmaz ama benim için hiç iyi olmadı. Pazarları hep sıkıcı olur ve şimdi daha da sıkıcı olacak."

"Affedersin Hazel."

"Dert değil. Cal'a söylerim."

"Teşekkürler," dedim. "Umarım işe başladıktan bu kadar kısa süre sonra kafa izni aldım diye beni kovmaz."

Hazel derin bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse pazar günleri bir resepsiyoniste ihtiyaç duyacak kadar meşgul olmuyoruz. Bir şey söylemez."

"Tamamdır. Görüşmek üzere," dedim.

Ayakkabılarımı giyip çantamı aldım ve Şirin'e atlayıp Red'e gittim. Hank'ın siyah Jaguar XKR'si otoparkta tek başına duruyordu. Arada bolca mesafe bırakıp yanına park ettim ve ceketime sımsıkı sarınarak otoparkın karşısına yürüdüm.

İçeri girdiğimde hoparlörlerden Queen'in bir şarkısı geliyordu ve Hank de doğu barının üstüne uzanmış tavana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun deli adam?" diye sordum.

"Jorie buraya gelmeden önce gevşiyorum. Bugün ondan benim yanıma taşınmasını isteyeceğim."

Kaşları yukarıya fırladı. "Ciddi misin? Tebrik ederim Hank, bu müthiş."

Ayağa kalkıp içini çekti. "Ancak evet derse..."

"Eski karın ne diyecek buna?"

"Vickie'yle cuma günü konuştum. Onu için bir sıkıntı olmadığını söyledi. Jorie oğlanlarla çok iyi anlaşıyor."

"Vay be," dedim, derin bir nefes alarak. Yanındaki tabureye oturdum. "Bu epey ciddi bir adım."

"Ya hayır derse?" dedi. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir endişe vardı.

"Bir çaresini bulursun."

"Ya hayır deyip beni terk ederse?"

Başımı yavaşça öne doğru salladım. "O kötü olur işte."

Zıplayıp bardan aşağı indi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Benim de."

Hank iki kadehe viski koydu ve birini bana doğru kaydırıldı. Bir yudum alıp yüzümü ekşittim. "Vay anasını. Bu da ne?"

"Sihir," dedi, bir yudum alarak. "Onu seviyorum Cami. Hayır derse ne yapacağımı bilmiyorum."

"O da seni seviyor," dedim. "Buna odaklan."

Hank'in kaşları çatıldı. "Sen niye içiyorsun?"

"T.J.'i aldattım."

"Ne zaman?"

"Yarım saat önce."

Bir an için Hank'ın gözleri büyüdü. "Kiminle?"

Duraksadım, yüksek sesle söylemeye çekiniyordum. "Trent."

Gözleri yeniden büyüdü ve İtalyanca bir şeyler mırıldandı.

"Aynen dediğinden." Bir yudum daha alarak kadehi bitirdim. Cep telefonum çalınca çevirip ekrana baktım. Arayan Trenton'dı.

"Alo?"

"Hazel bugün işe gelmeyeceğini söyledi. İyi misin?"

"Şey..."

"Hasta mısın?"

"Hayır."

"O zaman neden işe gelmiyorsun?"

"Ne yapacağını bilemeyip, bok gibi kalma sendromu yaşıyorum da ondan."

"Seni öptüğüm için mi?" diye sordu, öfkeyle. Arkada Hazel'in bir şeyler dediğini duyabiliyordum.

"Onu öptün mü?" diye ciyakladı Hazel. "Seni anasının gözü, deli—"

"İşleri karmaşıklaştıran sensin! Şimdi kalkıp şikâyet etmeye hakkın yok!" dedim.

"Seni öpmüş olmam ne diye bir fark yaratıyor?"

"Çünkü benim, Bir Erkek arkadaşım var!" diye bağırdım ahizeye.

"Farkına varacak mı ki? Onunla bir haftadır konuşmadın!"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Evet ilgilendirir! Sen, beni ilgilendiriyorsun!"

"Siktir git!"

"Sen siktir git!" diye bağırarak karşılık verdi. İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra Trenton nihayet konuştu. "İşten çıkınca sana geliyorum."

"Hayır," dedim, şakağımı ovuştururken. "Her şeyi karman çorman etin. Trent. Bu... Bu, artık çok tuhaf."

"Bu aptalca. Her şey aynı," dedi. "Tek fark, artık benim çok iyi öpüştüğümü biliyor olman."

Gülümsemeden edemedim.

"Yüzüne saldırmayacağım. Sadece seni görmek istiyorum," dedi.

İşin aslı şuydu ki onun çevremde olmasına alışmıştım ama birlikte çok zaman geçirmeye devam edersek T.J.'le olan ilişkiimi bitirmem gerekecekti.... Ve bunu yapmak istediğimden emin değildim.

"Hayır," deyip telefonu kapattım.

Telefonum yeniden çaldı.

"Alo?"

"Az önce telefonu yüzüme mi kapattın?" diye sordu Trenton sıkın bir sesle.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü konuşmam bitmişti."

"Sizin orada telefon kapatılırken bir şey denmiyor mu?"

"Güle güle..."

"Bekle!"

"İşte bu yüzden kapattım, sana veda etmeme izin veremeyeceğini biliyordum."

"Gerçekten de aptal bir öpücük yüzünden beni hayatından çıkaracak mısın?"

"Olan bundan mı ibaretti?" diye sordum.

Trenton sessizleşti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Telefonu bir kez daha kapattım.

Geri aramadı.

Hank karşımda duruyordu ve ikimiz de içerek dertlerimizi unutuyorduk. Bir şişe bitince yenisini açtı. Jorie kapıdan içeri girdiğinde kıkırdayıp aptal espriler yapıyorduk. Hank ayıkmiş numarası yapmaya çalışıp kendini rezil edecek kadar başarısız oldu.

“Merhaba aşkım,” dedi.

“Merhaba,” dedi Jorie gülümseyerek. Hank’i kucaklayınca o da kollarını Jorie’nin bedenine sarıp o uzun, dalgalı, inci gibi parlayan saçlarını sırtına yapıştırdı. İkimizi de inceledi ve bir sonuca varması uzun sürmedi. “Siz ikiniz buraya geleli epey bir olmuş. Zulaya dadanmışsınız ha?”

Hank ileri geri sallanırken sırtıttı. “Bebeğim ben—”

“Hank dedim,” Jorie beni göremeden başımı hızla iki yana sallayarak. Jorie arkasına dönünce ona gülümsedim.

“Siz ikiniz ne işler karıştırıyorsunuz?” diye sordu.

“Bir buçuk şişe,” dedi Hank kendi esprisine gülerek.

Jorie şişeyi elimizden alıp alt dolaba yerleştirdi ve kapağı kilitleyip anahtarı cebine attı. Mini smokin pantolonu gibi gözüken siyah bir şort ve siyah dantelli sutyenini belli eden şampanya renginde güzel, şeffaf bir bluz giymişti. Siyah topukluları gökdelen gibi olsalar da hâlâ Hank’ten kısaydı.

“Gidip kahve yapacağım. Çalışanların pazar günü toplantılarına kafayı çekip gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmelerini istemeyiz.”

Hank onu yanağından öptü. “Hep her şeyi düşünürsün. Sen olmasan ben ne yapardım?”

“Şişenin kalanını içerdin,” diye takıldı. Boş cezveyi alıp içine su doldurdu. “Ah kahretsin, filtremizin kalmadığını unuttum.”

“Var, var. Bu sabah geldi,” dedi Hank, dili dolanarak. “Hâlâ arka odadalar.”

“Gidip alayım,” dedi.

“Ben de seninle geleyim,” dedi Hank, yan yana yürürlerken elini kalçasına koyarak.

Parmağımı telefonumun ekranının üstünden kaydırır-

ken, az sonra yapacağım görüşmeyi düşünüyordum. Tam numarayı çevirecekken durup mesaj ekranımı açtım. Çok korkakça bir hareketti ama yine de yaptım.

Bir dakikan var mı?

Uzun konuşamam. Seni deli gibi özledim. Ne var, ne yok?

Konuşmamız lazım.

Bunu söyleyeceğinden korkuyordum.

Fırsat bulur bulmaz beni ara.

Öyle yapacaktım zaten.

Hep böyle tatlıydı. Gerçekten de sırf meşguldü diye onunla olan ilişkimi bitirecek miydim? Beni bununla ilgili uyarmıştı ve ben de denemeyi kabul etmiş, bunu dert etmeyeceğime söz vermiştim.

Yine de neredeyse hiç konuşmuyorduk ve durumun düzelmesi umudu da yoktu. Şimdi bir de şu küçük Trenton meselesi vardı. T.J. ile ilişkimi bitirip bitirmememin pek bir önemi yoktu. T.J.'den Trenton'a geçmek her koşulda yanlış gelecekti, ayrıldıktan sonra altı ay beklesem bile. Altı yıl beklesem bile T.J.'in arkasından Trenton ile iş çevirmiştim. Bundan sonra gelişen her şey lekeli olacaktı.

Kody'nin hakkımda söylediklerinin gerçekte uzaktan yakından ilgisi yoktu. Raegan'la aynı şeyi yapmıyordum, ben çok daha kötüydüm. O en azından Brazil'le yeniden görüşmeye başlamadan önce Kody'den ayrılacak haysiyeti göstermişti. Her ikisine karşı da dürüst olmuştu ve ben de ona ders vermeye kalkışmışım.

Elimle gözlerimi kapattım, o kadar utanıyordum ki boş bir odayla bile yüzleşecek halde değildim. Trenton'la zaman geçirmek o anda eğlenceli ya da rahatlatıcı olsa da, bunun Trenton için ne anlama geldiğini ve T.J. o anda aynı

şeyi yapıyor olsa benim nasıl hissedeceğimi biliyordum. İşin içinde seks olsun ya da olmasın, ikisiyle de görüşmek dürüstçe değildi. T.J. de Trenton da bundan iyisini hak ediyorlardı.

Onu öptüm.

Gönder'e bastım ve anında ellerim titremeye başladılar. T.J.'in yanıtı birkaç dakika sonra geldi.

Kimi?

Trenton.

Sen mi onu öptün, o mu seni öptü?

Fark eder mi?

Evet.

O beni öptü.

Belliydi.

Şimdi ne olacak?

Onu sen söyleyeceksin.

Son zamanlarda onunla çok zaman geçiriyorum.

Bu ne demek oluyor?

Blmyrm. Neyse o işte.

Hâlâ benimle olmak istiyor musun?

Esas soru senin benimle olmayı isteyip istemediğin.

Bir kez daha cevap vermesi birkaç dakika sürdü. Mesaj sesi geldiğinde ekrandaki sözcüklere bakmak için kendimi zorlamam gerekti. Hak ediyor olsam bile, çöpün teki olsam bile bana kendime uyan muameleyi yapıp fırlatıp atmasını istemiyordum.

Senin için California'ya bir uçak bileti alıyorum.

On üçüncü Bölüm

Uçağım saat yedi buçuktaydı. Eşyalarımı toplamak için toplantıdan erken çıktım ve Şirin’le havaalanına giderken Trenton’la ilgili düşünceleri aklıma getirmemeye çalıştım. Direksiyonu tutan sol elime baktım. Parmaklarım yan yana gelince BEBEK yazıyordu. T.J. dövmemi onaylamayacaktı ve Tanrı’dan niye bu sözcükleri seçtiğimi sormamasını diledim. Acele etmekten nefret ediyordum ama T.J. son uçuştan bilet almıştı ve T.J.’e olan aşkımla ilgili mesafe yüzünden sönmekte olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı.

Güvenlik kontrolünün önündeki uzun sıraya girdim ve birinin salonun karşı tarafından bana seslendiğini duydum. Döndüğümde Trenton’ın son hızla bana doğru koştuğunu gördüm. Bir TSA* görevlisi bir adım attı ama Trenton yanıma gelirken yavaşlayınca rahatladı.

“Sen ne halt ediyorsun?” diye sordu göğsü hızla inip kalkarken. Ellerini kalçalarına koydu. Kırmızı basketbol şortu, beyaz bir tişört ve yıpranmış, eski bir Sig Tau taraftar kepi giymişti. Onu görünce içim kıpırdandı, gurumun okşanmasından çok yakalanmış hissettiğim için.

“Sen ne halt ediyorsun?” dedim bize bakan bütün o insanlara bir bakarak.

* A.B.D.’de havaalanlarının güvenliğinden sorumlu federal kurum.

"Yarın görüşürüz deyip, sonra da lanet olası bir uçağa mı bineceksin?" Birkaç kişi önümüzdeki bir kadın küçük kızının kulaklarını kapattı. "Özür dilerim," dedi Trenton.

İlerleyen sırayla birlikte öne doğru gittim ve Trenton da beni takip etti. "Son anda çıktı sayılır."

"California'ya gidiyorsun değil mi?" diye sordu, incinmiş gibi görünüyordu.

Cevap vermedim.

Birkaç adım daha attık. "Seni öptüğüm için mi?" diye sordu, bu defa daha yüksek sesle.

"Bileti o aldı, Trent. Hayır mı demeliydim?"

"Evet, senin hayır demen gerekiyordu! Üç aydan uzun bir süredir seni görmek için kışını kaldırmadı ve şimdi aniden sana bilet alası mı geldi? Hadi ama!" dedi, elini bacağına vurarak.

"Trent," dedim sessizce, "eve git. Bu utanç verici." Sıra yeniden ilerleyince ben de birkaç adım attım.

Trenton benimle aynı hizaya gelene dek yan yan adım attı. "O uçağa binme." Sesinde hiçbir duygu yoktu ama bakışlarıyla bana yalvarıyordu.

Bir defa güldüm, bir şekilde durumu yumuşatmaya çalışıyordum. "Ben birkaç gün içinde döneceğim, sense beni son görüşmüş gibi davranıyorsun."

"Geri döndüğünde farklı olacak. Öyle olacağını biliyorsun."

"Lütfen dur," diye yalvardım, etrafa bakınırken. Sıra yeniden hareket etti.

Trenton ellerini uzattı. "Sadece... birkaç gün ver."

"Neye birkaç gün vereyim?"

Kepini çıkartıp düşünürken başının üstünü sıvazladı. Yüzündeki çaresiz ifadeye bakınca yutkunarak hıçkırıklarımı güçlükle durdurdum. Onu kucaklamak, her şeyin

yoluna gireceğini söylemek istiyordum ama acı çekmesinin nedeni bendim, onu nasıl teselli edebilirdim ki?

Trenton kepini yeniden başına geçirip hayal kırıklığıyla gözlerine doğru indirdi. İçini çekti. "Tanrım, Cami, lütfen. Yapamayacağım. Burada kalıp senin orada, onunla olduğunu düşünemem."

Sıra yine ilerlerdi, biraz sonra güvenlikten geçecektim.

"Ne olur?" diye sordu bir defa sinirli sinirli güldü. "Ben sana aşışım."

"Sıradaki," dedi TSA görevlisi, eliyle durduğu yere gelmemi işaret ederek.

Uzun bir aralıktan sonra söylemek üzere olduğum sözcüklerden içim ezildi. "Eğer benim bildiklerimi bilseydin... olmazdın."

Başını iki yana salladı. "Bilmek istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum."

"Biz sadece arkadaşız Trent."

Trent'in yüzü ve omuzları düştü.

"Sıradaki!" dedi görevli bir kez daha. Konuşmamızı izliyordu ve pek sabredecek bir havada değildi.

"Gitmem lazım. Döndüğümde görüşürüz, olur mu?"

Trenton'ın bakışları yere indi ve başıyla onayladı. "Olur," dedi ve yürümeye başladıktan sonra arkasına döndü. "Bir süredir sadece arkadaş değiliz. Ve sen de bunu biliyorsun." Bana sırtını döndü, ben de görevliye biletimi verdim.

"İyi misiniz?" diye sordu görevli, biletimin üstüne bir şeyler karalarken.

"Hayır," dedim. Nefesim tıkanı ve gözlerim yaşarırken yukarıya baktım. "Ben berbat bir insanım."

Görevli başıyla beni selamladı ve eliyle geçmemi işaret etti. "Sıradaki," diye seslendi arkamdaki kişiye.

Rüyaysa diye hareket etmek istemiyordum. Çocukken, arkadaşlarımla evine gittiğimde diğer babaların benimki gibi olmadığını ve bir sürü ailenin benimkinden daha mutlu olduğunu anlamıştım. O andan itibaren kendi başıma yaşamamın hayalini kurmaya başladım. Başka bir şey istemesem de en azından biraz huzur bulabilmek için. Ama yetişkinlik bile bir macera olmaktansa sürekli bir hayal kırıklığı gibi gelmeye başlamıştı, dolayısıyla bu mutluluk anının pis bir oyun olmadığından emin olmak için kımıldamadan durdum.

Bu kusursuz, minimalist tarzda döşenmiş evde, üstümde tatmin olmuş gülümsememden başka bir şey olmadan çarşafıma dolanmış bir şekilde T.J.'in büyük boy yatağının ortasında olmaktan başka istediğim bir şey yoktu. Hemen yanımda yatıyor, sakın, derin soluklarla burnundan nefes alıp veriyordu. Birkaç dakika içinde kalkıp iş için hazırlanması gerekecek ve ben de yataktan kalkarken sıkı kalçalarının şahane manzarasının tadını çıkaracaktım. Tabii sorun bu değildi, düşüncelerimle baş başa geçireceğim sonraki sekiz saat bu yatılı tatili mutluktan sinir çöküntüsüne dönüştürecekti.

Uçuş sırasında aklıma bir sürü kuşku doluşarak bunun son defa olup, olmayacağını merak etmeme yol açmışlardı. Aylardır biriken gerginlik onu bagaj teslim bölümünde gördüğüm âna kadar devam etmişti ama sonra gülümsemesini görmüştüm: Onunla orada yatma fikrini doğru bir tür yanlışa dönüştüren gülümsemesini.

Belki de aylardır beraber geçirdiğimiz ilk on iki saati yatakta kahvaltı ederek kutlamalıydım. Belki de kutlamalıydım. İşte yine kendimden ödün veriyordum ve güya artık o kız değildim. Bir daha asla o kız olmayacak-

tım. Bir önceki akşam bütün hızımla eşyalarımı toplarken Reagan durumu gayet mükemmel şekilde ifade etmişti.

Sana neler oldu böyle Cami? Eskiden özgüvenle parlardın. Ama artık dayak yemiş bir köpek yavrusu gibisin. Eğer T.J. doğru kişi değilse zaten neler hissettiğini kontrol edemezsin, dolaısıyla endişelenmeyi bırakabilirsin.

Şu anla, kendine güveni tam, inanılmaz kız olduğum zaman arasında bana ne olduğunu bilmiyordum. Aslında evet, biliyordum. T.J. hayatıma girmişti ve son altı ayı onu hak etmeye çalışarak geçirmiştım... yani, en azından yarısını. Diğer yarısında da tam tersini yapmıştım.

T.J. başını çevirip şakağımı öptü. "Günaydın. Bir koşu köşeye gidip kahvaltı almamı ister misin?" dedi.

"Kulağa harika geliyor, aslında," dedim çıplak göğsünü öperek.

T.J. kollarını nazikçe altımdan çekti ve doğrulup oturduktan sonra ayağa kalkıp bana üç aydır fantezisini kurduğum manzarayı göstermeden önce birkaç saniye gerindi.

Katlayıp sandalyenin üstüne koyduğu pantolonunu giydi ve dolaptan bir tişört aldı.

"Simitle krem peynir yeter mi?"

"Bir de portakal suyu olsun. Lütfen."

Spor ayakkabılarını ayağına geçirip anahtarlarını aldı. "Baş üstüne ha'mfendi. Hemen döneceğim," diye seslenip dışarı çıkarak arkasından kapıyı kapattı.

Tabii ki onu hak etmediğimi hissetmemin nedeni T.J.'in pisliğin teki olması değildi. Tam tersiydi aslında. Bu kadar inanılmaz biri barına girip tek bir içki içmeden telefonunu isterse onu elinde tutmak için kışın düşene dek çalışırsın. Ama o arada bir yerde onu kapanın ben olduğumu unutmuştım. Sonra da onu olduğu gibi unutmuştım.

Ama bagaj tesliminde T.J. beni kollarına aldığı anda beni tutuşuyla Trenton'ın beni tutuşunu kıyaslamıştım. T.J. dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde öpüşmesi hatırladığım kadar inanılmazdı ama bana Trenton'ın duyduğu gibi ihtiyaç duymadığını hissetmiştim. Adil olmayan ve gereksiz karşılaştırmalar yaptığımın rahatsız edici derecede farkındaydım ve başladığım anda her defasında, her seviyede kendimi durdurmaya çalıştım ama başaramadım. Adil olsun ya da olmasın, artık tanıdık olan Trenton'dı ve T.J. yabancı biri olmuştu.

On dakika sonra T.J. koşarak içeri geldi, simidi kucağıma ve portakal suyunu da komodinin üstüne koydu. Beni çabucak öptü.

"Seni aradılar mı?"

"Evet, sabah toplantısı. Neler olduğunu bilmiyorum dolayısıyla eve ne zaman döneceğimden emin değilim."

Omzumu silktilim. "Sorun değil. Seni müsait olduğun zaman göreceğim artık."

Beni bir kez daha öptü, çabucak soyundu, ütülü bir gömlek ve koyu gri bir takım elbise giyerek kravatı elinde koşarak kapıdan çıkmadan önce ayakkabılarını ayağına geçirdi.

Kapı çarparak kapandı.

"Güle güle," dedim kendi başıma otururken.

Arkama yatıp tavana baktım ve tırnaklarımla oynadım. Ev sessizdi. Ev arkadaşı yoktu, evcil hayvanı yoktu, canlı namına küçük bir Japon balığı bile yoktu. Evde olsam büyük ihtimalle Trenton'ın kanepede yanımda oturmuş bir yandan televizyonda ne denk gelmişse benimle beraber izlerken bir yandan da iş, okul ya da her ikisinin de hakkında yaptığım gevezelikleri dinleyeceğini düşündüm. Nasıl olursa olsun, nasıl olması gerekirse gereksin,

her zaman benim yanımda olmayı isteyecek birisine sahip olmak ne kadar güzeldi. Bunun yerine beyaz tavana bakıp kilden bej duvarlarla ne kadar hoş bir tezat oluşturduklarını düşünüyordum.

Bej tam T.J.'e göre idi. O güvenilir, sabitti. Ama binlerce kilometre ötesinden baktığın her şey güzel gözüküyordu. Hiç tartışmazdık ama zaten hiç birbirinin yakınında değilsen kavga etmek için bir sebebin de olmuyordu. T.J. nasıl simit sevdiğimi biliyordu ama acaba reklamlardan nefret ettiğimi ya da hangi radyo kanalını dinlediğimi ya da işten eve gelince ilk iş olarak sutyenimi çıkardığımı biliyor muydu? Babamın birinci sınıf bir pislik olduğunu ya da kardeşlerimin hem cana yakın hem de tahammül edilmez tipler olduklarını biliyor muydu? Yatağımı hiç toplamadığımı biliyor muydu? Çünkü Trenton bunların hepsini biliyordu ve beni yine de istiyordu.

Uzanıp telefonuma baktım. Bulunduğunuz yerdeki bekârlarla... diye başlayan bir e-posta dışında bir şey yoktu. Trenton benden nefret ediyordu ve bu da hakkıydı, çünkü benden seçim yapmamı istemiş ve ben de onu seçmemiştim. Şimdi de başka bir erkeğin yatağında çıplak uzanmış Trenton'ı düşünüyordum.

Yüzümü ellerimle kapatıp şakaklarımdan süzülüp kulaklarıma akan sıcak gözyaşlarına lanet okudum. Orada olmak istiyordum. Raegan bana hiç aynı anda iki erkeğe âşık olup olmadığımı sormuştu. O sırada durumun tam da bu olduğunun farkında değildim. Her ikisi de farklı nedenlerle hem sevilesi hem de çekilmez iki erkek.

Çarşafı da yanımda sürükleyerek yataktan kalktım ve T.J.'in düzenli evini dolaştım. Sahne dekoru gibi duruyordu, sanki içinde yaşayan yokmuş gibi. Zaten çoğunlukla kimsenin yaşamadığını düşündüm. Dar bir masanın üs-

tüne dört gümüş renkli çerçeve yerleştirilip oturma odasının duvarına dayanmıştı. İçlerinde T.J.'in çocukluğunda kardeşleri ve anne babasıyla çekilmiş fotoğrafları ve bir de ilk ziyaretim sırasında iskelede birlikte çektiğimiz bir fotoğraf vardı.

Televizyon siyahtı, uzaktan kumanda bir sehpanın üstüne mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Kablolü üyeliği bile olmayabilir diye düşündüm. Televizyon izleyebilecek kadar bile boş zamanı olmuyordu neredeyse. Camdan büyük bir sehpanın üstünde *Men's Health* ve *Rolling Stone* dergileri iskambil kâğıtları gibi ayrılmış duruyorlardı. Bir tanesini alıp sayfalarını karıştırdım, aniden huzursuzlanıp sıkılmışım. Neden gelmişim? Kendime T.J.'i sevdiğimi kanıtlamak için mi? Yoksa sevmediğimi kanıtlamak için mi?

Oturduğumda koltuk nerdeyse hiç esnemedi. Açık gri, tüvit kaplamaydı ve kahverengi deri fitilleri vardı. Kumaş sırtımı kaşındırıyordu. Mekân, son geldiğim zamandan tamamen farklı bir his veriyordu. Yoğun ama temiz koku eskisi gibi çekici gelmiyordu. Büyük pencerelerden görünen, körfezin bir kısmını da içeren manzara eskisi gibi büyüleyici değildi; T.J. tarzı mükemmellik eskisi gibi ayaklarımı yerden kesmiyordu artık. Trenton'la geçirdiğim birkaç hafta bunların hepsini değiştirmişti. Aniden kargaşayı, kusurları ve belirsizliği, Trenton'ın sonuna kadar barındırdığı ve kendimde görüp de beğenmediğimi düşündüğüm bu özellikleri istemek serbest olmuştu. Çünkü bocalıyor olsak da hedeflerimiz vardı. Henüz oraya ulaşmamış olmamızın bir önemi yoktu. Esas olan, ikimizin de engellerle ve mutlak başarısızlıklarla karşılaşsak da yeniden ayağa kalkmamız, silkinip yolumuza devam etmemiz ve bunu yaparken de yaşadıklarımızı en iyi şe-

kilde değerlendirmemizdi. Trenton sadece bütün bunları kabul edilebilir hale getirmekle kalmıyordu; hedefe doğru çabalamayı eğlenceli hale getiriyordu. Gelemediğimiz yerlerden utanç duymak yerine gitmekte olduğumuz yer ve oraya ulaşmak için üstesinden geleceğimiz engellerle ilgili gurur duyabilirdik.

Ayağa kalkıp uzun pencerelerin yanına gidip aşağıdaki sokağa baktım. Trenton ne yapmak üzere olduğumu anlayıp havaalanına koşmuş ve bana gitmemem için yalvarmıştı. Eğer güvenlik şeridinin diğer tarafında ben olsaydım onu affeder miydim? Reddedilmişlik duygusuyla acı çekerek yalnız başına havaalanından eve gittiğini düşünmek gözlerimi yaşartıyordu. Mkemmел adamın sahip olduğu, mkemmел evde dururken geride bıraktığım hayat mücadelesi veren dvmecinin hasretiyle çarşaflara daha sıkı sarındım ve gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Çocukluğum zgr olacağım günü iple çekerek geçmişti. On sekiz yılın büyük kısmı boyunca her dileğimi yarının gelmesi için tutmuştum. şimdi hayatımda ilk defa geçmişe dönebilmeyi istiyordum.

On dördüncü Bölüm

"Özür dilerim dedim ya," dedi T.J. bana kaşlarının altında bakarak.

"Kızgın değilim."

"Biraz kızgınsın."

"Hayır, gerçekten de değilim," dedim bir parça marine biftekli salatayı ağzımın içinde çevirirken.

"Sen salata sevmezsin ki."

"Hayır, severim," dedim, en ufak mimiğimin ve yaptığım her hareketin sonuna dek farkında olarak. Somurtmadığımı kanıtlamaya çalışmak tüketiciydi. T.J. eve saat sekiz buçuğa dek dönmemişti ve bütün bu süre boyunca bana ne mesaj atmış ne de telefon etmişti. Eve dönmek için yola çıktığında bile.

"Balığımdan biraz denemek ister misin?" Alaska Okyanus Levreği'ni bitirmesine iki lokma kalmıştı ama tabağını bana uzattı. Başımı iki yana salladım. Her şey harika kokuyordu ama canım hiçbir şey yemek istemiyordu ve bunun da T.J. ile alakası yoktu.

T.J.'in mahallesindeki en sevdiği restoran olan Brooklyn Girl'ün sonundaki duvara dayalı bir köşe masasındaydık. Gri duvarlar ve sade ama modern dekor dairesine çok benziyordu. Temiz, her şey yerli yerindeydi ama bir şekilde sıcak bir havası vardı.

T.J. içini çekip sandalyesini arkasına yaslandı. "Bu hiç

de istediğim gibi gitmiyor.” Öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. “Haftada elli saat çalışıyorum Camille. Dolayısıyla...”

“Bana ayıracak zamanın yok,” diye devam ettirdim, ezile büzüle ağzından çıkarmaya çalıştığı cümleyi.

“Hiçbir şeye ayıracak zamanım yok. Ailemi bile neredeyse hiç görmüyorum. Seninle onlarla konuştuğumdan çok konuşuyorum.”

“Peki ya Şükran Günü”

“Bu proje ilerlemeye devam ettiği için daha muhtemel görünüyor.”

Küçük bir gülümsemeyle ona baktım. “Geç kalman umurumda değil. İşten hep geç çıktığını biliyorum. Bura ya gelince seni çok göremeyeceğimin farkındaydım.”

“Ama yine de geldin,” dedi, masanın üstünden uzanıp elimi tutarak.

Geriye dayanıp ellerimi kucağıma koydum. “Ama her beni görmeye karar verdiğinde her şeyi bırakıp yanına gelemem.”

Omuzları düştü ama hâlâ gülümsüyordu. Nedense eğlenmişti. “Biliyorum. Ve bu söylediğinin adil bir istek olduğunun farkındayım.”

Salatamı çatalımla dürtmek için öne eğildim. “Havaalanına geldi.”

“Trenton mu?”

Başımla onayladım.

T.J. uzun bir süre sesini çıkarmadı ve sonunda konuştuğunda, “Siz ikinizin arasında ne var?”

Oturduğum yerde kıpırdandım. “Televizyon izliyoruz. Salak salak oturup konuşuyoruz. Yemeğe çıkıyoruz. Beraber çalışıyoruz.”

“Beraber mi çalışıyorsunuz?”

"Skin Deep'te."

"Red'den istifa mı ettin? Neden bana söylemedin?"

"İstifa etmedim. Coby borçlarını ödemekte zorlandı. Ben de durumunu düzeltene kadar yardımcı olmak için ikinci bir işe girdim."

"Üzüldüm. Coby için."

Başımınla onayladım, o konuya fazla girmek istemiyordum.

"Bunu Trenton mu yaptı?" diye sordu, başımı eğip parmaklarıma bakarak.

Başımınla evet anlamında.

Derin bir nefes aldı, sanki durumun ciddiyeti kafasına yeni dank etmiş gibiydi. "Yani beraber çok zaman geçirdiğinizi mi söylemek istiyorsun?"

İrkildim. "Evet."

"Hiç evinde yatıya kaldı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ama biz... o..."

T.J. başıyla onayladı. "Seni öptü. Bunu söylemiştin zaten. Onun görüştüğü biri var mı?"

"Sadece ben. Çoğunlukla."

T.J. bir kaşını kaldırdı. "Red'e geldi mi?"

"Evet. Ama normalde olduğundan fazla değil. Hatta belki daha da az."

"Hâlâ bardan bulduğu kızları eve atıyor mu?" diye sordu, yarı şaka yarı ciddi.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hem de hiç. Şeyden beri..."

"Senin peşine düştüğünden beri." Yine başımı salladım. T.J. aşağıya doğru baktı. "Vay be." Duyduklarına inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Trenton âşık olmuş." Başını kaldırıp bana baktı. "Sana."

“Şaşırmış gibi duruyorsun. Hatırlarsan sen de zamanında bana âşık olmuştun.”

“Ben sana hâlâ âşığım.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım. “Nasıl? Sana az önce söylediğim onca şeyden sonra nasıl olur da hâlâ bana âşık olabilirsin?”

Alçak bir sesle konuşmaya devam etti. “Şu anda senin için iyi olmadığımı biliyorum Camille. Bana ihtiyaç duyduğunda yanında olamıyorum ve büyük ihtimalle uzun süre de olamayacağım. İlişkimizin arada bir telefonda yaptığımız konuşmalar ve attığımız mesajlardan ibaret olduğunu bilince sen de kabahat bulmak zor.”

“Ama sen bunu bana ilk tanıştığımızda söylemiştin. Böyle olacağını söylemiştin ve ben de sana sorun olmaz demiştim. Bunu yürütmek için çaba harcamaya hazırım demiştim.”

“Şimdi yaptığın bu mu sözünün eri olmaya mı çalışıyorsun?” T.J. bir an için gözlerime baktı ve ardından içini çekti. Kırmızı şarabının son yudumunu içip boş kadehini tabağının yanına koydu.

“Onu seviyor musun?”

Bir an için donakaldım, kendimi kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Garson kız yemeklerimizi getirdiğinden beri beni çapraz sorguya almıştı ve duygusal olarak tükenmeye başlamıştım. Onu o kadar zamandır ilk defa görmek ve ardından bütün gün düşüncelerimle baş başa kalmak... çok fazlaydı. Bitiş çizgisi olmayan bir maratonda koşuyor gibiydim. Uçağım ertesi sabaha kadar kalkmayacaktı. Sonunda yüzümü ellerimle kapadım. Gözlerim kapanır kapanmaz gözyaşlarım alt göz kapaklarımı aşip yanaklarımdan aşağıya süzüldüler.

“Bunun evet anlamına geldiğini söyleyeceğim.”

"Birisini sevdiğini nasıl anlarsın biliyor musun? Asla kaybolmayan bir hisse kapılıyorsun. Bunu senin için hâlâ hissediyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama bunu senin için aşırı zor olacağını hep biliyordum."

"Böyle yapan bir sürü insan var."

"Evet ama ayda sekiz dokuz defadan daha sık konuşuyorlar."

"Demek bittiğini anlamıştın? Peki, beni niye buraya getirdin? Bu ilişkiyi yürütemememin sorun olmadığını söylemek için mi?"

"Burada, yanımda olursan gerçekte nasıl bir süreçten geçtiğine dair daha doğru bir fikir edinebiliriz diye düşünmüştüm; birbirimizi bir süredir görmemiş olmamız mı sana fazla ağır geliyor, yoksa gerçekten de Trenton'a karşı hissettiğin bir şeyler mi var, anlarız diye düşünmüştüm."

Yüzümü peçeteme gömerek yeniden ağlamaya başladım. İnsanların baktıklarından şüpheleniyordum ama başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordum. "Bu çok küçük düşürücü," dedim, hıçkırmamaya çalışarak.

"Sorun değil tatlım. Sadece biz varız."

Ellerimi etrafa bakabilecek kadar indirdim. Haklıydı, restoranda kalan son müşteriler bizdik. Kafam o kadar doluydu ki fark edememiştim.

Garson kız, "Başka bir şey ister misiniz efendim?" dedi. Masamızda neler olup bittiğini merak ettiğini anlamam için yüzünü görmeye ihtiyacım yoktu.

"Bize şşşeyi getir," dedi T.J.

"Kırmızıdan mı?"

"Kırmızıdan," dedi T.J. kendine güveni tam, yumuşak sesiyle.

"T-tabii efendim," dedi kız. Yürüyüp giderken ayak-kabıllarının çıkardığı takırdama sesini duyabiliyordum.

"Az sonra kapatmayacaklar mı?"

"Daha yirmi dakikası var. O zamana kadar bir şeyi bitirebiliriz değil mi?"

"Sorun olmaz," dedim, eğleniyormuş numarası yaparak. O anda hissettiğim sadece hüznün, suçluluk ve utanç duygusuydu.

Küçük, zorlama gülümsemesi silinip gitti. "Yarın gidiyorsun. Bu gece hiçbir karar vermek zorunda değiliz. Hatta yarın da. Gel beraber geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaralım." Masanın üstünden uzanıp parmaklarını parmaklarıma doladı.

Bir an için duraksadıktan sonra elimi geri çektim. "İkimiz de ne olduğunu biliyoruz diye düşünüyorum."

T.J. gözlerinde hüznünlü bir ifadeyle başını sallayarak sözlerimi onayladı.

Uçağın tekerlekleri yere dokunduğu anda gözlerim açıldı ve etrafıma bakınıp çevremdeki herkesin cep telefonlarını çıkarıp arkadaşlarına, ailelerine ya da iş arkadaşlarına mesaj atarak geldiklerini bildirdiklerini gördüm. Ben ise telefonumu açmaya bile zahmet etmedim. Raegan babasında olacaktı ve ailemin gittiğimden bile haberi yoktu.

Önceki gece eve gelir gelmez T.J. ile yatağa girmiştik. Sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi bütün gece kollarında tutmuştu ama ertesi sabah havaalanında beni kucaklayıp verdiği veda öpücüğü sahte gibiydi; zorlama, hüznünlü ve uzak bir öpücük.

Şirin'in vitesini parka geçirdim ve kapıdan çıkıp as-

falta adım attım. Bir parçam, Trenton'ın sokak kapımın önünde, çimento zeminde oturmasını umuyordu ama orada değildi.

San Diego'da hava neredeyse ılıktı ve şimdi nefesimin görülebildiği yere geri dönmüştüm. Hava bildiğin yüzümü acıtiyordu. Hava insanın yüzünü nasıl acıttırdı Tanrı aşkına?

Kapının kilidini açtım, itip içeri girdim ve ardından çarparak kapattım ve güç bela odama gidip kendimi yüzüstü mükemmel bir dağınıklıkta yatağıma attım.

Raegan'ın çıplak ayaklarıyla koridordan yürüme sesi geldi. "Nasıldı?" diye sordu eşikte durup.

"Bilmiyorum."

Yatağıma yürüyüp yanıma oturdu. "Hâlâ birlikte misiniz?"

"Hayır."

"Ah. Peki... bu iyi bir şey, değil mi? Demek istediğim, her ne kadar T.J... Trenton seri öpene kadar seninle konuşmamış, sonra da aniden California'ya bir bilet..."

"Bu gece olmaz Ray."

"Trenton bu gece Red'e geldi. Epey kötü görünüyordu."

"Öyle mi? Çıkarken yanında biri var mıydı?" Başımı ancak onu görececek kadar yastıktan kaldırıp yukarı baktım.

Raegan tereddüt etti. "Tam kapanış düdüğü çalmadan önce. Zil zurna sarhoştı."

Başımı öne arkaya sallayıp yeniden yastığa gömdüm.

"Sadece... ona söyle," dedi Raegan, neredeyse yalvararak. "Ona T.J. hakkındaki gerçekleri anlat."

"Yapamam," dedim. "Ve sen de yapamazsın. Söz verdin."

"Daha hâlâ bütün bu gizlilik niye var anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok," dedim başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak. "Sadece sırrı saklaman gerekiyor."

Raegan başıyla onayladı. "Saklayacağım."

Gözlerimi kapamamın üstünden sanki daha beş dakika geçmemişken Raegan'ı beni sarsmasıyla uyandım.

İnledim.

"İşe geç kalacaksın Cami! Kaldır kıçını!"

Kılımı bile kıpırdatmadım.

"Daha yeni iki gün izin aldın, hem de son anda. Cal kıçına tekmeyle basacak! Ayağa kalk!" Ellerini ayak bileğimin etrafına doladı ve sertçe yataktan düşene kadar beni çekti.

"Ay! Kahretsin, Ray!"

Aşağıya eğildi. "Saat on bir buçuk! Ayağa kalk!"

Saate bakıp ayağa fırladım ve odamın içinde koşuştururken defalarca küfrettim. Dişlerimi şöyle bir fırçaladım ve zaman yokluğundan hazırlanma niyetine bir gözlük takıp saçımı topuz yapmaya başvurdum. Şirin de uyanmak istemedi ve motor sonunda çalışmadan önce ölmekte olan bir kedi gibi hırladı.

Kapıdan içeri girerken Skin Deep'in duvarındaki saat 12.07'yi gösteriyordu. Hazel çoktan telefona bakmaya başlamıştı ve Calvin de yanında durmuş somurtuyordu.

"Üstündekiler de ne böyle?" diye sordu.

Başımı eğip erik rengi dar kotuma ve siyah beyaz yata çizgileri olan uzun yenli tişörtüme baktım. "Elbise."

"Seni tezgâhta duran seksi kız olman için işe aldım, sense kuzenim Annette'e benzemişsin. Ne tarz bir kıyafet bu?" diye sordu Hazel'a.

Konuşmasına kısa bir ara verip, "Hippi," dedi.

"Aynen. Hippi kuzenim Anette gibi. Bir daha geldiğin-

de dekolte ve seks saçı görmek istiyorum!” dedi önce bir, sonra da iki parmağını kaldırarak.

“Seks saçı da neyin nesi oluyor?” diye sordum.

Calvin omzunu silkti. “Hani olur ya. Dağınık ama seksi. Sanki az önce seks yapmışsın gibi.”

Hazel telefonu çarparak kapattı. “Ağzından çıkan her kelime aşağılayıcı. Seksi kız mı? Dekolte mi? Kendine cinsel taciz davası açılın diye bağırıyorsunuz bildiğin!”

Calvin hiç oralı olmadı.

“Sorun ayakkabılar mı?” diye sordum, başımı eğip favori asker postallarına bakarken.

“Eşarp, eşarp!” dedi dört parmağıyla beni işaret ederek. “Eğer kapatacaksan güzel göğüslerinin olmasının ne önemi var?”

Hazel gülümsedi. “Hoş bir eşarpmış. Ben de seninkinin siyahından istiyorum.”

Calvin suratını astı. “Hiç hoş değil! Hoş bir şey istemiyorum! Ben seksi, aksi bir barmeni işe aldım ve elime geçen saçını topuz yapmış, hiç dövmesi olmayan bir hippi oldu! İşe canın çektiğinde gelip gitmeni anlayabilirim ama buradayken tenin boş bir tuvalmiş gibi dolaşamazsın. Çalışanlarımızın bize dövme yaptıracak kadar güvenmiyormuş gibi gözükmesi iş için hiç iyi değil!”

“Bitirmene çok kaldı mı sence?” diye dalga geçti Hazel, sonra da bana bakarak, “Bu gün muayyen günü de,” dedi.

“Siktir git, Hazel!” diye patladı Calvin, ayaklarını yere vura vura koridordan ofisine giderken.

“Sen siktir git!” diye seslendi Hazel.

Calvin başını köşeden çıkardı. “Bishop uğradı mı?”

“Tanrı belanı vermesin Cal, hayır dedik ya! Bugün üçüncü defa tekrarlıyorum: Hiç uğramadı!” Calvin ba-

şıvla onaylayıp yeniden gözden kayboldu. Hazel yarım saniye kadar surat astıktan sonra bana dönüp gülümsedi.

"Bugün ona parmaklarımı göstereceğim galiba. Belki siniri biraz yatıştır."

"Dünyada olmaz," dedi. "Bırak kendini yiyip bitirsin." Bir dakika kadar ses çıkarmadan durdu, belli ki bir şey söylemeye hazırlanıyordu,,sonra da beni dirseğiyle dürttü. "Pekâlâ, demek California'daydın."

"Aynen," dedim, çantamı, eğdiğim başımın üstünden çıkarırken. Çantamı tezgâhın üstüne atıp bilgisayarı açtım. "O konuda..."

Kapı açıldı ve Trenton üstünde şişkin, lacivert bir ceket ve başında siperliğini aşağı çekerek gözlerini gizlediği, kirli, beyaz bir keple içeri girdi. "Günaydın, bayanlar," dedi yanımdan geçerken.

"Günaydın şekerim," dedi Hazel yanımdan geçip gitmesini izlerken.

Odasına girip gözden kaybolunca Hazel bana bir bakış attı. "Duygularıyla çok fena oynadın."

İçimi çektim. "Niyetim öyle değildi."

"Onun için iyi oldu. Hiçbir erkek istediği her kadını elde edememeli. Ukalalıklarının tahammül sınırları içinde kalmasını sağlıyor."

"Ben sadece..." deyip koridoru işaret ettim. Hazel başıyla onayladı.

Odasına girdiğimde Trenton ekipmanını kurmakla meşguldü. Kollarımı kavuşturup kapının çerçevesine yaslanmak beni görmezden geldiği ilk birkaç dakika kabul edilebilir bir durumdu ama sonra kendimi aptal gibi hissetmeye başladım.

"Benimle bir daha hiç konuşmayacak mısın?" diye sordum.

Gözlerini aletlerinden ayırmadı ve bir defa güldü. "Tabii pilli bebek. Seninle tabii konuşacağım. N'aber, nasılsın?"

"Calvin daha fazla dövme yaptırmam gerektiğini söylüyor."

"Başka dövme yaptırmak istiyor musun?"

"Sadece eğer sen yaparsan."

Hâlâ bana bakmamıştı. "Bilemiyorum Cami. Bugün epey meşgulüm."

Kendini dezenfekte edilmiş çeşitli aletlerle dolu beyaz kutuları düzenlemekle meşgul ederken onu bir an için izledim. "Vaktin olduğunda biraz zaman ayır yeter. Bugün olmasına gerek yok."

"Olur tabi. Hiç sorun değil," dedi bir çekmeceyi karıştırırken.

Trenton'm bir dakika daha orada yokmuşum gibi davranmasını izledikten sonra girişe döndüm. Doğru söylemişti, müşterilerinin ardı arkası kesilmiyordu ama arada biraz zamanı olduğunda bile kasanın oraya sadece bir defa geldi ve o da potansiyel bir müşteriyle sohbet etmek için. Günün geri kalanını odasında geçirdi ya da ofisinde Calvin'le konuştu. Hazel bu tavrından endişelenmiş benzemiyordu ama genelde hiçbir şeyden rahatsız olmuş gibi görünmezdi.

Trenton o gece Red'e gelmedi ve ertesi gün de altı saat boyunca Cami'yi Görmezden Gelme Operasyonu'na devam etti ve sonraki gün de ve ondan sonra üç hafta boyunca her gün de. Ödevlerim ve derslerime çok daha fazla zaman ayırdım. Reagan da Brazil'le daha fazla zaman geçiriyordu, dolayısıyla bir pazartesi akşamı Coby haber vermeden misafirliğe geldiğinde çok sevindim.

Kahvaltı tezgâhında ikimizin arasında buharı tüten

birbirinin aynısı iki tane tavuklu noodle çorbası duruyordu.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedim.

“Daha iyi hissediyorum. Haklıymışsın, bir programa katılmak süreci kolaylaştırdı.”

“Evde işler nasıl?” diye sordum.

Coby omzunu silkti. “Aynı.”

Kasemde yüzen noodlelerle oynadım. “O, asla değişmeyecek, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Sadece ayrı eve çıkabilmek için işleri düzene koymaya çalışıyorum.”

“İyi fikir,” dedim bir lokma alarak.

“Hadi koltuğa geçip bir film izleyelim,” dedi Coby.

Başım la onayladım ve ben DVD’leri karıştırırken Coby de kasemi yanındaki yastığın üstün koydu. Uzay Topları’na denk gelince nefesim kesildi. Trenton son izlediğimizde burada bırakmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Coby.

“Trent bir filmini burada bırakmış.”

“Nerede ki? Burada olur diye düşünmüştüm.”

“Aslında o... o artık pek buralara gelmiyor.”

“Ayrıldınız mı?”

“Biz sadece arkadaştık Coby.”

“Böyle düşünen bir tek sen varsın.”

Ona baktım, sonra da ağır ağır ikili koltuğa yürüyüp kasemi aldım ve kardeşimin yanına oturdum. “O beni istemiyor.”

“İstiyordu.”

“Artık istemiyor. İşleri yüzüme gözüme bulaştırdım.”

“Nasıl?”

“Bu konu hakkında konuşmayı pek istemiyorum: Uzun, sıkıcı bir öykü.”

"Maddox'larla ilgili hiçbir şey asla sıkıcı değildir." Bir kaşık çorba içip bekledi. Temizken, sanki bambaşka birisi oluyordu. Çevresinde olup bitenleri umursuyor, insanı dinliyordu.

"Neredeyse her günü beraber geçiriyorduk."

"O kısmını biliyorum."

İçimi çektim. "Beni öptü. Paniğe kapıldım. Sonra da beni sevdiğini söyledi."

"İkisi de berbat, korkunç şeyler," dedi başıyla onaylayarak.

"Bana ukalalık yapma."

"Affedersin."

"Çok kötü şeyler. Öpücüğü anlatınca T.J. bana California'ya uçak bileti aldı."

"Bir erkeğin perspektifinden baktığında, bu son derece anlamlı bir hareketmiş."

"Trent gitmemem için yalvardı. Havaalanında bana beni sevdiğini söyledi ve ben de yürüyüp gittim." Akşamda sahneyi yeniden canlandırıp Trenton'ın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca gözlerim yaşardı. "Oradayken T.J.'le birbirimizi sevdiğimizi ama ilişkimizi yürütmenin hiçbir yolunun olmadığını anladık."

"O halde, ayrıldınız mı?"

"Sayılır. Aslında hayır."

"Hadi ama Camille. İkiniz de yetişkinsiniz. Eğer o yönde bir ima vardıysa..."

"Fark etmez," dedim, küp kesilmiş bir havuç parçasını çorbanın içinde yuvarlarken. "Trent benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Benden nefret ediyor."

"Ona California'da ne olduğunu anlattın mı?"

"Hayır. Ne diyebilirim ki? 'T.J. artık beni istemiyor dolayısıyla gel beni al' mı diyeyim?"

“Olan bu mu?”

“Hayır. Yani, bir nevi ama Trenton teselli ödülü değil. Öyle hissetmesini istemiyorum. Ve hem olur da bir şekilde beni affederse bile birinden ayrılıp ötekine gitmenin tamamen yanlış olacağı gerçeği var.”

“İkisi de kocaman adam olmuşlar artık Cami. Üstesinden gelmenin bir yolunu bulurlar.”

Yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik, sonra da Coby kasemi alıp lavaboda sudan geçirdi. “Çıkmam lazım. Sadece sana bunu getirmek istedim.” Cüzdanından bir çek çıkardı.

“Teşekkürler,” dedim. Meblağı görünce gözlerim kocaman açıldı. “Hepsini bir anda ödemene gerek yoktu.”

“İkinci bir işe girdim. Ödemelerimden geri kalmıyorum.”

Onu kucakladım. “Seni seviyorum. Seninle o kadar gurur duyuyorum ve işlerin yoluna girdiği için o kadar seviniyorum ki.”

“Hepimizin işleri yoluna girecek. Görürsün,” dedi küçük bir sırtışla.

Ertesi cumartesi Trenton Skin Deep’e bir saat geç geldi, yüzü kıpkırmızıydı ve kendini zorlamış gibi görünüyordu. Sonradan öğrendiğime göre babasının kamyoneti bozulmuş ve o da tamir etmeye çalışmış, tabii Trenton bana herhangi bir bilgi vermediği için tıpkı California’dan sonra Trenton’la ilgili diğer her konuda olduğu gibi bunları da daha sonra Hazel’dan öğrenmek zorunda kaldım.

Kasımın ilk haftası biterken T.J. sadece bir defa iş için şehirde olduğunu ama bir merhaba demek için bile görüşmeyeceğimizi söylemek için aramış ve Trenton’la da

neredeysse hiç konuşmamıştık. Red'e birkaç defa gelmiş, içkilerini Raegan, Blia veya Jorie'den almış ve her defasında, tam kapanış düdüğü çalınmadan önce, kolunda başka bir kızla çıkıp giderken görülmüştü.

Skin Deep'te eskisinden farklı davranmamaya çalıştım. Calvin'i kandırmak kolaydı ama Hazel her şeyin farkındaydı. Trenton'la odasında vakit geçiriyor, çıktığında da bana göz kırpyordu. Bana güven vermeye mi çalışıyor, yoksa benim ortak olmadığım bir sırrı paylaştığımızı mı düşünüyordu emin değildim.

Kapı çınladı ve Travis'le Shepley içeri girdiler.

"Selam çocuklar," gülümsedim.

"Güzelliğini kasabadaki her mekâna ödünç mü veriyorsun?" dedi Travis, en cazibeli gülümsemesini takınarak.

"Birilerinin keyfi yerinde bakıyorum," dedim. "Senin için bugün ne yapabiliriz?"

"Hiç sorma," dedi Shepley. Keyfinin yerinde olmadığı çok belliydi.

"İki dövme yaptıracağım. Ağabeyim olacak bok lekesi nerede?"

Trenton başını odasından çıkardı. "Şerefsiz!"

Travis'in kaydını yaptım ve bütün formları imzalaması bittikten sonra Maddox'lar Trenton'ın odasına gittiler.

"Oğlum şaka gibisim!" diye bağırdı Trenton kahkahlara boğularak. "Bildiğin hanım evladı olmuşsun!"

"Çeneni kapa ve işini yap, aşağılık herif!"

Hazel koridora çıkıp Trenton'ın kapısının önünde durdu. Kısa sürede o da gülmeye başlamıştı. Dövme makinesi vızıldamaya başladıktan sonraki bir saat boyunca Trenton'ın odasından kahkaha ve şakadan edilen hakaretlerin sesleri geldi.

Kasanın önünde yeniden buluştuklarında Travis'in bileğinde bir bandaj vardı. Sevinçten yüzü ıslı ıslıldı, Shepley ise karalar bağlamıştı.

"Bu, beni o kadar farklı açılardan dağıtan bir hareket ki," diye homurdandı.

Trenton, Shepley'in omuzlarına bir şaplak atıp, sonra da sımsıkı tuttu. "Ah, Shep. Merak etme hiç sorun olmayacak. Travis büyüsünü konuşturacak ve Abby de sorun etmeyecek."

"Abby mi? Ben America'dan bahsediyorum!" dedi. "Ya ben de kendimi *onun* ismiyle damgalamadım diye sıkıntı çıkarırsa? Ya Abby'nin hoşuna gitmez, Travis'i terk eder ve sonra da bu benimle America arasında problem çıkmasına neden olursa? Bittim ben!"

İki kardeş gülerken Shepley de onların taklidini yaparak alay etti, kaygılarını hiç takmamalarından hoşlanmadığı belliydi.

Trenton küçük kardeşine bakıp gülümsedi. "Senin için mutluyum."

Travis bütün yüzünü aydınlatan kocaman gülümsemesini kontrol edemiyordu. "Teşekkür ederim pislik herif." Omuz omuza yapılan bir erkek kucaklaşmasından sonra Travis'le Shepley Charger'a binip gittiler.

Trenton arkasına döndüğünde gülümsüyordu ama bakışları bana yönelir yönelmez gülümsemesi silinip gitti ve odasına döndü.

Tek başıma masanın başına oturup Hazel'la fısıldaşmalarını dinledim, sonra da ayağa kalkıp odasına gittim. Sandalyeyi siliyordu. Hazel oturduğu yerde doğruldu, Trenton'la göz teması kurup orada olduğumu belirtmek için bana doğru baktı.

“Neler fısıldaşıyorsunuz bakalım?” diye sordum gülümsemeye çalışarak.

“Bir sonraki müşterim gelmek üzere değil miydi?” diye sordu Hazel.

Duvardaki küçük metal saate baktım. “On bir dakika var. Trent, yakında gelecek bir müşterin yok. Birilerini çat kapı gelmesini saymazsak önceden konuştuğumuz şu dövmenin ana hatlarını konuşmak için iyi bir zaman.”

Koltuğunu temizlerken bana baktı ve başını iki yana salladı. “Bugün yapamam Cami.”

“Neden yapamazsın?” diye sordum.

Hazel dışarı çıkıp bizi yalnız bıraktı.

Trenton uzanıp kendisine en yakın dolabın üstünde duran şeker kasesine elini daldırdı. Küçük bir şeker alıp ağzına attı. “Jason antrenmandan zamanında çıkabilirse bu öğleden sonra uğrayabileceğini söylemişti.”

Suratımı astım. “Sadece yapmak istemiyorum de Trent. Yalan söyleme,” yürüyüp gittim ve oflayarak resepsiyon masasının arkasındaki tabureye oturdum. On dakika geçmeden otoparka bir kamyonet park etti ve Jason Brazil neredeyse koşar adım kapıdan içeri girdi. “Trent meşgul mü?” diye sordu.

Kamburumu çıkararak öne eğildim ve elimden geldiğince tabureme gömüldüm. Hissettiğim mutlak aşağılanmadan kaynaklanan adrenalin damarlarımı yakarak yayılırken bütün yüzüm alev almış gibiydi.

“İyi misin?” diye sordu Brazil.

“Evet,” dedim. “Arka tarafta.”

Trenton gün be gün beni görmezden gelmeye devam etti ama bu olaydan sonra bir daha onunla yüzleşmeyi göze alamadım. Hazel’la olan muhabbetinde bir eksilme olmaması ve Red’e geldiğinde Raegan’la her zamankinden daha çok konuşması özellikle canımı yakan bir

durumdu. Beni bilerek hayatından dışlıyordu ve ben de bundan nefret diyardım.

Kasımın ikinci cumartesi Trenton kendi başına Red'e geldi ve Raegan'ın önündeki yeni favori taburesine oturdu. Raegan müdavimi Marty ile meşguldü ama Trenton orada sabırla bekledi ve bir defa bile sipariş vermek için benim tarafıma bakmadı. Yüreğim ezildi. Trenton'ın etrafında geçirdiğim haftalar bana Kody'nin Raegan'la ayrılmasından sonra her çarşamba-pazar arasında yaşadığı sefaletin büyüklüğünü takdir etmeyi öğretmişti. Kody'nin tarafına bir göz attığımda hüznünlü gözlerle Raegan'a baktığını gördüm. Bunu her gece en az bin defa yapıyordu.

Müdavimim Baker'ın sonuna kadar dolu, soğutulmuş bir kupası vardı, dolayısıyla Raegan'ın tarafına yürüdüm, Trenton'ın en sevdiği biradan bir şişe alıp açtım ve ona uzattım.

Başıyla bir defa onaylayıp uzandı ama sanki Şeytan dürttü ve şişeyi geri çekti.

Trenton'ın gözleri yerinden fırlarmış gibi açıldı ve bir saniyeden kısa bir süre benimle göz teması kurdu, yüzünde şok ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Tamamdır Maddox. Beş haftadır devam ediyor."

"Beş haftadır devam eden ne?"

Trenton'ın arkasındaki bir adam "Miller Light!" diye bağırdı. Onu duyduğumu göstermek için başımı salladım ve sonra da çenemi öne eğip Trenton'a baktım ve birasını kavuşturduğum kollarımı arasında sımsıkı tuttum.

"Tiyatro," dedim.

Trenton arkasına, sağına ve soluna baktı, sonra da ben hariç her yere. Başını birkaç defa iki yana salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tamam. Demek benden nefret ediyorsun." Sözler ağ-

zımdan çıkarken zehir gibiydiler. "Skin Deep'ten istifa etmemi mi istiyorsun?"

"Ne?" dedi, nihayet haftalardır ilk defa yüzüme bakarak.

"Eğer ihtiyaç duyduğun buysa yapabilirim. Başka bir şeyler düşünürüm."

"Neden istifa edeceksin ki?"

"Önce sen benim sorumu yanıtla."

"Hangi sorunu?"

"Benden nefret ediyor musun?"

"Cami, senden asla nefret edemem. Bunu yapmayı istesem bile... İnan bana denemediğimden değil."

"O zaman neden benimle konuşmuyorsun?"

Yüzü tiksintiyle buruştu. Konuşmaya başladı ama sonra fikrini değiştirdi ve bir sigara yakıp bir nefes çekti.

Sigarayı parmaklarının arasından alıp ikiye böldüm.

"Hadi ama Cami!"

"Özür dilerim tamam mı? En azından bunun hakkın da konuşsak olmaz mı?"

"Hayır!" dedi her geçen saniye daha çok ajite oluyordu. "Konuşmamız ne boka yarayacak ki?"

"Vay be. Sağ ol."

"Beni terk edip gittin Cami."

"Anladım. Benimle konuşmanı hak etmiyorum. Yarın Cal'a istifa etiğimi söylerim."

Trenton'ın yüzü şekilden şekle girdi. "Bu çok salakça."

"İkimiz de sefil haldeyiz. Bu durumu senden çok sevmiyorum ama esas salaklık mecbur değilken birbirimizin yakınında olmak."

"Peki."

"Peki mi?" Ne demesini beklediğimi tam olarak bilmi-

yordum ama bu olmadığından emindim. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirmeye çalışsam da büyüdükçe büyüdü ve gözlerim yaşarmaya başladı.

Bana uzandı. "Artık biramı alabilir miyim?"

Olanlara inanamayarak bir kahkaha attım. "Beni öptüğünde bir tepki istiyordun, aldın işte."

"Eğer birkaç saat sonra başka bir adamı becermek için bir uçağa atlayacağını bilseydim kararımı gözden geçirebilirdim."

"Gerçekten de son zamanlarda kimin kimi becerdiği-nin kaydını tutmak istiyor musun?" Birasını önüne koyup kendi tarafıma yürümeye başladım.

"Bununla başa çıkmaya çalışıyorum!"

"Pekâlâ, hiç beceremiyorsun!"

Raegan bağışmalarımızı duyacak mesafedeki herkesle beraber bana bakıyordu.

"Travis'in Halloween'deki halini gördün! Şu kız yüzünden kontrolünü tamamen yitirmiş haldeydi! Ona ilk çıktığının ertesi sabahı kız veda bile etmeden kalkıp girdince dairesini darmadağın etti! İnan bana, ben de birilerini ya da bir yerleri dağıtmayı çok isterdim ama öyle bir lüksüm yok Cami. Kendime hâkim olmak zorundayım! Seni düşünmemek için yaptıklarımı sorgulaman zerre kadar umurumda değil!"

"Bahane bulma. Hele aptal bahanelerse hiç zahmet etme, beni aşağılamaktan başka ile yaramıyor."

"Sen... ben... kahretsin, sıçayım böyle işe Camille! İstedığinin bu olduğunu sanıyordum!"

"Bunu *neden* isteyeyim? Sen benim *en iyi arkadaşım*sın!" Bir gözyaşının yanağımdan aşağıya süzüldüğünü hissedince hızla sildim.

"Çünkü kahrolası Californialı'ya geri döndün."

“Geri mi döndüm? Benimle bir konuşsaydın bu işi çözebilirdik. Eğer konuşsak...”

“Gerçi onunla hiç olmamışsın sayılır ya,” diye homurdandı, şişeyi barın üstünden alarak. Bir yudum alıp ağzının içinden bir şeyler geveledi.

“Ne?” diye patladım.

“Stepne olmayı seviyorsan benim için sorun yok dedim!”

“Miller Light, Cam!” diye bağırdı adam, bu defa daha az sabırlı bir sesle.

Trenton’a öfkeyle baktım. “Stepne mi? Sen benimle kafa mı buluyorsun? Geçen ay kaç tanesiyle buradan çıktın haberin var mı?”

Trenton’m yanakları kızardı. Ayağa kalkıp tabureyi arkaya doğru tekmeleyip neredeyse dans pistine kadar fırlattı. “Sen kimsenin yedeği değilsin Cami! Neden birinin sana öyleymişsin gibi davranmasına izin veriyorsun?”

“Bana herhangi bir şey gibi davrandığı falan yok! Onunla haftalardır konuşmadım!”

“Ah, demek şimdi seni görmezden geldiği için arkadaşlık ligine yükseldim öyle mi?”

“Affedersin. Zaten arkadaş olduğumuzu sanıyordum!”

“Miller Light! İçinizden işini yapan biri bile yok mu?” diye bağırdı adam bir kere daha.

Trenton arkasına döndü ve parmağını adamın suratına doğrulttu. “Onunla bir kere daha böyle konuşursan seni eşek sudan gelene kadar döverim.”

Adamın yüzünde kuru bir gülümseme belirdi ve bir şeyler söylemeye yeltendi ama Trenton ona fırsat vermedi. Öne fırlayıp adamın yakasına yapıştı ve ikisi beraber yere düşüp görüş alanından çıktılar. Kalabalık hızla düş-

tükleri yerin etrafında bir daire oluşturdu ve birkaç saniye sonra Trenton'ın izleyicileri irkilip bir elleriyle ağızlarını kapattılar ve bir ağızdan "Oha!" dediler.

Birkaç saniye içinde Kody'yle Gruber tepelerine binmişti. Bir an sonra ayağa fırlamış Trenton sanki az önce kavga eden kendisi değilmiş gibi duruyordu. Soluk soluğa bile kalmamıştı. Birasının yanına yürüdü ve bir yudum aldı. Tişörtünün yakasında birkaç santimlik bir yırtık vardı ve boynuyla yanağına kan sıçramıştı.

Gruber Trenton'ın kurbanını kafakola alıp yan kapıdan çıkardı ve Kody de soluk soluğa Trenton'm yanına dikildi.

"Affedersin Trent . Kuralları biliyorsun, senden gitmeni istemem gerekiyor."

Trenton bir defa başıyla onayladı birasından son bir yudum aldı ve yürüyüp gitti. Kody peşinden çıkışa yürüdü. Ona seslenmek için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi.

Raegan yanına gelip durdu. "Oha."

On Beşinci Bölüm

Ellerim titriyordu ve iyi bir nedenim ya da bahanem olmadan Şirin'i Jim Maddox'un evinin önüne doğru sürdüm. Yollar sulu kar ve buzla kaplıydı ve arabayla dışarı çıkmamam gerekiyordu ama döndüğüm her viraj beni Trenton'a yaklaşıtıyordu. Evin ön pencerelerine gelmeden önce farları söndürdüm ve sonra da motoru kapatıp cipi durdurdum.

Telefonum bipledi. Trenton'dı evin önündeki cipin benimki olup olmadığını soruyordu... Sanki başkasının olabilirmiş gibi. Şüphelerini doğruladığımda tel kapı açıldı ve Trenton basamaklardan indi. Ayaklarında pofuduk terlikler vardı ve lacivert bir basketbol şortu giymiş, kollarını çıplak göğsünün üstünde kavuşturmuştu. İki buçuk santimetre kalınlığında siyah tribal dövmeler omuzları ve göğsünün üstünü süslüyor ve renkli, çeşit çeşit dövmeler birbirleriyle yarışarak kollarından aşağıya inip bileklerine gelince aniden kesiliyorlardı.

Trenton benim tarafıma gelip camı çevirerek açmamı bekledi. Beyaz beyzbol kepinin konumunu ayarladı ve ellerini beline koyup konuşmamı bekledi.

Gözlerim omuz kaslarının belirgin hatları üstünde dolaşıp son derece güzel bir şekilde şişmiş olan karın kaslarının altısının da tadını çıkarmak için aşağı indi.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Az önce duştan çıktım."

Dudağımı ısırıp söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım.

"Burada ne yapıyorsun Cami?"

Öne bakarak başımı iki yana salladım ve dudaklarımı ince bir çizgi olana dek birbirlerine bastırdım. "En ufak bir fikrim yok."

Kollarını kapımın kenarına geçirip öne eğildi. "Bu bilmeceyi çözmeye ne dersin? Burası buz gibi soğuk da."

"Of! Tanrım! Çok özür dilerim," deyip Şirin'in motorunu çalıştırdım ve kaloriferi açtım. "İçeri gir."

"Yana kay," dedi Trenton.

Vites koluyla konsolun üstünden emekleyip kendimi yolcu koltuğuna atınca bir defa zıplayıp yerleştim. Trenton da içeri girip kapıyı çekti ve arada azıcık bir boşluk kalana dek camı kapattı.

"Sigaran var mı?" diye sordu. Ona paketimi uzatınca içinden iki tane aldı ve ikisini de yakıp birini bana verdi.

Bir nefes alıp dumanı üflerken onun da aynısını yapmasını izledim. Gerilim aramızda dönüp duran dumandan daha yoğundu. Küçücük buz parçaları Şirin'in camlarına ve kaportasına çarpıp tıpırdamaya başladılar, ardından bulutlar açıldı ve arabaya çarpan buz sesi yoğunlaştı.

"Haklısın. Eve kız götürdüm," dedi Trenton sesini sulu sepken yağın karın gürültüsü üstünden duyurmak için yükselterek. "Red'de gördüklerinden fazlasını hem de."

"Bunu bana anlatmak zorunda değilsin."

"Seni aklımdan çıkarmam gerekiyordu." Yanıt alamayınca bana döndü. "Haftanın her gecesi bir kızın beni bu işkenceden kurtarmasına izin veriyordum ama başka biriyle beraberken bile tek düşündüğüm sendin."

"Bu pek de... bir iltifat sayılmaz," dedim.

Trenton elinin ayasıyla direksiyona vurdu ve ciğerlerindeki dumanı üfledi. "Sana iltifat etmeye çalışmıyorum! Senin California'da olduğunu düşünmekten az kalsın aklımı oynatıyordum. Kendime seni aramayacağıma dair söz verdim ve döndüğünde de seçimini kabul edecektim. Ama cipine binip evime geldin. Buradasın. Bunun hakkında ne yapacağımı bilemiyorum."

"Sadece artık seni özlemek istemedim," dedim başka ne diyeceğimi bilemediğim için. "Çok bencilce olduğunu biliyorum. Burada olmamalıyım." Ciğerlerimdeki bütün havayı dışarı verdim ve kendimi elimden geldiğince ahı gidip vahi kalmış yolcu koltuğuna gömdüm. Bu kadar açık konuşmak kendimi incinebilir hissetmeme neden olmuştu. Bunu ilk defa kendime itiraf ediyordum.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bilmiyorum!" diye bağırđım. "Daha önce hiç sahip olmaman gerektiğini bildiğın bir şeyi istediğın olmadı mı? Nereden bakarsan yanlış olan ama yine de ihtiyaç duyduğın bir şey? Aramızdakini seviyordum Trent! Sonra da sen... Artık olanları geri alamayız."

"Yapma ama Cami. Ben öyle devam edemezdim."

"Senin için adil olmadığını biliyordum. Aslında sadece benim için güzel bir durumdu. Ama yine de o günleri hâlâ özlüyorum, çünkü diğır seçeneklerden iyiydi, sahte bir ilişki yaşamak ya da seni tamamen kaybetmekten," dedim burnumu silerek. Kapıyı açtım, sigaramı yan basamakta söndürdüm ve izmariti ayağımanın yanına attım. "Özür dilerim. Bu yaptığım çok boktan bir şey. Hemen gidiyorum." Dışarı çıkmaya yeltendim ama Trenton kolumu tuttu.

"Cami, dur. Söylediklerin çok mantıksız. Buraya gel-

din, şimdi de gidiyorsun. Eğer... şu şey, artık her neyse, olmasaydı... ne yapardın?"

Bir kahkaha attım ama kulağa daha çok bir çığlıkmiş gibi geldi. "Havaalanında seni bırakıp gittim ve sonraki iki günü kalmış olmayı dileyerek geçirdim."

Gözlerinde bir mutluluk ışıltısı belirdi. "O zaman haydi..."

"Ama bundan fazlası var Trenton. İçimde kalmaması için sana söyleyebilmeyi çok isterdim ama yapamam."

"Bana anlatmana gerek yok. Eğer bilmediğim şey her neyse onunla ilgili bir sorunum olmadığını söylememi istiyorsan söylerim. Zerre kadar umurumda değil," dedi başını iki yana sallayarak.

"Bunu söyleyemezsin. Eğer bilseydin..."

"Bana anlatmak istediğin ama anlatamadığın bir şey olduğun biliyorum. Eğer sonradan açığa çıkarsa, ne olursa olsun, ben bilmeden ilerlemeyi seçiyorum. Bu, artık benim meselem."

"Başka her şey için bu söylediklerin yeterli olurdu."

Trenton sigarasını pencereden dışarı attı. "Bu söylediğin tamamen deli saçması... Tamamen saçmalık."

"Biliyorum. Özür dilerim," dedim gözyaşlarımı güçlkle tutarken.

Trenton yüzünü ovuşturdu, bir türlü istediğini elde edememekten delirmek üzereydi. "Benden ne istiyorsun? Sana sırrının umurumda olmadığını söylüyorum. Sana seni istediğimi söylüyorum. Seni ikna etmek için başka ne diyebileceğimi bilemiyorum."

"Bırakıp giden sen olmalısın. Bana defolup gitmemi söyleyip bu işi bitirmelisin. Ben Skin Deep'ten ayrılırim, sen takılacak başka bir bar bulursun. Bunu yapan ben olamam... Sen olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Ama zaten benim... Senin için *o adam* benim, biliyorum, çünkü benim için *o kadın* sensin."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Güzel!"

Onu izlerken gözlerimle yalvarıyordum. Birinin kalbimi kırmasını ummak o kadar tuhaf bir histi ki. Benim zayıf olduğum kadar onun da inatçı davranacağını fark ettiğimde, sanki içimde bir yerlerde bir düğmeye basıldı. "Tamam o zaman. Ben yapacağım. Yapmak zorundayım. İleride benden nefret etmenden iyidir. Yanlış olduğunu bildiğim bir şey yapmana izin vermemden iyidir."

"Bu bilmece gibi laflarından o kadar sıkıldım ki. Şu anda doğruyla yanlış hakkında ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu ama ben cevap veremeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Bir an bile beklemeden dudaklarımı aralayıp dilinin içeri girmesine izin verdim. Tenimi kavradı, sanki bana doyamıyormuş gibi her yerime dokunuyordu ve sonra da üstümden koltuğun indirme koluna uzandı. Koltuk yavaşça arkaya doğru eğilirken Trenton da kıvrak, tek bir hareketle konsolun üstünden atlayarak dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, iki dizimi de kavrayıp kaburgalarına doğru kaldırdı. Ayaklarımı gösterge tablosuna dayayıp kalçamı kalçasına doğru kaldırınca inlemesini ağzına kilitli olan dudaklarımda hissettim. Şortu heyecanını gizleyemiyordu ve sertliğini tam olarak uzun zamandır içinde olmasını dilediğim yere bastırdı.

Boynumu öpüp hafifçe dişlerken kalçası harekete geçip kalçama sürtünerek daireler çizmeye başladı. Külotum anında sırlıslıkla olmuştu ve parmaklarımı şortuyla teni arasına sokarken öpücükleri yavaşlayıp durdu.

İkimiz de soluk soluğa kalmış birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Cipun her penceresi buğulanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başını iki yana sallayıp aşağıya baktıktan sonra bir kez gülüp, gözlerini kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Daha sonra kendimden nefret edeceğim ama bunu bir arabanın içinde yapmayacağım, hele bir de ayağımda pofuduk terlikler varken."

"Çıkarsana," dedim, boynu ve omzuna bir düzine minik öpücük kondururken.

Yarı mırıldanıp yarı iç çekti. "Sana hak ettiğin saygıyı göstermeyen bütün o pisliklerden bir farkım kalmazdı." Geriye yaslanıp kendini dudaklarımdan uzaklaştırırken, küçük tatlı bir öpücük daha verdi. "Gidip Intrepid'i ısıtacağım."

"Neden?"

"Eve bu hurdanın içinde dönmeni istemiyorum ve Intrepid önden çekişli. Yol hâkimiyeti daha yüksek. Sabah sen uyanmadan cipini getiririm. Kapıyı açıp dışarı atladı ve koşarak birkaç dakikalığına eve gitti, çıktığında ayağına spor ayakkabı geçirmişti, üstünde kapüşonlu bir svetşört vardı ve elinde de arabasının anahtarlarını tutuyordu. Intrepid'i çalıştırıp koşarak Şirin'e dönerken bir yandan da zıplayıp ellerini ovuşturuyordu. "Kahretsin!"

"Hava çok soğuk," dedim başımla onaylayarak.

"Mevzu o değil." Bana baktı. "Gitmeni istemiyorum."

Gülümsedim, o da bana doğru uzanıp başparmağını dudaklarımdan üstünde gezdirdi. Birkaç saniye sonra tereddüt ederek Şirin'den çıkıp kendi arabasına girdi.

Birkaç hafta önce T.J.'in yatağında yatarken ne kadar mutlu olduğumu düşünmüş olursam olayım beni eve götürürken ahı gitmiş vahu kalmış Intrepid'inde Trenton'ın

yanında oturmak çok daha iyiydi. Eli dizimin üstündeydi ve daireme gidene kadar yüzünde sanki hayatta daha mutlu olamayacakmış gibi duran bir adamın ifadesi vardı.

“Gelmek istemediğinden emin misin?” diye sordum arabasını park ettikten sonra.

“Hayır,” dedi ama verdiği yanıtın memnun olmadığı belliydi. Öne eğilip beni olabilecek en yumuşak şekilde öptü, önce yavaşça ama sonra bir kez daha birbirimizin kıyafetlerini çekiştirmeye başladık. Trenton’ın şortu hazzır ola kalkmıştı ve parmakları nazikçe saçımı çekiyordu ama sonunda kendini durduran o oldu. “Lanet olsun,” dedi, soluk soluğa. “Öleceğimi bilsem bile, önce seninle bir randevuya çıkacağım.”

Başımı serbest bırakıp kafa arkılığına dayayıp hayal kırıklığına uğramış bir halde yukarı baktım. “Ne güzel. Red’de rastgele tanıştığın kızları tanıştıktan kırk beş dakika sonra eve götürüyorsun ama sıra bana gelince olmaz diyorsun.”

“Bebeğim, inan bana bu yaptığım sana olmaz demek değil, alakası bile yok.”

Ona bakınca kaşlarım çatıldı. Her şey iyi olacakmış ve bildiklerimi unutabilecekmişim numarası yapmak istiyordum ama onu son bir kez uyarmak zorundaydım. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama hikâyenin tamamını bilsen, arkani dönüp gideceğini ve bir daha asla arkana bakmayacağını biliyorum.”

Alnını kafa arkılığına dayayıp yanağımla avucuna aldı. “Ben hikâyenin tamamını istemiyorum, ben sadece seni istiyorum.”

Başımı iki yana salladım, o gün üçüncü deta göz yaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeğe üzereydi. “Hayır.

Bilmeye hakkın var. Hayatlarımızdaki bazı şeyler o kadar narin ki... Ya seninle ben, Trent? Her şeyi o kadar kolay berbat edebiliriz ki."

Başını iki yana salladı. "Söylediklerime kulak ver Cami. Eğer benimle beraber olmanı engelliyorsa o şeyin ne olduğunu biliyorum."

Ona baktım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi, ön cama çarpan sulu sepkenin ya da Intrepid'in egzoz susturucusunun çıkardığı gürültüden daha yüksek bir sesle çarpıyordu.

"Öyle mi? Neymiş peki?"

"Yolumuza çıkan şey." Bana doğru eğildi ve dudakları dudaklarıma dokunurken aynı anda eli de yanağıma dokundu.

"Sadece ileride bundan sonra olacaklar yüzünden üzgün olduğumu ve sana söylediğim gibi arkana dönüp gittiğinde, seni bırakmadığım için senden af dilediğimi hatırlamanı istiyorum," dedim.

"Ben üzgün değilim ve asla pişman olmayacağım." Doğruca gözlerimin içine bakarken gözlerinin etrafındaki deri gerildi. Söylediklerine gerçekten de inanıyordu ve onun inancı bende de bunlara inanma isteği uyandırıyor-du.

Koşarak daireme gittim, kapıyı kapatıp sırtımı yasladım ve Intrepid'in otoparktan çıktığını duyana dek öyle durdum. Sorumsuzca ve bencilceydi ama bir parçam Trenton'ın dediği gibi bilmediklerinin bir önemi olmadığına inanmak istiyordu.

Tam güneş doğmadan ve ben gözlerimi açmadan önce yanı başımda bedenim boyunca uzanan sıcak bir şey hissettirdi. Zihnimin bana bir oyun oynamadığından emin

olmak için, artık her neyse o şeye doğru bir santim kadar kaydım.

Gözlerimi birkaç defa kırıştırdıktan sonra odaklayabildim ve yanıma yatmış karanlık bir silüet gördüm. Komodinimin üstündeki saate baktım; sabaha karşı altıydı. Daire bu saatlerde hep oluğu gibi karanlık ve sessizdi ama gecenin geç saatlerinde yaşadıklarımı yavaş yavaş hatırlayınca her şey farklı gözükmeye başladı.

Tanrım. Ben ne yapmıştım? Bir sınır aşılmıştı ve ciddi sonuçları olmaksızın geri dönmenin ya da ilerlemenin imkânı yoktu. Trenton Red'deki masama oturduğu andan itibaren yapacağı her şeyle başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama o bataklık gibi çıkmıştı, bocaladıkça daha derine batıyordum.

Yatağın en ucundaydım ve daha içeriye kaymaya çalışsam da başarılı olamadım.

"Neden yatağımdasın Ray?" diye sorum.

"Ha?" dedi Trenton, derin ve boğuk bir sesle.

Elektrik çarpmış gibi sarsıldım ve ciyaklayarak yataktan düştüm. Trenton hızla bana doğru hamle yaptı ama geç kalmıştı, çoktan yere düşmüştüm bile.

"Ah! Kahretsin! İyi misin?"

Sırtım duvara dayanmış bir halde çabucak saçlarımı yüzümden çektim. Karşımdakinin Trenton olduğu dank edince her iki elimi de yumruk yapıp yere vurdum. "Yatağımda ne halt ediyorsun sen? Hem buraya girmeyi nasıl başardın?"

Trenton irkildi. "Cipi yaklaşık bir saat önce getirdim. Brazil de tam o sırada Raegan'ı bırakıyormuş, beni içeri alan o."

"Yani sen de... öylece yatağa gelip yanıma kıvrılıverdin öyle mi?" Sesim iyice tizleşmişti ve çığlığa dönüşmek üzereydi.

“Önce içeri gelmeyeceğimi söyledim ama sonra girdim. Sonra da kendime yerde yatarım dedim ama sonra öyle yapmadım. Ben sadece... senin yanında olmalıydım. Babamın evinde yatakta gözlerimi kırpmadan yatıyordum.” Öne eğilip bir eliyle bana uzanırken kolunun pürüzsüz, dövmelerle kaplı derisinin altındaki kasları dans etti. Eli elimi tuttu ve sonra beni yatağa, yanına çekti. “Umarım sorun değildir.”

Trenton’ın ağzının yarısı yukarı kıvrıldı. Sabah huyusuzluğum belli ki hoşuna gitmişti.

Raegan koşarak koridordan gelip son hızla köşeyi döndü, gözleri kocaman açılmıştı. “Bir şey mi oldu niye bağırıyorsun?”

“Onu içeri mi aldın?”

“Evet, sorun yok değil mi?” diye sordu, soluk soluğa. Saçı darmadağınktı ve gözlerinin altı hep rimel olmuştu.

“Neden herkes olan olduktan sonra bana fikrimi soruyor? Evet sorun!”

“Gitmemi istiyor musun?” diye soru Trenton, hâlâ gülümsüyordu.

Ona baktım, sonra Raegan’a, sonra yeniden ona. “Hayır!” Sadece ben uyurken sinsice yatağıma girmeni istemiyorum o kadar!”

Raegan gözlerini devirip odasına döndü ve kapısını kapadı.

Trenton kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru çekip yüzünü boynumla yastığın arasına gömdü. Kırmıldamadan yatarak tavana baktım. Kollarımla bacaklarımı ona dolamak için çaresizce hissettiğim arzuyla eğer onu yatağımdan atıp bir daha asla konuşmamayı seçmezsem, o andan sonra yaşanacaklar için suçlanacak tek kişinin ben olduğumun bilinci arasında sıkışıp kalmıştım.

On altıncı Bölüm

Bir kulağım telefona dayanmış, diğeri de Trenton tarafından sessizce öpölüp yalanırken “otuz üç” silueti yaptırmak isteyen bir müşteriye zaman ayarlamaya çalışıyordum. Genelde Trenton iş yerinde daha profesyonel davranırdı ama günlerden pazardı ve o kadar az müşterimiz vardı ki sıkıntıdan canımız acıyordu ve bir de Calvin, Hazel’ı doğum günü için yemeğe çıkardığından Trenton’la ben tamamen yalnız kalmıştık.

“Evet. Not aldım. Teşekkür ederim Jessica.”

Telefonu kapatınca Trenton kalçalarımı tutup beni kaldırarak kıçımı tezgâhın üstüne indirdi. Bacaklarımı kaldırıp ayak bileklerimi kalçasının hemen üstüne gelecek şekilde kıvrıdı. Parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp saçlarımı geriye doğru iterek, dilini boynumdan yukarıya, hedefindeki kulak mememe doğru rahatça kaydırabileceği bir yol açtı. Hedefine erişince de hassas tenimi üst dişleriyle dilinin arasına alıp olabilecek en düşük basıncı uyguladı. Yaptıklarının arasında favorim buydu... Şu âna kadar. Bana bütün hafta boyunca bu şekilde işkence etmiş ama pazartesi gecesi işten sonra akşam yemeğine çıkana dek elbiselerimi çıkarmayı ya da eğlenceli bir yerlere dokunmayı, reddediyordu

Trenton beni kendisine çekip kalçasını bana bastırdı.

“Hayatımda hiç pazartesi gününü böyle iple çektiğim olmamıştı.”

Şüpheli bir ifadeyle gülümsedim. “Niye böyle tuhaf kurallarının olduğunu bilmiyorum. Üç metre ileride, odanda o kuralları kırabiliriz.”

Trenton mırıldandı. “Merak etme kıracağız.”

Saatime bakmak için bileğimi çevirdim. “Bir buçuk saat boyunca sana gelecek müşteri yok. Neden bahsettiğimiz omuz dövmesinin desenini çıkarmaya başlamıyorsun?”

Trenton bir an için düşündü. “Gelincikleri mi?”

Tezgâhtan aşağıya zıplayıp bir çekmece açtım ve Trenton’ın önceki hafta yaptığı çizimi çıkarıp yüzüne tuttum. “Güzeller ve anlamlılar.”

“Bunu daha önce de söyledin. Ama bana neden anlamlı olduklarını söylemedin.”

“Oz Büyücüsü. Unutmanı sağlıyorlar.”

Trenton surat yaptı.

“Ne? Aptalca mı sence?” dedim anında savunmaya geçerek.

“Hayır. Sadece sen Oz deyince Travis’in kız arkadaşının Madrabaz’a koyduğu yeni isim geldi aklıma.

“Ne koymuş?”

“Toto. Travis kızın Kansas’tan geldiğini söyledi... Zaten o cins bir yavru almasının sebebi de buymuş, falan filan işte.”

“Katılıyorum Madrabaz daha iyi bir isim.”

Trenton gözlerini kıstı. “Gelincikleri gerçekten istiyor musun?”

Başımı ciddiyle sallayarak onayladım.

“Kırmızı mı?” diye sordu.

Çizimini yeniden kaldırdım. “Tam bunun gibi.”

Omzunu silkti. "Tamam, pilli bebek. Gelincik olacak o halde. "Elimi tutup beni odasına götürdü. Ben soyunurken Trenton da hazırlıklarını yapıyordu ama tişörtümü başımın üstünden çekip çıkarmamı ve sonra da sol kolumu siyah dantelli sutyen kayışımın içinden çıkartmamı izlemeyi ihmal etmedi. Başını sallarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, az önce kendisine yaptığım ufak striptiz onu eğlendirmişti.

Dövme makinesi vızıldamaya başladığında koltuğa yaslanıp rahatlamıştım. Trenton'ın tenime dövme yapması sıradışı mahremiyeti olan bir deneyimdi. Ona bu kadar yakın olmakta, çalışırken hünerli elleriyle cildimi yönlendirip çekeştirmesinde ve tenime kayda değer resimlerinden biriyle kalıcı olarak iz bırakırken yüzünde beliren konsantrasyonda bambaşka bir şey vardı. Acı bütün bunların yanında arka plana kalıyordu.

Hazel'la Calvin döndüklerinde Trenton hatların atılmasını bitirmek üzereydi. Trenton'ın odasına girdiğinde Hazel'in elinde bir torba vardı.

"İkinize de birer dilim cheesecake getirdim," dedi, omzumu fark ettiği sırada. "Vay, bu acayip iyi olacak."

"Teşekkür ederim," dedim kocaman bir gülümsemeyle.

"Bu kadar uzun sürdü ha?" dedi Calvin. "Süpürge yapmasını isteyemedin değil mi?"

"Ah... Cami giyinik değil Cal," dedi Trenton, sıkkın bir sesle.

"Daha önce görmediğim bir şeyi yok," dedi Calvin.

"Cami'yi daha önce görmedin. Defol git."

Calvin sırtını bize dönüp kollarını kavuşturmakla yetindi. "Bizim işimiz yokken organize edecek bir şeyler bulamaz mı? Ona saat başı para ödüyorum ben."

Her şey organize edildi Cal," dedim. "Etrafı süpür-
düm, hatta toz bile aldım."

Trenton suratını astı. "Dövmeleri yok diye laf edip du-
ruyordun, şimdi de ona dövme yapıyorum diye laf edi-
yorsun. Karar ver artık."

Calvin başını Trenton'a doğru uzatıp çenesini yukarı
kaldırdı ve hırladı, ardından da köşeyi dönerek gözden
kayboldu.

Hazel kıkırdadı, oğlanların hırlaşmasından rahatsız
olmadığı belliydi.

Trenton dövme yapılan yeri dezenfekte edip üstünü
kapattıktan sonra kolumu dikkatle sutyen askımın için-
den geçirip tişörtümü giydim. "Canını sıkmaya devam
edersen işten atılacaksın."

"Yok be," dedi Trenton, çalışma alanını temizlerken.
"Gizliden gizliye bana âşık o."

"Calvin kimseyi sevmiyor," dedi Hazel. "O, bu
dükkanla evli."

Trenton gözlerini kıstı. "Peki ya Bishop? Bishop'u sev-
diğinden oldukça eminim."

Hazel gözlerini devirdi. "Bunun peşini bırakmalısın."

İkisini bırakıp kasaya yürüdüm ve cep telefonumu
koyduğum çekmecedan gelen bir vızıltı işittim. Çekmece-
yi yavaşça açıp ekrana baktım. Arayan Clark'tı.

"Sorun nedir?" diye sordu Trenton, arkamdan gelip
omzumun iğne yüzünden ağrıyan ve kıpkırmızı olmayan
tek yerini öptükten sonra.

"Clark. Onu severim ama şu anda kendimi kötü hisse-
debilecek bir modda değilim, anladın, değil mi?"

Trenton'm dudakları kulağımın dış kenarına dokun-
du. "Telefonu açmak zorunda değilsin," dedi yavaşça. Te-
lefonu avucumda tutarak çağrıyı reddettim ve bir mesaj
yazdım

İşteyim. Konuşamıyorum. N'aber?

Bugün aile yemeği var. Sakın unutma.

Bugün gelemem. Glck hafta deneyeceğim.

Kötü fikir. Babam geçen haftayı kaçırdığın için zaten kızgın.

Kesinlikle

Tmm. Başlama saatine daha yakinken onlara söylerim.

Tşkrlr.

Trenton'ın tek randevusu, aynı zamanda bütün gün dükkâna gelecek tek müşteriydi. Gökyüzü gri, alçak bulutlarla kaplıydı, kış her an üstümüze kusacakmış gibi duruyordu. Yollar en az iki parmak buz ve sulu karla kaplı oluğu için yola çıkmaya cesaret eden çok fazla insan yoktu. Dükkân kampustan fazla uzak olmadığı için genelde her iki yöne giden çok sayıda araç görürdük ama bu boktan hava yüzünden trafik yok denecek kadar azdı.

Trenton bir kâğıt parçasının üstüne bir şeyler karalıyordu ve Hazel da giriş kapılarının yanındaki kahverengi deri kanepenin önünde yere dümdüz uzanmış yatıyordu. Ben bir makale yazmakla meşguldüm; Calvin hâlâ ofisinden çıkmamıştı.

Hazel dramatik bir şekilde içini çekti. "Ben gidiyorum, bunu çekemeyeceğim."

"Hayır, gitmiyorsun," diye seslendi Calvin arka taraftan.

Hazel'in boğazından boğuk bir çığlık kaçtı. Bittikten sonra bir an ses çıkarmadı ve sonra da doğrulup oturdu. Gözleri parlıyordu. "Hadi burnuna hızma takayım Cami."

Suratımı asıp başımı iki yana salladım. "Dünyada olmaz."

"E hadi ama! Minnacık bir pırlanta kullanınız. Hem hanım hanımcık hem de vahşi olur."

"Burnumun şişlenmesi düşüncesi gözlerimi yaşartıyor," dedim.

"Çok feci sıkıldım! N'olur ama lütfen?" diye sızlandı.

Trenton'a baktım trole benzeyen bir şey çizmiş, gölgelendirmesiyle uğraşıyordu. "Bana bakma, burun senin burnun."

"İznini istemiyorum, görüşünü soruyorum."

"Bence seksi olur," dedi.

Başımı sabırsızlıkla biraz yana eğdim. "Harika, peki acıtıyor mu?"

"Evet," dedi Trenton. "İt gibi acıttığını duymuştum."

Bir an düşünüp Hazel'a baktım. "Ben de sıkıldım."

İşıl ışıl gülümsemesi yüzünün bir yanından diğerine uzanıyordu. Gülümseyince gözleri kısılıp incecik iki çizgiye dönüştüler. "Gerçekten mi?"

"Hadi gel," dedim, odasına doğru yürümeye başlamıştım bile. Fırlayıp ayağa kalkarak peşimden geldi.

O gün Skin Deep'ten çıkış vaktim geldiğinde omzumda kapsamlı bir hat çalışması ve burnumda da yeni bir hızma vardı. Hazel sözünde durmuştu; hızma çok küçüktü, çıktı pıtlı bile denebilirdi. Daha önce hiç hızma taktırmayı düşünmemiştim ama şimdi hoşuma gitmişti.

"Yarın görüşürüz Hazel," dedim kapıya yürürken.

"Akıl sağlığını korumama yardımcı olduğun için teşekkür ederim Cami!" dedi Hazel el sallarken. "Bir daha işler bu kadar yavaş olduğunda kulak memelerine halka takarız."

"Ah... Olmaz," dedim kapıyı iterken.

Şirin'i çalıştırdım ve Trenton koşarak kapımın yanına

gelip eliyle camı indirmemi işaret etti. Dediğini yapınca eğilip dudaklarımı öptü.

“Veda etmeden öylece gidecek miydin yani?” diye sordu.

“Özür dilerim,” dedim. “İlişkiler konusunda hamlamışım da.”

Trenton gözünü kırptı. “Ben de. Ama forma girmemiz uzun sürmez.”

Gözlerimi kıstım. “En son ne zaman bir ilişkideydin?”

Trenton’ın yüz ifadesini tam olarak okuyamadım. “Birkaç yıl önce. Ne var?” dedi. Bakışlarımı aşağıya eğip kıkırdamıştım ve Trenton da başını yana doğru eğip bana dik dik bakarak beni kendisiyle göz teması kurmaya zorladı.

“Daha önce biriyle çıkmış olduğunu bilmiyordum.”

“Yaygın kanının aksine, tek bir kadına sadık bir erkek olma becerim mevcut. Sadece doğru kadın olması lazım.”

Dudaklarım yarım bir gülümsemeyle büküldü. “Neden bundan haberim yok? Sanki bütün kampusun ağzından düşmeyecek bir şeymiş gibi duruyor.”

“Çünkü çok yeniydi.”

Bir an için düşündüm ve ardından gözlerim kocaman açıldı. “Mackenzie miydi?”

“Yaklaşık kırk sekiz saat boyunca,” dedi Trenton. Gözleri uzaklara daldı ama hemen sonra kendine gelip bana odaklandı. Öne eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Sonra görüşür müyüz?” diye sordu.

Başım la onaylayıp camımı kapattıktan sonra gerileyip otoparktan çıktım ve on beş dakika sonra Red’in otoparkındaydım. Yolların durumu daha iyiye gitmiyordu ve Red’in de Skin Deep kadar ölü olup olmadığını merak ettim.

Jorie'ninki dışında herkesin aracı yan yana park edilmiş ve bizimkilerle Hank'm aracı arasında tek bir boş yer kalmıştı. Yan girişe koştum ve doğu barındaki tabureme gitmek için acele ederken ellerimi ovuşturdum. Hank'le Jorie diğer tarafta bir arada duruyor, normalden daha sık sarılıp öpüşüyorlardı.

"Cami!" dedi Blia gülümseyerek.

Gruber'la Kody yan yana oturuyorlardı ve Raegan da benim diğer tarafıma oturdu. Normalden çok daha sessiz olduğunu anında fark ettim ama Kody yakında olduğu için bir şey sormadım.

"Burada olmadığını sanmıştım Jorie," dedim. "Arabamı görmedim."

"Hank'le geldim," dedi yaramaz bir gülümsemeyle. "Araba paylaşmanın kesinlikle aynı eve çıkmanın artı hanesine yazılması gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hadi ya?" dedim, ayağa kalkarken kollarımı iki yana açarak. "Evet mi dedi? Bera-ber mi yaşıyorsunuz?"

"Evet!" dediler aynı anda. İkisi de barın üstüne eğilip beni kucakladılar.

"Yaşasın! Tebrik ederim!" dedim onları sıkarken. Başım ikisinin başlarının arasındaydı ve her ne kadar Red'in çalışanlarını iş yeri ailem olarak kabul ediyorsam da son zamanlarda nüfusuma kayıtlı ailemden daha gerçek geliyorlardı.

Diğer herkes onlara sarılıp tebrik ettiler. Hepimize aynı anda söyleyebilmek için açıklama yapmadan önce benim de gelmemi beklemiş olmalıydılar.

Hank kişisel zulasındaki iyi şaraplardan birkaç şişe çıkardı ve kadehleri doldurmaya başladı. Hepimiz kut-

luyorduk. Reagan dışında hepimiz. Bir süre sonra yanına oturup kolunu dürttüm.

"Ne var, ne yok Ray?" diye sordum sessizce.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Güzel dövme."

"Teşekkürler," dedim yan tarafa dönüp küçücük hızmamı gösterirken. "Bir de bunu yaptırdım."

"Vay canına. Baban bunları görünce beton sıçacak."

"Dökül bakalım."

İçini çekti. "Affedersin. Partiyi berbat etmek istemiyorum."

Surat yaptım. "Sorun nedir?"

"Yine aynı şey oluyor," dedi, omuzları düşerken. "Brazil hep çok meşgul. Cemiyetten kardeşleriyle olmayı ve futbol partilerine gitmeyi benimle olmaya tercih ettiğini gayet açık bir şekilde belirtti. Geçen ay dairesinde şu Abby hatununun doğum günü partisi yapıldı ve beni davet bile etmedi. Dün gece Kendra Collins'ten öğrendim. Demek istediğim... Olabilir mi böyle bir şey? Bugün çok feci kavga ettik. Geçen sefer söylediği her şeyi neredeyse hiç değiştirmeden aynen söyledi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu çok boktan Ray."

Başıyla onaylayıp kucağına koyduğu ellerine baktıktan sonra bir saniyeden kısa bir süre Kody'ye göz attı. Ağzından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Babam Brazil'i seviyor. Evde tek duyduğum," kaşlarını çatı ve babasını taklit etmek için sesini kalınlaştırdı, "Jason Brazil. Deniz Harp Okulu'na iki saniyede kabul edilirdi. Jason Brazil. Seal programı için ciddi bir aday olurdu... bıldı, bıldı, bıldı. Babam Jason'un iyi bir asker olacağını düşünüyor."

"Bunların aklını bulandırmasına izin veremem. Kendi-

sini Deniz Harp Akademisi'ne göndermek ondan kurtulmak için iyi bir yöntemmiş gibi geliyor kulağa."

Raegan gülmeye başladı ama sonra yanağından aşağıya bir damla gözyaşı süzüldü ve başını omzuma yasladı. Kolumu omuzlarına doladım ve yarım bar ilerideki kutlama anında durdu. Kody, Raegan'ın diğer tarafında belirdi.

"Sorun nedir?" diye sordu gözlerinde samimi bir endişeyle.

"Hiç," dedi, çabucak gözlerini silerek.

Kody incinmiş gibi göründü. "Bana anlatabileceğini biliyorsun değil mi? Canının yanması hâlâ umurumda."

"Sana bundan bahsedemem," dedi, yüzü buruşurken.

Kody başparmağını Raegan'ın çenesinin altına koyup gözlerinin içine bakabilmek için başını yukarı kaldırdı. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Tek istediğim bu."

Raegan, Kody'nin büyük yeşil gözlerine bakıp kollarını göğsüne doladı. Kody onu kendisine çekip kocaman eliyle başının arkasını tuttu. Onu şakağından öperek tek kelime etmeden öylece tuttu.

Kody'yle Raegan'ın mahremiyetini bozmamak için kalkıp diğerlerine katıldım.

"Tanrı aşkına, bu tekrar bir araya geldikleri anlamına mı geliyor?" diye sordu Blia.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama yeniden arkadaşlar."

"Kody çok iyi bir adam," dedi Jorie. "Raegan da eninde sonunda bunu anlayacak."

Cep telefonum titreşti. Arayan Trenton'dı.

"Alo?" diye açtım telefonu.

"Lanet olası Intrepid'i çalıştıramıyorum. Gelip beni işten alamazsın değil mi?"

"Daha yeni mi çıkıyorsun?" diye sordum saatime bakarak.

"Cal'la bir şeyler konuştuk da."

"Alabilirim... ama bir koşu eve gidip iş için üstümü değiştirmem gerekiyor..." Karşıdan ses gelmedi. "Trenton?"

"Efendim? Yani, evet. Affedersin. Çok canım sıkıldı. Araba şu iki nokta yedi litrelik motorlardan var dolayısıyla aslında biliyordum... Neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikrin yok değil mi?"

Beni göremiyor olsa da gülümsedim. "Hayır. Ama on beş dakikada orada olurum."

"Harika. Teşekkürler bebeğim. Acele etme. Yollar git-tikçe kötüleşiyor."

Kapattıktan sonra parmaklarımla sımsıkı kavradığım telefona baktım. Benimle konuşma biçimini seviyordum. Arada bir bana isim takması, gönderdiği metin mesajları, sol yanağındaki o inanılmaz gamzeyi ortaya çıkartan sırıtışı...

Jorie bana göz kırptı. "Telefondaki bir erkek olsa gerek."

"Herkesten özür dilerim, gitmem lazım. Bu gece görüşmek üzere..."

Herkes el sallayıp görüşürüz dedi ve ben de Şirin'e koştum ve durmaya çalışırken neredeyse düşüp kıcımı kırıyordum. Büyük güvenlik ışıkları açıldı ve karanlığı deliyorlardı. Karla karışık yağmur tenime değdiği yerleri ısıırıyordu. Trenton'ın yolların daha kötü olduğunu söylemesine şaşmamak lazımdı. En son ne zaman kışın bu kadar başlarında böyle çok yağış olduğunu hatırlamıyordum.

Şirin çalışmadan önce birkaç dakika dırendi ama

Trenton'ın beni aramasından sonra birkaç dakika içinde dikkatli bir şekilde Skin Deep'e doğru ilerlemeye başlamıştım. Trenton dışarıda, o pofuduk mavi ceketıyla, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş beni bekliyordu. Yanıma gelip bekledi, beni beklentiyle izliyordu.

Cami yarısına kadar açtım. "İçeri gel!"

Başını iki yana salladı. "Hadi ama Cami. Benim bu konuda takıntılı olduğumu biliyorsun."

"Boş versene," dedim.

"Benim sürmem lazım," dedi titrerken.

"Daha hâlâ bana güvenmiyor musun?"

Başını bir kez daha iki yana salladı. "Güvenle ilgisi yok. Ben sadece... yapamam. Kafamı allak bullak ediyor."

"Tamam, tamam," deyip yana kaydım ve konsolun üstünden geçip yolcu koltuğuna yerleştim.

Trenton kapıyı açarak içeri atladı ve ellerini ovuşturdu. "Yuh be, aşırı soğuk! Hadi California'ya taşınalım!" Ağzından çıkar çıkmaz söylediğine pişman olup bana şok ve keder dolu gözlerle baktı.

Ona bir sorun olmadığını söylemek istedim ama devasa, boğucu dalgalar halinde üstüme gelen suçluluk ve utanç duygularıyla baş etmeye çalışıyordum. T.J. haftalardır benimle bağlantı kurmamıştı ama iki ilişki arasında makul bir süre beklemenin dışında bu oldukça aşağılayıcıydı -T.J. ve Trenton için.

Paketimden iki sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim ve ikisini beraber yaktım. Trenton bir tanesini ağzımdan alıp bir nefes çekti. Dairemin önüne park edince bana döndü. "Ben şey demek istemedim..."

"Biliyorum," dedim. "Gerçekten de sorun değil. Unutalım gitsin."

Trenton başıyla onayladı, çok sorun etmeyeceğimi gö-

rünce rahatladığı her halinden belliydi. T.J. ile aramızda her ne kaldıysa dile getirmeyi benden çok istemiyordu. Durumun farkında değilmiş numarası yapmak çok daha kolaydı.

“Ama senden bir iyilik isteyebilir miyim?” diye sordum. Trenton başıyla onaylayıp isteğimi söylememi bekledi. “Kardeşlerine henüz bizim hakkımızda bir şey söyleme. Travis’le Red’e bir dahaki gelişinde uzun bir konuşma yapmaya pek hazır değilim. T.J.’i biliyor. Ben sadece...”

“Yok, anladım. Travis her şeyin eskisi gibi olduğunu sanmaya devam edecek. Ama bir şeylerin döndüğünü anlayacaktır.”

Gülümsedim. “Üstümde çalıştığını söylersen sonradan o kadar şaşırmaz.”

Trenton gülüp başıyla onayladı.

Koşarak dairemin kapısına gittik ve anahtarı kilide sokup çevirdim. Açıldığında kapıyı iterek içeri girdim ve Trenton da ardımdan içeri girerek kapıyı kapattı. Termostatın derecesini yükselttim ve odama doğru yürümeye başladım ama biri kapıyı çalınca olduğum yerde dona kaldım ve yavaşça topuklarımın üstünde döndüm. Trenton kim olabileceğine dair bir bilgi almak için bana baktı ama ben omuzlarımı silktim.

İkimizden biri kapıya gidemeden önce diğer taraftaki her kimse bütün gücüyle kapıyı yumruklamaya başladı. İrkilip zıplayınca omuzlarım neredeyse kulaklarıma değdi. Ortam yeniden sessizleşince kapının deliğinden dışarıya baktım.

“Kahretsin!” diye fısıldadım etrafıma bakınarak. “Kapıdaki babam.”

“Camille! Aç şu Tanrı’nın belası kapıyı!” diye bağırdı.

Kelimeleri söylerken dili dolanıyordu. İçip gelmişti.

Kapının kulpunu çevirdim ama geri çekilemeden babam kapıyı itip içeri girmiş hiç beklemeden bana doğru hamle yapmıştı. Hızla gerileyip sırtımı koridora açılan kapının pervazına çarpınca durdum.

“Saçmalayıp durmandan bıktım Camille! Aklından neler geçiyor bilmiyor muyum sanıyorsun? Kendime saygısızlık edildiğini anlayamayacak kadar salak mı sandın sen beni?”

Trenton anında yanıma gelip kolunu babamla arama geçirip elini babamın göğsüne koydu. “Bay Camlin, geri çekilmeniz lazım. Hemen şimdi,” dedi sakın ama taviz vermeyen bir sesle.

Dairenin içinde başka birini görünce şaşırان babam Trenton’ın yüzüne doğru eğilmeden önce bir anlığına geriledi.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bu aile meselesi, ayağımın altına almadan siktir ol git!” dedi, başıyla kapıyı işaret ederek.

Başımı iki yana salladım gözlerimle Trenton’a beni yalnız bırakmaması için yalvarıyordum. Babam küçükken beni kalçama vurarak döverdi ve bir iki defa da elinin tersiyle vurmuştu ama annem her defasında dikkatini dağıtmak ve hatta öfkesini üstüne çekmek için orada olmuştu. Ortaokuldan beri ilk defa fiziksel şiddet uygulamaya niyetli olduğunu görüyordum, çünkü sonunda annemin canına tak etmiş ve babama bir dahaki sarhoşluğunun son sarhoşluğu olacağını söylemişti; babam da annemin ciddi olduğunu anlamıştı.

Trenton yüzünü asıp başını hafifçe aşağıya doğru eğdi, gözlerinde bir düşmanına saldırmadan hemen önce beliren o ifade vardı. “Bayım, sizinle dövüşmek istemiyor-

rum ama eğer hemen şimdi buradan gitmezseniz, sizi ben göndereceğim.”

Babam Trenton'ın üstüne atlayınca ikisi beraber koltuğun yanındaki sehpanın üstüne düştüler. Lamba da onlarla beraber yere indi. Babam bir yumruk salladı ama Trenton eğilip yumruğunu savuşturarak onu zapt etmek için hamle yaptı.

“Hayır! Durun! Baba! Durun!” diye çığlık attım. Kavga ederlerken ellerimle ağzımı kapatmıştım.

Babam Trenton'ı itip geri çekildi ve ayağa kalkıp bana doğru hamle yaptı. Trenton da ayağa fırlayarak babamı yakalayıp geriye çekti ama babam bana doğru ilerlemeye devam etti. Babamın gözlerinde canavarca bir ifade vardı ve hayatımda ilk defa annemin tam olarak nasıl bir şeyin içinden geçmiş olduğunu anladım. Öyle bir hiddetin hedefi olmak dehşet vericiydi.

Trenton babamı yere çaldı ve üstünde durup parmağıyla aşağıyı işaret etti. “Yerde! Kal! Lanet olası! Pislik!”

Babam soluk soluğa kalmıştı ama müthiş bir inatçılıkla zorlana zorlana ayağa kalktı. Konuşurken bedeni sallanıyordu. “Siktiğimin piçi, önce seni geberteceğim! Sonra da bu kaltağa babasına saygısızlık edene neler olurmuş öğreteceğim.”

Trenton neredeyse göremeyeceğim kadar büyük bir hızla gerileyip yumruğunu babamın burnuna geçirdi. Sanki kan dolu bir balon patlamış gibi her yer kıpkırmızı oldu ve babam önce geriye sendeleyip ardından öne doğru o kadar hızlı düştü ki yere çarpınca zıpladı. Birkaç saniye boyunca hiç ses çıkmadı ve kimse kımıldamadı. Babam hareket etmeden yüzüstü öylece yatıyordu.

“Ah Tanrım!” dedim ona doğru koşarak. Ölmüş olmasından korkuyordum; onu özleyeceğimden değil, eğer

onu öldürmüşse Trenton'ın başına açılacak dert yüzünden. Babamı omzundan tutup çevirdim. Burnunun kemerindeki bir yarıktan oluk oluk kan akıyordu. Başı yana doğru düştü. Bilinci kapalıydı.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Yaşıyor," dedim. Yeniden elimle ağzımı kapatıp Trenton'a baktım. "Çok özür dilerim. Çok çok özür dilerim."

Gördüklerine inanmaz bir halde dizlerinin üstüne çöküp, "Az önce neler oldu?" dedi.

Başımı sallayıp gözlerimi kapadım. Ağabeylerim ne olduğunu öğrendiklerinde savaş başlayacaktı.

On Yedinci Bölüm

"Aman Tanrım!" dedi annem kapıyı açtığında. "Sen ne yaptın Felix? Neler oldu böyle?"

Babam inledi.

Onu koltuğa taşımamıza yardım edip ağzını kapadı. Gidip bir yastıkla bir battaniye aldı ve onu yatırıp rahat ettirdi. Bana sarıldı.

"Sarhoştun," dedim.

Benden uzaklaşıp endişeli bir gülümsemeyle verdiğim haberi geçiştirmeye çalıştı. "Baban artık içmiyor. Bunu sen de biliyorsun."

"Anne," dedim. "Onu bir kokla. Sarhoş olmuş."

Kocasına bakıp titreyen parmaklarla ağzına dokundu.

"Daireme geldi. Bana saldırdı." Başını ani bir hareketle çevirip kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. "Anne, eğer Trent orada olmasaydı... Beni hastanelik etmeye niyetliydi. Trent onu tutmak zorunda kaldı ama o vazgeçmeyip yine de üstüme gelmeye devam etti."

Annem yeniden babama baktı. "Yemeğe gelmediğin için kızgındı. Sonra da Chase konuşmaya başladı. Ah, Tanrım. Bu aile parçalanıyor." Aşağı uzanıp yastığı babamın başının altından çekti. Kafası küt diye koltuğun koluna çarptı. Annem de yastıkla başına, önce bir defa, sonra bir defa daha vurdu. "Tanrı seni kahretsin!" diye bağırdı.

Kollarını tuttum ve o da yastığı yere atıp ağlamaya başladı.

"Anne, eğer çocuklar bunu Trent'in yaptığını öğrenirlerse... korkarım peşinden gelecekler."

"Onlarla başa çıkabilirim bebeğim. Sen, beni dert etme," dedi Trenton bana uzanarak.

Omzumu silkip ondan uzaklaştım. "Anne?"

Annem başını bir defa öne salladı. "Ben halledeceğim. Sana söz veriyorum." Gözlerinden söylediklerinde samimi olduğunu görebiliyordum. Bir kez daha, neredeyse hırlayarak ona baktı.

"Gitsek iyi olur," dedim elimle Trenton'ı işaret ederek.

"Neler oluyor burada?" dedi Coby, karanlık koridordan oturma odasına gelerek. Üstünde sadece şortu vardı. Gözleri kederli ve yorgun görünüyordu.

"Coby," dedim, ona uzanarak. "Beni dinle, Trent'in hatası değildi."

"Duydum," dedi Coby, suratını asarak. "Gerçekten de sana saldırdı mı?"

Başımla onayladım. "Sarhoş."

Coby anneme baktı. "Ne yapacaksın?"

"Ne?" dedi annem. "Ne demek istiyorsun?"

"Camille'e saldırmış. O kahrolası yetişkin bir adam ve 21 yaşındaki kızma saldırdı. Bunun hakkında ne halt edeceksin?"

"Coby," diye uyardım.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Onu terk etmekle tehdit edecek, sonra da olduğun yerde kalacaksın. Tıpkı, hep yaptığın gibi..."

"Bu defa bilmiyorum," dedi annem. Başını eğip ona baktı, onu bir süre izledi ve sonra ona bir kez daha yastıkla vurdu. "Aptal!" dedi, sesi çatlayarak.

"Coby, ne olur bir şey söyleme," diye yalvardım. "Bütün bunların üstüne bir de Maddox'larla Camlin'ler arasında bir durum olmasına gerek yok.

Coby öfkeyle Trenton'a baktı ve ardından bana bakıp başını öne arkaya salladı. "Sana borçluyum,"

İçimi çektim. "Teşekkür ederim."

Trenton bizi arabasıyla babasının evine götürüp, Şirin'i evin önüne park etti ama motoru kapatmadı. "Tanrım, Cami. Hâlâ daha babana vurduğuma inanamıyorum. Özür dilerim."

"Özür dileme," dedim elimle gözlerimi kapatarak. Kendimi neredeyse başa çıkamayacağım kadar ağağlanmış hissediyordum.

"Bu yıl evimizde Şükran Günü yemeği veriyoruz. Yani, aslında her yıl Şükran Günü için toplanıyoruz ama bu yıl yemek pişireceğiz. Gerçek bir hindi. Sosu da olacak, arkasından tatlı da gelecek. Tam teşekkürlü bir Şükran Günü olacak yani. Sen de gelmelisin." Bunu söyleyince dayanamayıp kendimi bıraktım ve Trenton beni kollarına aldı.

Burnumu çekip gözlerimi sildikten sonra kapıyı açtım. "İşe gitmem lazım." Dışarı çıktım, o da aynısını yapıp sürücü tarafındaki kapıyı açık bıraktı. Soğuktan korumak için beni kollarına çekti.

"İşi arayıp gelemeyeceğini söylemelisin. Burada benimle ve babamla kal. Eski kovboy filmleri izleriz. Hayatının en sıkıcı gecesi olur."

Başımı iki yana salladım. "Çalışmam lazım. Meşgul olmaya ihtiyacım var."

Trenton başıyla onayladı. "Tamam. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Yüzümü ellerine alıp alnımı öptü.

Ondan uzaklaştım. "Bu gece gelemezsin. Kardeşlerimin neler olduğun öğrenme ihtimalleri var."

Trenton bir kahkaha attı. "Onlardan korkmuyorum. Hepsi bir arada olsalar bile."

"Trent, onlar benim ailem. Bazen pislik gibi davranabilirler ama aynı zamanda elimde bir tek onlar var. Ne onlara ne de sana zarar gelmesini istiyorum."

Trenton beni kollarına alıp bu defa sımsıkı sarıldı. "Sahip olduğun bir tek onlar yok. Artık öyle değil."

Yüzümü göğsüne gömdüm.

Başımın tepesini öptü. "Hem, insanın uğraşmaması gereken tek şey bu."

"Neymiş o?" diye sordum.

"Aile."

Güçlkle yutkunup parmak ucuma kalkarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Gitmem lazım." Şirin'in şoför koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapattım.

Trenton karşılık vermeden önce pencereyi indirmemi bekledi. "Peki. Bu gece evde kalacağım. Ama sana göz kulak olması için Kody'yi arayacağım."

"N'olur ona neler olduğunu anlatma," diye yalvardım.

"Anlatmayacağım. Raegan'a söyleyeceğini, onun da duyduklarını Hank'e aktaracağını ve sonunda kardeşlerinin her şeyi öğreneceklerini biliyorum."

"Aynen," dedim, başka birisinin Hank'in bana karşı ne kadar korumacı bir tavrı olduğunu görmesini takdir ederken.

"Sen eve gidince yanına gelsem olur mu?"

Bir an için düşündüm. "Ben eve gitmeden önce orada olabilir misin?"

"Bunu söyleyeceğini umuyordum," dedi sırtarak. "Babamın kamyonetinde olacağım."

Trenton evin bahçesinde durup yola çıkmamı izledi. Red'e gittim ve bir süredir gördüğümüz en dolu pazar akşamı olduğu için minnettar oldum. Trenton tıpkı söz verdiği gibi Jim'in bronz renkli pikabının içinde benim park yerimin yanında bekliyordu.

İçeri girene dek bana eşlik etti ve babamı dairemden çıkarıp cipe taşıırken neden olduğumuz dağınıklığı toplamama yardım etti. Lambanın parçaları çöp tenekesine atarken birbirine çarpıp tangırdadı. Trenton sehpayı kırık ayaklarının üstünde doğrulttu.

"Bunu yarın tamir ederim."

Başım la onaylayıp odama çekildim. Trenton yüzümü yıkayıp sonra da dişlerimi fırçalarken yatakta bekledi. Yatak örtüsünün altına girip yanına geldiğimde beni çıplak tenine doğru çekti. Üstünde sadece şortu kalmıştı ve yatağa gireli beş dakikadan fazla olmamasına rağmen çarşaf ısınmıştı bile. Ona yaslanıp titredim ve o da bana daha sıkı sarıldı.

Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra Trenton içini çekti. "Yarın geceki yemeği düşünüyordum. Bence biraz daha beklemeliyiz. Biraz şey gibi duruyor... bilemiyorum. Beklememiz lazım mış gibi geliyor."

Başım la onayladım. Ben de ilk randevumuzun o günkü olayların gölgesinde kalmasını istemiyordum.

"Hey," diye fısıldadı, sesi alçak ve yorgun geliyordu. "Duvarlardaki çizimler. Senin mi?"

"Evet," dedim.

"Çok iyiler. Neden benim için bir şey çizmiyorsun?"

"Çizmeyi bıraktım artık."

"Yeniden başlamalısın. Duvarlarında benim resimlerim var," dedi bir çift çerçevelenmiş resmi göstererek. Biri gelincik dövmemle kara kalem portrem, diğeri de bitirdi-

ğinde kendimi almak zorunda hissettiğim füzen ile yapılmış, elinde bir kuru kafa tutan bir deri bir kemik kalmış bir kız resmiydi. “Orijinal resimlerinin bir kısmını almak istiyorum.”

“Belki,” dedim, yastığa yerleşerek.

İkimizin de bundan sonra söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Trenton’ın solukları yavaşlayarak düzene girdi ve ben de yanağımı göğsüne dayayarak başım soluklarının ağır ritmiyle inip kalkarken uyuya kaldım.

Bir buçuk hafta boyunca her akşam Jim’in kamyone-ti dairemin yakınındaki çeşitli park yerlerinin demirbaşı oldu. Kardeşlerimin beni rahatsız etmek için gelmesinden, hatta babamın dönmesinden endişe etmem gerekirken kendimi daha önce hiç olmadığı kadar güvende hissediyordum. Intrepid tamir olduktan sonra Trenton kapanışta Red’e gelip bana cipime kadar eşlik etmeye başladı.

Şükran Günü sabah erken saatlerde sırtımı Trenton’a dayamış yatıyordum ve o da parmaklarını yumuşak hareketlerle kolumda yukarı aşağı gezdiriyordu.

Burnumu çekip ucundan düşmek üzere olan bir göz yaşını sildim. Babam hâlâ evdeydi. İçimizden olup bitenleri bilenler en azından Noel’e kadar huzurumuzun bozulmaması için diğer kardeşlerime bir şey söylememe kararı aldılar. Ben Noel’i başka bir yerde kutlayacaktım.

“Üzgün olman beni de üzüyor. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı,” dedi Trenton.

“Ben sadece annem için üzülüyorum. Bu birbirimizi görmeyeceğimiz ilk Şükran Günü. O, evde olabilirken benim olamamamın adil olmadığını düşünüyör.”

“Neden onu evden kovmuyor?”

“Bunu düşünüyor. Ama Noel arifesinde oğlanlara

bunu yapmak istemiyor. Hep bizim için en iyi olanı yapmaya çalıştı.”

“Sizin için en iyi olan bu değil. Herkesin kaybetmesine neden oluyor. Sadece kışına tekmeyi basıp senin de Şükran Günü’nü ailenle geçirmeni sağlaması lazım.”

Dudağım titredi. “Kardeşlerim beni suçlarlar Trent. O ne yaptığını biliyor.”

“Nerde olduğunu sormayacaklar mı?”

“Haftalardır aile yemeklerine gitmedim. Annem babamın fazla soru sormalarına izin vermeyeceğini düşünüyor olmalı.”

“Benim evime gelir misin Cami. Lütfen? Bütün kardeşlerim geliyorlar.”

“Hepsi mi?” diye sordum.

“Evet. Thomas şu iş için taşındığından beri ilk defa hepimiz bir arada olacağız.”

Komodininin üstünde duran kutudan bir kâğıt mendil alıp burnumu sildim. “Barda çalışmak için gönüllü oldum bile. Sadece ben ve Kody olacağız.”

Trenton içini çekse de üstelemedi.

Güneş doğunca Trenton bana bir öpücük verip evine itmek için yola çıktı. Bir saat daha uyuyup kendimi kalkmaya zorladım ve Raegan’ı mutfakta yumurta yaparken buldum. Bir an için Kody’yi görmeyi bekledim ama sadece o vardı, kayıp görünüyordu.

“Bu geceyi babanlarda mı geçireceksin?” diye sordum.

“Evet. Sen çalışmak zorunda olduğun için üzgünüm.”

“Gönüllü oldum.”

“Niye? Baban delirmedi mi?”

“Hank’le Jorie’nin evlerinde ilk Şükran Günleri ve evet, Felix deliye döndü.”

“Vaay, çok düşünceli davranmışsın,” dedi, çırpılmış

tavuk tetüslerini tavadan tabağına aktarıırken. "Biraz ister misin?" diye sordu cevabımı bilmesine rağmen.

Surat yaptım.

"Pekâlâ," dedi, bir çatal yumurtayı ağzına tıkarken. "Trenton pratikte yanımıza taşındı sayılır."

"O sadece... iyi olduğumdan emin olmak istiyor."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye sordu, bana yüzünü buruşturarak.

"Geçen hafta sonu çalışanlar toplantısından döndüğümde Felix buraya gelmiş olabilir ve hatta geldiğinde bana saldırmaya çalışmış da olabilir."

Raegan'ın çatalı tabağıyla ağzı arasında yarı yolda asılı kaldı ve yüz ifadesi şaşkınlıktan şoka, ardından da öfkeye dönüştü. "Ne?"

"Trenton buradaydı. Ama ben aslında... babamla ya da ailemden başka biriyle konuşmuyorum artık."

"Ne?" dedi, her geçen saniye daha da öfkeleniyordu. "Neden bana söylemedin?" diye çığlık attı.

"Çünkü aşırı tepki veriyorsun. Aynı şimdiki gibi."

"Nasıl tepki vermem lazım? Felix dairemizdeymiş, sana saldırmış -bu da ne halt demekse artık- ve sen de bana söylememeye karar verdin ha? Ben de burada otuyorum!"

Suratımı astım. "Haklısın. Tanrım, Ray. Özür dilerim. Buraya geldiğinde onunla karşılaşman ihtimali hiç aklıma gelmedi."

Avucunun içiyle tezgâha vurdu. "Trent bu gece burada mı kalacak?"

Başımı iki yana sallayıp kaşlarımı çattım. "Hayır, bütün aile bir arada olacaklar, ağabeyi ziyarete geliyor."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım."

"Ray..."

“Kapa çeneni! Bu gece benimle babamlara geleceksin.”

“İmkânı yok...”

“Geleceksin ve psikopat, karısını döven babanın sana saldırmak için dairemize daldığını ve hâlâ serbest olduğunu söylemediğin için de ceza olarak keyif alacaksın.”

“Annem onu kontrol altında tutuyor. Ne yaptığını bilmiyorum ama bir daha gelmedi ve Colin, Chase ve Clark’ın da olanlardan hiç haberleri yok.”

“Trent onu patakladı mı?”

“Burnunu kırdığından oldukça eminim,” dedim büzülerek.

“Güzel!” diye bağırdı. “İvır zıvırını topla! Yirmi dakika içinde çıkıyoruz.”

Dediğini yapıp yatıya kalırken ihtiyacım olacak eşyalarımı bir çantaya tıktırdım. Eşyalarımızı Raegan’ın arabasının bagajına attık ve tam otoparktan çıkarken telefonuma mesaj geldi. Telefonu kaldırıp ekrana baktım.

“Ne var?” diye sordu Raegan, gözleri benimle yol arasında gidip geliyordu. “Trent mi?”

Başımı iki yana salladım. “T.J. Yarın onu havaalanına bırakabilirim diye umuyormuş.”

Raegan suratını astı. “Babası ya da ne bileyim, başka birileri bıraksa olmaz mı?”

“Yapamam,” dedim, yanıtları tuşlarken. Telefonu kucağıma bıraktım. “Eğer yaparsam ters gidebilecek o kadar çok şey var ki.”

Raegan dizimi sıvazladı. “Akıllı kız.”

“Kasabada olduğuna inanamıyorum. Şükran Günü’nde gelemeyeceğinden o kadar emindi ki.”

Telefonuma bir mesaj daha gelince aşağıya baktım.

“Ne diyor?” diye sordu Raegan.

“Ne düşündüğünü biliyorum ama birkaç gün öncesi-
ne kadar evde olacağımı bilmiyordum,” dedim, mesajını
yüksek sesle okuyarak.

Kısa yanıtları yazmamı izlerken Raegan’ın gözleri kı-
sıldı. “Kafam karıştı.”

“Eakins’in işiyle ne alakası olduğunu bilmiyorum ama
büyük ihtimalle doğruyu söylüyor.”

“Bunu söylemenin sebebi nedir?” diye sordu.

“Çünkü başka türlü buraya gelmezdi.”

Raegan’ın evine gittiğimizde annesiyle babası benim
de geldiğimi görüp şaşırırlar da beni bağırlarına basarak
karşıladılar. Lacivert mutfak tezgâhının başına oturup
Sarah’nın, onu battaniyesinden ne kadar zor ayırdığını
anlatıp Raegan’a takılmasını ve Raegan’ın da babası Bo
hakkında hikâyeler anlatmasını dinledim. Evleri kırmızı,
beyaz ve mavi renklerinde dekore edilmişti ve her yere
Amerikan bayraklarıyla yıldızlar asılmıştı. Duvarlara
Bo’nun Deniz Kuvvetleri’ndeki kariyerinden anları yan-
sıtan siyah beyaz resimler asılmıştı.

Vardiyama gitmek için çıkarken Raegan’ın annesiyle
babası beni el sallayarak uğurladılar. Red Door’un oto-
parkında arabadan çok beton zemin gözüktüyordu ve
içerideki küçük kalabalık da fazla kalmadı. Tek barmen
olduğum için memnundum. Gelmemeye de geçecek kadar
bahşişi ancak toplamıştım. Trenton bana yarım düzine
mesaj atıp gelmem için ikna etmeye çalıştı. Domino oy-
nayıp sonra da film izlemişlerdi. Babalarının koltuğunda
Trenton’a sokulmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim
ve Maddoxlarla zaman geçirebildiği için Abby’i biraz kış-
kandım. Bir parçam orada olmayı her şeyden çok istiyor-
du.

Bar kapandıktan sonra mesajlarıma baktığımda Trenton'ın, Travis'le Abby'nin ayrıldığını söylemek için bir mesaj atmış olduğunu gördüm. Tam bir hayal kırıklığını daha kaldıramayacağımı düşünürken telefonum çaldı ve ekranda Trenton'ın ismi belirdi.

"Alo?" diye açtım telefonu.

"Kendimi berbat hissediyorum," dedi sessizce. Sesi de berbat geliyordu. "Bu gece buradan sıvışabileceğimi sanmıyorum. Travis epey kötü halde."

Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. "Sorun değil."

"Hayır. Başka bir sürü şey olmayabilir ama sorun olduğu kesin."

Sesime de yansıyacağını umarak gülümsemeye çalıştım. "Yarın telafi edebilirsin."

"Çok üzgünüm Cami. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Yarın görüşürüz diyebilirsin."

"Yarın görüşeceğiz. Söz veriyorum."

Barın kapısını kilitledikten sonra Kody beni arabaya kadar geçirdi. Güvenlik ışıklarının altında soluklarımız bembeyaz parlıyordu.

"Şükran Günü'n kutlu olsun Cami," dedi Kody, beni kucaklayarak.

Kollarımı elimden geldiğince cüsseli bedenine dola-dım. "Şükran Günü'n kutlu olsun Kody."

"Raegan'a da kendisini kutladığımı söyle."

"Söylerim."

Kody yürümeye başladığı anda mesaj yazmaya başladı.

"Ray'a mesaj atmıyorsun diye varsayıyorum."

"Yok," diye seslenerek cevap verdi. "Trenton'a atıyorum. Seni cipine bıraktıktan sonra mesaj atmamı istedi."

Şoför koltuğuna geçerken onu görmeye gidiyor olmayı dileyerek gülümsedim.

Bo'yla Sarah'nın evine gittiğimde pencereler ısıltı ısıldı. Hepsi beni beklemişlerdi. Cipten zıplayarak inip kapıyı çarparak kapattım. Tam sokak kapısına gelmek üzereyken bir araba kaldırımın kenarına yanaşınca donup kaldım. Bildiğim bir araba değildi.

Kapı açıldı ve T.J. arabadan indi.

"Aman Tanrım," dedim, tuttuğum soluğumu vererek. "Ödümü patlattın."

"Gergin miyiz?"

Omzumu silktim. "Biraz. Nerede olduğumu nasıl öğrendin?"

"İnsanları bulmak konusunda epey iyiyim."

Bir defa başımla onayladım. "Bak o kesin."

T.J.'in gözleri yumuşadı. "Uzun süre kalamayacağım. Ben sadece... Gerçekten neden burada olduğumu ben de bilmiyorum." Ben tepki vermeyince devam etti. "İkimiz hakkında çok düşündüm. Bazı günler ilişkimizi yürütebilmemiş gibi geliyor ama sonra gerçeklik kendini hissettirince bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum."

Alnımı kırıştırdım. "Benden ne istiyorsun T.J.?"

"Samimi olarak gerçeği söylememi mi istiyorsun?" diye sordu. Başımla onaylayınca devam etti. "Ben bencil bir piçim ve seni kendime istiyorum... Seninle geçirmek için zamanım olmasa bile. Onunla olmanı istemiyorum. Kimseyle olmanı istemiyorum. Bu konuda bir yetişkin gibi davranmak istiyorum ama her şeyi içime atmaktan sıkıldım artık Cami. Büyüklük yapmaktan bıktım artık. Belki California'ya taşınsan işler farklı olurdu ha? Bilemiyorum."

"O halde bile birbirimizi göremezdik. Orada geçirdi-

ğim son hafta sonuna baksana. Ben, senin birinci önceliğin değilim." Karşı çıkmadı. Hatta hiç tepki vermedi. Ama bunu onun ağzından duymaya ihtiyacım vardı. "Değilim, değil mi?"

Çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerindeki yumuşaklık kayboldu. "Hayır, değilsin. Hiç olmadın ve bunu da biliyorsun. Ama bu seni sevmediğimden böyle değil. Sadece neyse o."

İçimi çektim. "Hatırlar mısın California'ya geldiğimde bir türlü kaybolup gitmeyen bir duygudan bahsetmiştim ya? O duygu az önce kaybolup gitti işte."

T.J. başıyla onayladı, söylediklerimi tam anlamıyla kavramaya çalışırken gözleri sağa sola gidip duruyordu. Bana uzandı, ağzımın köşesini öptü ve arabasına dönüp basıp gitti. Köşeyi döndüğünde fren ışıkları gözden kaybolurken bir boşluk hissi, gözyaşları ya da canımı yakan başka bir şey olmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Henüz dank etmemiş olması mümkündü ya da belki de ona uzun zamandır âşık değildim. Belki de başka birine âşık oluyordum.

Raegan ben çalmadan kapıyı açtı ve elime bir bira tutuşturdu.

"Bu gün Kara Cuma!" dedi Sarah koltuktan, gülümseyerek. Bo birasını kaldırıp beni içeriye buyur etti.

"Noel'e beş haftadan az kaldı," dedim Raegan ve Bo'ya hoş bulduk demek için biramı kaldırarak. Tek başına geçirilecek bir Noel fikri midemi bulandırıyor. Hank, Red'i kapatacaktı dolayısıyla çalışma imkânım bile olmayacaktı. Felix'in yokluğumu çocuklara nasıl açıklayacağını merak ettim. Belki de öyle bir fırsatı olmayacaktı. Belki annem onu kapı dışarı edecek ve o zamana dek ortalık durulmuş olacağından eve gelebilecektim.

Bir süre oturma odasında oturup havadan sudan konuşuttuktan sonra Raegan'la pembe, fırırlı yatağına geçtik. Duvarlarda hâlâ Justin Bieber'le Adam Levine'nin posterleri duruyordu. Pijamalarımızı giydikten sonra sırt üstü uzanıp çoraplı ayaklarımızı bileklerinden çaprazlayarak yatak başlığının üstünde duvara dayadık. Raegan bira şişesini benimkiyle tokuşturdu.

"Şükran Günü'n kutlu olsun oda arkadaşım," dedi, bir yudum almak için başını aşağı eğerek.

"Aynen arkadaşım," dedim.

Cep telefonuma mesaj geldi. Trenton'dandı, eve dönüp dönemediğimi merak etmişti.

"Bu gece Raegan'la, babasında kalıyorum," diye yazdım.

"Şahane. Feci rahatladım. Bütün gün senin için endişelendim," diye yanıt verdi.

Ona göz kırpan surat yolladım ve başka ne diyeceğimi bilemediğimden telefonu başımın yanına, battaniyenin üstüne bıraktım.

"Trenton mı, T.J. mi?" diye sordu Raegan.

"Tanrım, öyle söyleyince kulağa korkunç geliyor."

"Mevzu hakkında deneyim edinmiş bulundum da. Hangisiydi?"

"Trenton."

"T.J.'in kasabada olması seni kaygılandırıyor mu?"

"Bu çok tuhaf bir durum. Trenton'la benim hakkımızdaki bütün kirli ayrıntıları duyduğunu yazan bir mesaj atmasını bekleyip duruyorum."

"Burası küçük bir kasaba, eninde sonunda olacaktır."

"Onu buraya getiren her neyse kimseyle konuşamayacak kadar meşgul etmesini umuyorum."

Raegan şişesini bir kez daha benimkine dokundurdu. "İmkânsızlıklara."

"Teşekkürler," dedim, kalan biramı birkaç yudumda içerken.

"Hem zaten çok da kirli ayrıntı var sayılmaz, değil mi?"

Büzüldüm. Trenton bir bakire ya da kendine güvensiz bir erkek değildi, dolayısıyla yatağımda geçirdiği hiçbir gece üstümdekileri çıkarmaya çalışmamış olması beni oldukça şaşırtıyordu.

"Belki de ona komodininde Audra'nın bekârlığa veda partisinden kalan fosforlu prezervatiflerinin olduğunu söylemelisin," dedi bir yudum alırken. "Bu her zaman muhabbeti başlatmak için birebirdir."

Kıkırdadım. "Normallerinden de var."

"Ha, tamam. Magnum. T.J.'in kütüğü için."

Aynı anda kopup katıla katıla gülmeye başladık. Karın ağrıyana kadar kıkırdadım ve sonra da bütün vücudum gevşedi. Son bir defa içimi çektim ve dönüp başımı yastığa koydum. Raegan da aynısını yaptı ama yan yatmak yerine karın üstü yatıp ellerini göğsünün altına sıkıştırmıştı.

Odaya bakındı. "Burada erkekler hakkında konuşmayı özlemişim."

"Nasıl bir şey?" diye sordum.

Raegan gözlerini kısıp bana baktı, merak etmişti. "Ne nasıl bir şey?"

"Öyle bir çocukluk yaşamak. Geri dönmeyi isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum. Bir gün için olsa bile."

Raegan dudağını büktü. "Bunu söylediğini duymak beni çok üzüyor."

"Üzmemeli. Artık mutluyum."

"Biliyorum," dedi. "Hak ettiğini biliyorsun değil mi? Hak etmediğini düşünmeyi bırak."

İçimi çektim. "Deniyorum."

"T.J. anlatmana izin vermeli. Bu yükü sırtına yüklemek hiç adilce değil. Özellikle de şu anda."

"Ray?"

"Efendim?"

"İyi geceler."

On Sekizinci Bölüm

Cumartesi günü sabahın erken saatlerinde Trenton bana kapımda olduğunu söyleyen bir mesaj atınca, o sırada oturmakta olduğum kanepeden fırlayıp kapıyı açtım.

"Kapımın zili var biliyorsun değil mi?" dedim.

Suratını astı, ceketini çıkardı ve en yakındaki bar taburesine astı. "Hangi zamanda yaşıyoruz? 1997'de mi?" Beni tutup ikimizi de kanepenin sırtının üstünden devirip benim üstünde kalmamı sağlayarak koltuğa düştü.

"Çok şık bir hareketti," dedim gözlerim dudaklarına kayarken.

Doğrulup beni öptükten sonra yukarı baktı. "Ray nerede?"

"Brazil'le. Dışarı çıkacaklar. Bu yüzden bu gece işten erken ayrıldı."

"Daha dün tartışmıyorlar mıydı?"

"İşte o yüzden randevuya çıkıyorlar ya zaten."

Trenton başını iki yana salladı. "Saçmalıyor muyum, yoksa hakikaten Kody'yle daha mı mutluydu?"

"Bunun Jason'la ikinci şansları olduğunu düşünüyor, dolayısıyla da pürüzleri gidermek için uğraşıyor sanırım. Bu gece onun dairesinde kalacağını söyledi."

Doğrulup otururken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. "Makaleni yazabildin mi?"

“Yazdım,” dedim çenemi kaldırarak. “Ve istatistik ödevim de bitti.”

“Vay!” dedi Trenton, beni kollarına alırken. “Hem güzel *hem de* akıllı!”

“O kadar şaşırma sersem! “dedim, hakarete uğramış numarası yaparak.

Trenton kırmızı beyzbol şapkasını ters çevirdi ve ben de boynuma minicik öpücükler kondururken kıkırdadım. İkimiz de, aynı anda, yalnız olduğumuzu ve bütün gece yalnız kalacağımızı fark edince kahkahalarım kaybolup gitti.

Trenton öne eğilip bir an için dudaklarıma baktıktan sonra da dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni öpüş şekli öncekilerden farklıydı. Yavaştı ve anlam yüklüydü. Bunun da ötesinde, beni sanki ilk defa öpüşüyormuşuz gibi hissetmemi sağlayacak bir şekilde tutuyordu. Aniden neden olduğunu bilmeden gerildim.

Kalçasını benimkine dayayıp o kadar küçük hamlelerle hareket ettiriyordu ki hayal mi ediyorum diye merak ettim. Beni bir kez daha, bu defa daha güçlü bir şekilde öptü ve soluğu kesildi. “Tanrım, seni o kadar fena istiyorum ki.”

Parmaklarımı tişörtünden aşağı indirdim, kenarını avuçlarımın içine alıp çektim. Kıvrak bir hareketle Trenton’ın tişörtü çıkmış ve sıcak, çıplak teni tenime yaslanmıştı. Dili dilimle buluştuğunda parmaklarımı pürüzsüz teninden aşağı gezdirip bu defa kalçalarıyla belinin birleştiği noktaya yerleştirdim.

Trenton dirsekleriyle kendini sabitleyerek bütün ağırlığının üstüme gelmesini engelledi ama yine de pantolon fermuarının ardındaki şişkinliği pelvik kemiğimin hemen altındaki hassas yere bastırdı. Hareketleri ölçülüydü ama

aramızdaki kumaştan kurtulmayı en az benim kadar istediğini görebiliyordum. Bacaklarımı beline dolayıp ayak bileklerimi kalçasının arkasında kilitledim. Bir şeyler mırıldanıp dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan fısıldadı. "Bu şekilde olmasını istemiyorum." Beni bir kere daha öptü. "Seni önce yemeğe çıkarmak istiyordum."

"Kız arkadaşın yemeğe çıkmak için uygun olan her akşam çalışan bir barmen. Bir istisna yaparsın artık," dedim.

Trenton anında geri çekilip yüzümü aradı. "Kız arkadaş mı?"

Bütün yüzümün alev alev yandığını hissederken bir elimle ağzımı kapadım.

"Kız arkadaş mı?" diye sordu Trenton bir kere daha, bu kez sesi şok içinde "*oha nasıl yani?*" dermiş gibi değil de gerçekten soru sorarmış gibi çıkmıştı.

Gözlerimi kapatıp sol elimi alnıma götürdüm ve parmaklarım aşağıya kayıp saçlarımı tuttular. "Bunu neden söyledim bilmiyorum. Bir anda ağzımdan çıkıverdi."

Trenton'ın ifadesi kafa karışıklığından şaşkın, memnun bir gülümsemeye geçti. "Senin için sorun yoksa benim için de yok."

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Bu aslında yemeğe çıkmaktan çok daha iyi."

Gözleri yüzümü taradı. "Camille Camlin bana ait. Bu tamamen çılğınca."

"Aslında değil. Uzun zamandır böyle olacağı belliydi."

Yavaşça başını salladı. "Ne demezsin." Yüzü parlıyordu. "Kız arkadaşım acayip seksi!" Dudakları dudaklarıma çarptı ve tişörtümü sert bir hareketle başımın üstünden çekip çıkararak kırmızı sutyenimi açığa çıkardı. Arkama uzanıp bir eliyle klipsini çözünce sutyenim iki yana ayrıldı. Askıları omuzlarımdan sıyrıp kollarımdan

aşağı indirdikten sonra da sıcak öpücükleriyle boynumdan göğsüme inen bir iz bıraktı. Nazik ama amacından emin bir tavırla göğsümü avuçlayıp ağzına aldı ve ben, onun kalçalarını uyluklarımın arasına sıkıştırarak denli tahrik olana dek emdi, yaladı ve öptü.

Beni yalayıp öperek karnıma doğru inerken başımı serbest bırakıp ikili koltuğun koluna dayadım ve o da pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indirerek kırmızı siyah dantelli çamaşırlarımı meydana çıkardı. Başını iki yana sallayıp bana baktı. "Eğer senin böyle şeyler giydiğini biliyor olsaydım, bu kadar uzun beklemeyi başaramazdım."

"O zaman devam et," diyerek gülümsedim.

Kanepede yer değiştirmek için giriştiğimiz çabalarımız hayal kırıklığıyla sonuçlanınca Trenton içini çekip, "lanet olsun böyle işe," dedi ve doğrulurken beni de kendisiyle birlikte kaldırıp bacaklarım hâlâ beline dolanmış bir halde, beni odama götürmek için yürümeye başladı.

Kapının hemen dışından gelen boğuk sesler duydum, hemen ardından biri bütün gücüyle yüklenince açılarak duvara çarptı.

Raegan'ın makyajı yanaklarına akmıştı ve üstünde hayatımda gördüğüm en güzel pembe kokteyl elbisesi vardı.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı. "Beni bir çiftler partisine götürüp cemiyet biraderleriyle fıçıdan bira içebilmek için bütün gece yalnız bırakamazsın!"

Brazil kapıyı çarparak kapattı. "Orada yanımda olablirdin ama bütün gece somurtup durmaya ant içmiş gibiydin!"

Trenton sırtı Raegan'la Brazil'e dönük vaziyette donakaldı. Kafasının göğsümü kapatmasına şükreliyordum.

Raegan'la Brazil birkaç saniye bize baktılar ve Raegan ağlamaya başlayıp odasına koştu. Brazil peşinden koridora gitmeden önce Trenton'ın çıplak omzunu sıvazladı.

Trenton içini çekip beni yere indirdi. Ben sutyenimi takarken tişörtümü vermek için kanepeye uzandı. Tişörtlerimizi giyerken Raegan'la Brazil hâlâ bağırıyorlardı. İlk beraber oluşumuzun arka planında bu dramanın olmasını istemiyordum ve Trenton'm da istemediğini görebiliyordum.

“Özür dilerim,” dedim.

Trenton güldü. “Bebeğim az önce yaşadıklarımızın her saniyesi olağanüstüydü. Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

Raegan'ın odasının kapısı çarpıldı ve Raegan bağırdı, “Nereye gidiyorsun?” Brazil ayaklarını yere vura vura köşeyi döndü. Raegan koşarak önüne geçip kapıyla arasında durdu. “Hiçbir yere gitmiyorsun!”

“Gece boyunca başımın etini yemeni dinleyecek değilim!”

“Sadece bir dinlesen! Neden sana söylemek istediklerimi dinlemiyorsun? Bu ilişkiyi yürütebiliriz, sadece —”

“Dinlememi istemiyorsun! İtaat etmemi istiyorsun! O partide senin dışında insanlar da vardı Ray! Benim sahibim olmadığın o kalın kafana ne zaman girecek ha?”

“Benim istediğim bu değil, ben —”

“Kapının önünden çekil!” diye bağırdı.

Suratım asıldı. “Brazil, ona böyle bağırma. İkiniz de içkilisiniz —”

Brazil kendisini hiç görmediğim kadar öfkeli bir şekilde etrafta dolanıyordu. “Senin de bana ne yapmam gerektiğini söylemene gerek yok Cami!”

Trenton öne doğru bir adım atınca elimi omzuna koy-

dum. "Sana ne yapacağını söylemiyorum," dedim.

Brazil parmaklarını açıp elini Raegan'a doğrulttu. "Bana bağırıp duruyor. Bunu sorun etmemem lazım herhalde ha? Siz kadınlar, hepiniz aynı haltsınız! Biz hep kötü adam oluyoruz!"

"Kimse senin kötü adam olduğunu söylemiyor Jason, sadece sakin ol," dedim.

"Ben söyledim! O kahrolası bir kötü adam!" diye patladı Raegan.

"Ray--, " diye uyardım.

"Demek, kötü adam benim öyle mi?" dedi Brazil her iki eliyle de göğsüne dokunarak. "Burada yarı çıplak Trenton'la duran ben değilim, hele bir de geçen gece senin ön bahçende eski erkek arkadaşını öpmüşken!"

Raegan'ın soluğu kesildi ve ben de donakaldım. Brazil de az önce ağzından çıkanlara en az bizim kadar şaşırmış gibi duruyordu.

Trenton gerginlikle kıpırdandıktan sonra gözlerini kıstı ve Brazil'e baktı. "Söylediğin komik değildi abi."

Brazil'in yüzü bembeyaz oldu. Öfkesi kaybolmuş, yerini pişmanlık almıştı.

Trenton bana baktı. "Ne dediğini bilmiyor, değil mi?"

"Tanrım Cami, özür dilerim, dedi Brazil. "Şu anda kendimi pisliğin teki gibi hissediyorum."

Raegan onu itti. "Pisliğin tekisin de ondan!" Yana çekildi, "Benim hatam! Defolup gidebilirsin!"

Trenton gözlerini üstümden çekmedi. Raegan kapıyı çarparak kapattı ve Trenton'la bana yaklaştı. Öfkesi kaybolup gitmişti ama kan çanağına dönmüş gözleri ve yüzünün her tarafına bulaşmış rimel psikopata bağlamış bir mezuniyet kraliçesi gibi görünmesine neden oluyordu.

"Arabayı park ettiğini duydum ama içeri gelmedin.

Ben de pencereden dışarı baktım ve... bir şeyler gördüm. Gördüklerimi Brazil'e anlatmıştım," diye itiraf etti, yere bakarak. "Özür dilerim."

Trenton bir kahkaha attı, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. "Kahretsin, Raegan. Ben öğrendim diye mi özür diliyorsun? Olaya bak."

Raegan başını yana eğdi; işleri düzeltmeye kararlıydı. "Trent, benim gördüğüm T.J.'in Cami'ye geri dönmesi için yalvardığıydı. Ama Cami onu reddetti. Dolayısıyla o da... o da Cami'ye bir veda öpücüğü verdi. *Harbi* bir öpücük de değildi," dedi omzunu silkip başını iki yana sallayarak. "Yanağından öptü sayılır."

"Bunu ben hallederdim Ray. Yardımına ihtiyacım yok," dedim.

Omzuma dokundu. Yüzü kızarıp şişmişti ve rimeli gözlerinin çevresine bulaşıp yanaklarına akmıştı. Acınacak halde duruyordu. "Özür dilerim. Ben..."

Ona öfkeyle bakınca omuzları düştü. Başıyla onaylayıp odasına gitti.

Trenton bana yan yan bakıyordu, öfkesini kontrol etmeye çalıştığı belliydi.

"Onu duydun mu?" diye sordum.

Kepinin siperini öne çevirdi ve gözlerini gizleyecek kadar aşağı indirdi. "Evet." Titriyordu.

"Reagan'ın bahçesinde eski sevgilimi öptüğüm yoktu. Olan bu değildi, dolayısıyla o görüntüyü aklından silebilirsin."

"Neden bana anlatmadın?" diye sordu, gergin bir sesle.

Ellerimi iki yana açtım. "Anlatacak bir şey yoktu ki."

"Başka birinin lanet olası dudakları sana dokunmuş. Bu son derece önemli bir şey Camille."

Büzüldüm. "Sinirlendiğinde bana Camille deme. Colin gibi oluyorsun. Ya da babam gibi."

Trenton'ın gözleri öfkeyle parladı. "Beni onlarla kıyaslama. Böyle yapman hiç adil değil."

Kollarımı kavuşturdum.

"Orada olduğunu nereden biliyormuş? Onunla hâlâ konuşuyor musun?" diye sordu.

"Nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Ben de aynı şeyi sordum. Söylemeyi reddetti."

Kapının önünden koridorun başına ileri geri gitmeye başladı. Kepiyle oynayıp ensesini sıvazlıyor ve bir an durup ellerini beline koyduktan sonra aynen devam ediyordu.

"Trenton, dur."

İşaret parmağını kaldırdı. Kendini gaza mı getiriyordu, yoksa sakinleşmeye mi çalışıyordu anlayamıyordum. Durup bana doğru birkaç adım attı. "Nerede oturuyor?"

Gözlerimi devirdim. "California'da, Trent. Ne yapacaksın? Uçağa atlayıp kapısına mı dayanacaksın?"

"Belki öyle yaparım!" diye bağırdı, bütün bedeni gerilip titrerken. Alnındaki ve boynundaki bütün damarlar yüzeye çıkmışlardı.

Ben irkilmedim ama Trenton geriye doğru sendeledi. Kendini kaybetmek onu şaşırtmıştı.

"Rahatladın mı?" diye sordum.

Öne doğru eğilip dizlerini tuttu. Birkaç nefes aldı ve başıyla onayladı. "Eğer sana bir daha dokunursa," ayağa kalkıp gözlerimin içine baktı, "Onu öldürürüm." Anahhtarlarını alıp dışarı çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Bir an için orada öylece, az önce olanlara inanamayarak durdum ve sonra da odama yürüdüm. Raegan kori-

dorda kapımın önünde durmuş gözleriyle onu geçici de olsa affetmem için yalvarıyordu.

“Şimdi olmaz,” dedim, yanından geçerken. Kapıyı kapatıp kendimi yüz üstü yatağa attım.

Kapı biraz aralandı ve ardından sessizlik geldi. Başımı yastıktan kaldırıp baktım. Raegan gergin bir halde eşikte duruyor, alt dudağı titriyordu ve göğsüne yapıştırdığı ellerini ovuşturup duruyordu. “N’olur?” diye yalvardı.

Dudaklarımı yana kıvırdım ve battaniyeyi açıp elimle gelmesini işaret ettim. Koşarak gelip battaniyenin altına girdi ve yanıma kıvrıldı. Battaniyeyi üstüne çektim ve ağlaya ağlaya uykuya dalana kadar ona sarıldım.

Kapımın kibarca çalınmasıyla uyandım. Raegan elinde tereyağı ve akçaagaç şurubunda yüzen bir tabak dolusu pancake ile içeri girdi. Destenin ortasına batırılmış bir kürdana üstüne *Ev arkadaşın pisliğin teki olduğu için özür dilerim* yazan peçeteden bir bayrak asılmıştı.

Gözleri şişti ve artık yaptığına olan öfkem geçtiği için, canının benden çok yandığını görebiliyordum. Benim gibi biri için affetmek kolay değildi. Birisini affettiğimde sıklıkla ona beni incitmesi için ikinci bir şans vermiş oluyordum. Çoğu insan kendileri için çaba harcamaya değmiyordu. Güvendiğim az sayıda insan vardı ve hata yaptıktan sonra bir kez daha güveneceğim insanların sayısı daha da azdı ama Raegan her iki listenin de başını çekiyordu.

Doğrulup otururken gülüp tabağı elinden aldım. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

Bir parmağını kaldırdı, birkaç saniyeliğine odadan çıktı ve elinde küçük bir bardak portakal suyuyla döndü.

Bardağı komodinin üstüne koydu ve bağdaş kurup yere oturdu. Yüzü temizdi, saçlarını taramış ve üstüne yeni bir çizgili flanel pijama giymişti.

İlk lokmayı ağzıma atana kadar bekleyip konuşmaya başladı. "Jason'ın bir şey söyleyeceği milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama bu bir özür değil. Ona söylememiş olmam gerekirdi. O adamların cemiyet evinde nasıl dedikodu yaptıklarını biliyorum ve onlara senin hakkında konuşma fırsatı vermemeliydim. Çok özür dilerim. Bu gün seninle Skin Deep'e gelip her şeyi açıklayacağım."

"Zaten açıkladın Ray. Isıtıp ısıtıp önüne koymak için iş yerine gelmek kötü bir fikir."

"Tamam, o zaman işten çıkmasını beklerim."

"O zaman da sen işte olacaksın."

"Kahretsin! Bu işi düzeltmem lazım!"

"Düzeltemezsin. Çok feci yüzüme gözüme bulaştırdım. Şimdi de Trent California'ya gidip T.J.'i öldürmekten bahsetmeye başladı."

"Peki. T.J. babamların evine gelip seni öpmemeliydi. Senin Trent'le olduğunu biliyor. Kendinde ne kabahat buluyorsan, T.J. de aynısından sorumlu."

Yüzümü kapadım. "Onu incitmek istemiyorum... ya da başka birini. Benim yüzümden sorun çıksın istemiyorum."

"Onların bu işi kendi aralarında çözmelerine izin vermen gerekiyor."

"O senaryo beni dehşete düşürüyor."

Raegan uzanıp elini elime koydu. "Pancake'lerini ye. Sonra da kalk, çünkü Skin Deep kırk dakika sonra açılıyor."

Bir ısırık alıp uzun zamandır yediğim en lezzetli şey olmasına rağmen, kendimi zorlaya zorlaya çiğnedim.

Pancake yağınına neredeyse çentik bile atamadan kalkıp ışık hızıyla duş aldım. Dükkâna on dakika geç gitmem sorun olmadı, çünkü Treton'la Hazel da geç kalmışlardı. Calvin gelmiş olmalıydı, çünkü kapı kilitli değildi, bilgisayar açılmıştı ve ışıklar yanıyordu ama beni karşılama zahmetine girmedim.

On dakika sonra Hazel kapıdan içeri girdi, üstüne kat kat süveter giymiş ve kalın, çingene pembesi, siyah puantiyeli bir eşarba sarınmıştı. Siyah çerçeveli gözlüklerini takmış ve kot taytının altına postallarını giymişti. "Kışla işim bitti!" dedi, yorgun argın odasına giderken.

Bundan on dakika sonra Trenton geldi. Üstünde her zaman giydiği pofuduk mavi ceket, kot pantolonu ve botları vardı ama üniformasına sarkık yeşil bir bere eklemişti ve hiç bekleme yapmadan odasına devam ederken güneş gözlüklerini çıkarmadı.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Günaydın," dedim kendi kendime.

On dakika sonra kapı yeniden açılıp öttü ve uzun, ince bir adam içeri girdi. Kulaklarına büyük, siyah halkalar taktırmıştı ve çenesinin aşağısında teninin görebildiğim her santimetrekaresi dövmelemlerle kaplıydı. Uzun, tel tel saçlarının uçları kırık ve sarı olsa da kalanı açık kahverengiydi. Dışarıda hava büyük ihtimalle sıfırın altındaydı ama onun üstünde sadece bir tişört ve kargo şort giymişti.

Kapının hemen içinde durup bana haki, badem gözleriyle baktı. "Günaydın," dedi. "Alınma ama sen de kim oluyorsun?"

"Hiç alınmadım," dedim. "Ben Cami'yim. Sen kim oluyorsun?"

"Ben Bishop'um."

"Kendini gösterme zamanın gelmişti. Calvin iki aydır seni sorup duruyordu."

Gülümsedi. "Gerçekten mi?" kasaya gelip dirseklerine yaslandı. "Ben buralarda büyük bir adam sayılırım. Televizyondaki döyme programlarını izliyor musun bilmiyorum ama geçen sene bir bölüme çıkmıştım ve şimdi de durmadan dolaşıp denk düşen yerlerde gösteri yapıyorum. Hayatını tatil yaparak kazanmak gibi. Ama insan kendini yalnız hissetmeye başlıyor..."

Trenton tezgâha yürüdü, bir dergi aldı ve sayfalarını çevirmeye başladı; güneş gözlüklerini hâlâ çıkarmamıştı. "O kapıldı pislik. Git odana çeki düzen ver. Makinenin üstünde örümcek ağları var."

"Ben de seni özledim", dedi Bishop bizi yalnız bırakarak. Koridorun sonunda, odası olduğunu varsaydığım yere yürüdü.

Trenton dergisinin birkaç sayfasına daha baktı, tezgâhın üstüne atıp odasına geri gitmek için yola çıktı.

Peşinden gittim, kollarımı kavuşturup kapının çerçevesine yaslandım. "Ah, Tanrım hayır. Bishop'u kovup beni görmezden gelemezsin."

Müşteri koltuğunun karşı tarafındaki taburede başını kaldırıp bana baktı ama güneş gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyordum.

"Benimle konuşmak istemiyorsundur diye düşünmüştüm," dedi huysuz huysuz.

"Gözlüklerini çıkart Trenton. İnsanı acayip sinir ediyorlar."

Trenton, önce tereddüt etse de çakma Ray Ban'ını çıkarıp parlak kırmızı gözleriyle bana baktı.

Anında doğruldum. "Hasta mısın?"

"Bir nevi. Akşamdan kalmayım. Sabah dörde kadar neredeyse ağırlığımca Maker's Mark içtim."

"En azından aptala bağlamak için düzgün bir burbon seçmişsin."

Trenton suratını astı. "Evet... Hadi gelsin bakalım."

"Ne gelsin?"

"'Hadi arkadaş olalım' konuşması."

Yeniden kollarımı kavuşturdum, yüzümün kızardığını hissediyordum. "Dün gece çirkef ağızlı olduğunu düşünüyordum... şimdiyse klozet ağızlı olduğundan eminim."

"Sadece benim kız arkadaşım, bu kadar hasta bir benzetme yaparken kulağa seksi gelebilir."

"Gerçekten mi? Kız arkadaşın ha? Çünkü daha az önce bana ayrılmayı teklif ettin sayılır!"

"İnsanların liseden sonra ayrıldıklarını sanmıyorum Cami..." elinin ayasını şakağına dayayarak.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordum, kapının yanındaki kasanın orada duran plastik meyve kâsesinden bir elma alıp kafasına atarken.

Eğildi. "Hadi ama Cami! Lanet olsun!"

"Flaş haber Trenton Maddox!" dedim, kâsedan bir muz alarak. "Ben dokunulmaya karşı çıkmadığımı müddetçe kimseyi bana dokunduğu için öldürmeyeceksin. Ve o durumda da cinayet işleyen tek kişi ben olacağım! Anlaşıldı mı?" Muzu ona fırlattım, o da kollarını kavuşturunca muz sekerek yere düştü.

"Hadi ama bebeğim, kendimi bok gibi hissediyorum," diye inledi.

Bir portakal aldım. "Havalara girip dairemde çıkmayacak ya da çıkarken kahrolası kapımı çarpmayacaksın!" Doğrudan kafasına nişan alıp hedefi on ikiden vurdum.

Başıyla onayladı, gözlerini kırıştırdı ve ellerini uzatarak kafasını korumaya çalıştı. "Tamam! Tamam!"

Bir avuç dolusu yeşil plastik üzüm aldım. "Ve tam bir pislik gibi davrandığının ertesi günü ağzından çıkan ilk

şey senin o zavallı, sarhoş, aptal kıcını açıkta bırakıp gitmemi teklif etmen *olmayacak!*" Kendisine uygun bulduğum sıfatları bağırarak üstüne basa basa söyledim. Fırlattığım üzümleri karnının önünde yakaladı. "Özür dileyecaksin ve sonra da günü geri kalanında bana süper kibar davranacaksın ve bana donut alacaksın!"

Trenton yerdeki bütün o meyvelere bakıp içini çekip bana baktı. Yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. "Seni feci seviyorum ben ya."

Şaşırmıştım ve gururum okşanmıştı. Ona uzun uzun baktım. "Hemen döneceğim. Sana bir bardak su ve aspirin getirmeye gidiyorum."

"Sen de beni seviyorsun!" diye seslendi arkamdan, yarı şaka yarı ciddi.

Durdum, topuklarımın üstünde döndüm ve odasına geri yürüdüm. Oturduğu yere gidip bacaklarımı açarak ata bine gibi kucağına oturdum ve yüzünü iki elimin arasına aldım. Kızıl kahverengi gözlerine uzun uzun bakıp gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Yüzü ışıldadı ve gözlerimin içine baktı. "Sen gerçekten ciddi misin?"

Aşağı eğilip onu öptüm ve o da ayaklarından destek alıp ikimizi de döndürdü.

On Dokuzuncu Bölüm

Sarhoş ve mutlu insanlar sel olmuş Red Door'un kapısından akın ederken parti hızını almaya başladı. Raegan'la ben metalik elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, barın arkasında son hızla çalışıyorduk. Bahşiş kavanozlarımız dolup taşmıştı ve canlı müzik yapan grup *Hungry Like the Wolf*'un eli yüzü düzgün bir cover'ını çalışıyordu. İçeri girebilmek için birilerinin çıkmasını bekleyenlerden oluşan bir kuyruk binarın çevresini dolanıyordu. Tam kapasitedeydik ve her yılbaşında olduğu gibi işler kapanışa kadar yavaşlamadı.

"Yürü be!" dedi Raegan kafasını sallayarak ritim tutarken. "Bu şarkıya bayılıyorum!"

Bir kadehe kokteyl doldururken başımı iki yana salladım.

Trenton, Travis ve Shepley kalabalığın içinden kendilerine yol açarak bara gelince anında mutlu oldum. "Gelebildin!" dedim. Soğutucudan en sevdikleri biralardan çıkardım, kapaklarını açıp barın üstüne koydum.

"Geleceğimi söylemiştim," dedi Trenton. Barın üstünden eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Travis'e göz attım. "Sen mi kulağını çektin?"

"Yok," derken bana göz kırptı. Trenton'ın arkasındaki bir adam Jack ve kola ısmarlayınca viskiyi kadehe doldurmaya başladım, bir yandan da başka bir yere gitmeye

başlayan Trenton'a bakmamaya çalışıyordum. Noel tatili her zaman eğlenceli olurdu ve işler delicesine yoğun olduklarında çalışmayı severdim ama ilk defa barın öteki tarafında olmayı diledim.

Bizim çocuklar bir masa bulup oturdular. Shepley'le Trenton eğleniyormuş gibi duruyorlardı ama Travis birasından ufak yudumlar alıp sefil bir halde değilmiş ve dağılmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Jorie!" diye seslendim. "Şu masada bira ve şat eksik olmamasını sağla lütfen." Bir tepsi hazırlayıp ona verdim.

"Emredersiniz ha'mfendi," deyip yürürken kalçasını sallayarak ritim tuttu.

Yuvarlak hatları olan kızıl saçlı bir kadın Maddox'larm masasına gelip Trenton'a sarıldı. Tuhaf, rahatsız edici bir duyguya kapıldım. Ne olduğundan emin değildim ama hoşuma gitmemişti. Onunla birkaç saniye konuşup iki kardeşin arasında ayakta durdu. Gözlerinde Travis'le konuşan kadınlarda defalarca gördüğüm o umut ifadesinden vardı. Kısa zaman içinde kalabalık önümü kapattı ve onları göremez oldum. Birisinin elinden para alıp siparişini ve para üstünü verdim. Artan paralar da bahşiş kavanozunu boyladı ve bir sonraki siparişe geçtim. Raegan'la benim kazandıklarımız bir araya gelince tek gecede önümüzdeki üç ay boyunca kiramızı ödeyecek kadar para kazanmıştık.

Grup çalmayı kesince barda oturanlar etrafa bakındılar. Solist ondan geriye saymaya başlamıştı ve herkes ona katıldı. Kızlar kalabalığın içinden koşturup yeni yılın ilk öpücüğü için sevgililerine ulaşmaya çalışıyorlardı.

"Beş! Dört! Üç! İki! Bir! Mutlu Yıllar!"

Tavandan tam zamanında altın ve gümüş rengi konfe-tiler ve balonlar döküldü. Hank'le gurur duyarak yukarı

baktım. Bir kasaba barına göre şaşaalı kutlamalar yapmak için elinden geleni ardına koymazdı. Trenton'ın masasına bakınca kızıl saçlının dudaklarının onun dudaklarında olduğunu gördüm. Midem bulandı ve yarım saniye için barın üstünden zıplayıp onu Trenton'ın üstünden çekip almayı istedim. Aniden Trenton'ın yüzü burnumun dibinde belirdi. Masaya baktığımı fark edip gülümsedi.

"Daha buraya gelmeden önce Travis'i kafasına takmıştı."

"Hepsi öyleler," dedim rahatlayıp iç çekerken. Tanrı Maddox kardeşlerin ve tipatıp aynı DNA'larının belasını versin.

"Mutlu Yıllar bebeğim," dedi Trenton.

"Mutlu Yıllar," dedim, bir bira şişesini barın üstünden siparişi verene doğru kaydırırken.

Başını sert bir hareketle yana sallayıp kendisine yaklaşmamı işaret etti. Barın üstünden eğilince dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve nazikçe başımın arkasını kavradı. Dudakları sıcak, yumuşak ve inanılmazdı ve beni bıraktığında biraz başım dönüyordu.

"Şimdi boku yedim işte," dedi Trenton.

"Nedenmiş?" dedim.

"Çünkü yılın geri kalanı ilk otuz saniyesiyle boy ölçüşmeyecek."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seni seviyorum."

Trenton arkasına baktı ve Travis'in masalarında yalnız başına oturduğunu fark etti. "Gitmem lazım," dedi, hayal kırıklığına uğramış gibi duruyordu. "Ben de seni seviyorum. Ayrılık durumu destek ekibi benden ibaret. Geri geleceğim!"

Aradan bir dakika geçmeden Trenton'ın deli gibi el salladığını gördüm. Travis'in yüzü kıpkırmızıydı. Canı

sıkılmıştı ve kalkıyorlardı. El sallayıp talepkâr kalabalığa döndüm, dikkatimi Trenton Maddox'un dudaklarından çekecek bir şeyin olmasından memnundum.

İşten çıktığımda Trenton çalışan girişinde bekliyordu ve benimle beraber Şirin'e kadar yürüdü. Kapıyı açarken ellerini kotunun ceplerine soktu ve şoför koltuğuna geçmemle suratının asılması bir oldu.

"Ne oldu?"

"Neden seni eve bırakmama izin vermiyorsun?"

Arkasında duran Intrepid'e baktım. "Arabayı burada mı bırakmak istiyorsun?"

"Seni eve götürmek istiyorum."

"Tamam. Bu isteğini açıklayabilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sadece arabana eve dönmenle ilgili kötü bir his var içimde. Ne zaman arabana bindiğini görsem bu yüzden rahatsız oluyorum."

Onu bir an için izledim. "Bu konuyu hiç birileriyle konuşmayı düşündün mü? Olanlar hakkında."

"Hayır," dedi, sorumu geçiştirmek istermiş gibi.

"Kaygılarının bir kısmı hâlâ devam ediyormuş gibi duruyor. Yardımcı olabilir."

"Deli doktoruna ihtiyacım yok bebeğim. Sadece şoför koltuğuna geçip seni eve götürmeye ihtiyacım var."

Omzumu silkip konsolun üstünden atladım.

Trenton kontak anahtarını çevirdi ve motorun ısınmasını beklerken elini uyluğuma koydu. "Travis bu akşam bana seni sordu."

"Öyle mi?"

"Ona hâlâ Californialı erkek arkadaşınla çıktığını söyledim. Söylerken de neredeyse kusacaktım."

Uzanıp dudaklarını öpünce beni daha yakınına çekti. "Ona yalan söylemek zorunda kaldığın için özür dilerim.

Aptalca olduğunu biliyorum ama henüz içine girmeye hazır olmadığım bir muhabbetin başlamasına neden olurdu. Eğer biraz daha zamanımız olsaydı...”

“Kardeşlerime yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama senin başka biriyle olduğunu söylemekten nefret ettim. Seni kaybetmenin nasıl bir şey olacağını ciddi ciddi düşünmeme neden oldu. Trav’in nasıl bir süreçten geçtiğini ciddi ciddi düşünememe neden oldu.” Başını iki yana salladı. “Seni kaybedemem Cami.”

Parmaklarımla dudaklarıma dokunup başımı iki yana salladım. Bana güveniyor ve kendisini böylesine incinebilir bir konuma düşürüyordu ve bense ondan o kadar çok şey saklıyordum ki.

“Bu gece benimle kalabilir misin?” diye sordum.

Elimi dudaklarına götürdü, çevirip bileğimi öptü. “Bana izin verdiğin sürece burada kalacağım,” dedi, sanki bunu zaten biliyor olmam gerekirmiş gibi.

Park ettiği yerden çıkıp yola girdi ve daireme yöneldi. Trenton’ın önceden kalan somurtması neredeyse tamamen kaybolmuştu ve eli elimde arabayı kullanırken düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

“Yeterli parayı biriktirdiğimde, belki bana bir yer bulmam için yardımcı olursun diye düşünmüştüm.”

Gülümsedim. “Bunu yapabilirim.”

“Belki bulduğumuz yeri içinde yaşamak isteyecek kadar çok seversin.”

Ona bir an için baktım, şaka yaptığını söylemesini bekliyordum ama söylemedi, onun yerine kaşlarını çatıp, “Boktan bir plan mı?” dedi.

“Hayır. Öyle olmak zorunda değil. Epey ileride olacak bir şey.”

“Evet. Özellikle de birikimlerimin dörtte birini

Travis'in eski kız arkadaşına kaptırdığım düşünülecek olursa."

Kıkırdadım. "Ne? Cidden mi? Nasıl oldu peki?"

"Poker gecesi. Pokerde olağanüstü. Pokerden anlamıyormuş gibi yapıp hepimizi soydu."

"Abby mi?"

Başıyla onayladı. "Tanrı şahidim olsun."

"Bu epey havalı sayılır."

"Öyle galiba. Eğer hırsızları seviyorsan."

"Yani... sonuçta köpeğinin ismi madrabaz."

Trenton park yerine girerken gülüp dizimi sıktı. Farları söndürünce dairemin girişi karanlıkta kaldı. Trenton'ın parmakları parmaklarıma dolanmış halde içeri girdik, dönüp kapının zincirini taktım.

"Ray eve gelmeyecek mi?"

Başımı iki yana salladım. "Brazil'de kalıyor."

"Ayrıldılar sanıyordum."

"O da öyle sanıyordu. Ama sonra ertesi gün dev gibi bir çiçek buketi alınca, ayrıldıklarına karar verdi."

Trenton'ı ellerinden tutup çekerek geri geri yatak odama gittim. Yürürken bana gülümsüyordu, yüzümdeki ifadeden aklımda ne olduğunu anlamıştı.

Odamın ortasında durup topuklularımı çıkardım. Sonra da arkama uzanıp elbisemin fermuarını çözdüm ve bırakıp yere, ayak bileklerimin etrafına düşmesine izin verdim.

Trenton beyaz gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra kemerini çözdü. Ona doğru yürüdüm ve pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını aşağıya çektim. Birbirimize kasıklarımı sızlatan o ciddi ve davetkâr bakışla bakıyorduk. Az sonra inanılmaz bir şeyin olacağı anlamına gelen bakışla.

Trenton öne eğildi ve dudaklarını dudaklarıma belli belirsiz değdirerek o dolgun yumuşaklığın hafifçe dokunarak dudaklarımın çevresinde dolaşmasını sağladı ve sonrada çenemden boynuma indi. Köprücük kemiğine eriştiğinde gözlerini gözlerime çevirdi. Ellerimi göğsünden aşağıya indirdim, oradan da karnına ve kotunun belini tutarken diz çöküp pantolonunu yavaşça aşağıya indirdim. Siyah boxerı tam gözümün önündeydi ve Trenton pantolonunun içinden çıkınca başımı kaldırıp ona baktım, boxerın lastiğini tutup onu da aşağıya çektim.

Penisi çoktan tamamen kalkmıştı ve Magnum'un komodinimin çekmecesinde olduğuna sevindim, çünkü ona ihtiyacımız olacağı kesindi.

Karnını öpüp göbek deliğinden kamışının dibine kadar küçük öpücüklerden bir iz bırakarak ilerledim. Onu ağzıma aldığım anda, saçlarımı parmaklarına dolayarak inledi.

"Ah, Tanrım, siktir."

Başım ileri geri gidiyordu ve gözlerimi kaldırıp ona baktım. Gözlerinde o aynı inanılmaz, ciddi ifadeyle beni izliyordu. Parmaklarım ve avucum hassas teni üstünde kolayca kayıyordu ve onu boğazımın daha derinine aldıkça daha yüksek sesle inleyip daha çok küfrediyordu.

Elimi önünden arkasına kaydırıp her iki elimle sıkı kalçalarını avuçlayıp onu ağzımın daha da içine ittim. Parmakları saçlarıma dolanmıştı ve on dakika boyunca inleyip kıvrınarak, içime girmesine izin vermemi istedi.

Artık daha fazla dayanamayacakmış gibi olduğunda geri çekilip yatağa yatarak dizlerimi ayırdım. Trenton peşimden geldi ama bacaklarımın arasına girmek yerine beni karın üstü çevirip göğsünü sırtıma bastırdı. Islak penisi kalçalarımın arasındaydı ve dudakları da kulağı-

ma dayanmıştı. İşaret ve orta parmaklarını yalayıp elini çarşafı karnımın arasına soktu ve sıcak, ıslak parmakları pembe, şişmiş tenime dokunana dek aşağıya uzandı.

Beni okşarken ve kulak mememin arkasındaki hassas yeri öperken inledim. Altımdaki çarşafılar sıırıslılam olduğunda çekmeceye uzandım. Trenton ne istediğimi tam olarak biliyordu ve kare bir paketi alıp dişleriyle yırtana dek duraklayıp lateks kılıfı kaskatı, dimdik penisine kolayca takti.

Göğsüyle karnının sıcaklığı arkama döndüğünde neredeyse zirveye ulaşıyordum. Elleri kalçalarımı kavrayıp beş altı santim yükseltmek için yukarı doğru kaldırdı ve içime giden yolu buldu; yavaş ve kontrollü bir şekilde. İkimiz de inledik ve ben sırtımı yay gibi gerip daha derine gidebilmesi için kalçamı onunkine doğru kaldırdım.

İçimde gidip gelmeye başlayınca çarşafı kavrıdım. Bana bir kez daha parmaklarıyla dokunmak için eğildiğinde çığlık atım. Kalçaları ve uyluklarını çıplak kalçamda hissetmek inanılmazdı ve tek istediğim daha derine girmesi; daha yakınımda, daha sert olmasıydı.

Trenton yüzümün ve gözlerimin önündeki saç tutamlarını kenara çekti. Bütün bedenim olabilecek en muhteşem yoğunlukla kendinden geçmişti. Yoğunluk beni sarmaladı ve elektrik gibi bütün vücuduma yayıldığında çığlık attım.

“Lanet olsun, o sesi çıkarmaya devam et,” dedi soluk soluğa.

Ne ses çıkardığımdan bile emin değildim, o ânın içinde; onun içinde yitip gitmişim. Daha sert gidip gelmeye başladı, her hamlesi kasıklarımın ayak parmaklarıma kadar yayılan şok dalgaları yaratıyordu. Kulağımı nazik ama sıkı bir şekilde ısırdı, tam beni becermekte olduğu

gibi. Dişleri kulağını serbest bıraktı ve parmakları kalçama iyice daldı. Kendini son bir kez içime iterken kükredi ve inlerken bütün bedeni titredi.

Yanıma yığıldı, soluk soluğaydı ve gülümsüyor, teni terle parlıyordu. Yüzümün onunki gibi kızardığını ve aynı tatmin olmuş ifadeyle ışıldadığını biliyordum.

Trenton nemli saçlarımı nazikçe yüzümden çekti. "Sen inanılmazsın."

"Belki öyleyimdir. Ama sana kesinlikle âşığım."

Trenton bir defa güldü. "Bu kadar mutlu olmak delice... Sen de benim kadar mutlu musun?"

"Hayatımda hiç olmadığım kadar."

Ve tam da o noktada her şey param parça oldu.

Yirminci Bölüm

"Ve sadece burayı, burayı ve burayı imzalayın ve evet, her şey tamam," dedim.

Landen Freeman her çizginin üstüne kıvrımlı bir şeyler karalayıp dirseklerini tezgâha yasladı. Daha çok ders aldığım dönemde onu Eastern State'in küçük kampusunda arada bir görsem de bir yıldan uzun süredir kendisine rastlamamıştım ve beni tanımamış olmasına şaşırmadım.

"Burası saat kaçta kapanıyor?" Dimdik gözlerimin içine baktı ve yüzünde ergenliğe girdiğinden beri ayna karşısında pratik yaparak mükemmelleştirdiğini düşündüğüm seksi bir gülümseme belirdi.

Kalemimle kapıdaki yazıyı işaret edip kendimi kasıtlı olarak onun formlarıyla meşgul ettim. "On birde."

"Uğramam senin için sorun olur mu? Seni Red Door'a götürmek isterdim. Hiç gittin mi?"

"Sen gittin mi?" diye sordum hafiften eğlenerek.

"Arada bir gidiyorum. Bu dönem haftada yirmi saat ders yüküm var. Okulu bitirip buradan bir an önce kurtulmak istiyorum."

"O duyguyu bilirim," dedim.

"Evet, şu içki meselesine ne diyorsun?"

"Hangi içki?" diye sordum.

"Sana ısmarlamak istediğim içki."

Trenton yanımda belirip kâğıtları aldı ve incelemeye başladı. "Eğer serbest çizim istiyorsan adamın Calvin ve o da bugün çalışmıyor."

Landen omzunu silkti. "Kimin yaptığı umurumda değil. Serbest çizim olmasına gerek yok."

"Benim yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu Trenton.

"Evet, yani demek istiyorum ki çalışmalarını web sitesinde gördüm. Çok sağlamlar."

"Yapacağım ama kız arkadaşımın göğüslerine bakmayı kesmen lazım."

Başımı ona çevirip çenemi hafif yukarı kaldırdım. Landen'i bir defa bile göğüslerime bakarken yakalamamıştım.

"Ah..." dedi Landen kekeleyerek.

"Düşündüm de, sen en iyisi Cal'ı arayıp ondan randevu al. Ben meşgulüm." Trenton feragat formlarını havaya fırlattı ve çevremize yağmur gibi yağdılar. Kepini yamuk duracak şekilde çevirdi ve ben de Trenton'ı odasına giderken hiç etkilenmemiş bir şekilde izledim. Birilerini dövüp sindirmeden önce yaptığı gibi kibirle, kasıla kasıla yürüyordu

Landen önce bana, sonra koridora, sonra tekrar bana baktı.

"Ben... Ben çok özür dilerim," dedim ona kartımızı verirken. "Bunun üstünde dükkânın numarası var. Calvin, sadece çarşamba ve perşembe günleri randevuyla çalışıyor."

Landen kartı aldı. "Bilmiyordum," dedi, munis bir ifadeyle gülümseyerek. Çıkarken kapı öttü ve ben de topuklarımın üstünde dönüp ayaklarımı yere vura vura koridordan Trenton'ın odasına gittim.

"Bu da neydi şimdi?"

"Sana çıkma teklif etti!"

"Yani?"

"Yani mi? Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeliydim aslında!"

İçimi çekip gözlerimi kapadım. "Trent, durum benim kontrolüm altındaydı. Benimle her flört ettiklerinde müş-terileri korkutup kaçıramazsın. Cal beni bunun için işe aldı."

"Seni millet flört etsin diye işe *almadı*. Seni..."

"Tezgâhta duran seksi kız olmam için işe aldı. Bu işi sen bana teklif ettin, unutma."

"Sana ilk başta çıktığın biri olup olmadığını bile sormadı! Pislik torbası en baştan bunu sorabilirdi."

Burnumu kırıştırdım. "Sorusundan kaçınıyordum! Bekleme salonundayken doğrudan reddedemezdim ya! Buna profesyonellik denir."

"Demek artık öyle deniyor, öyle mi?"

Gözlerimi kısıp ona baktım.

"Ona bir erkek arkadaşının olduğunu söyleyebilirdin."

"Bu mu yani olay? Yeni, etiketimi pankart gibi taşıyorum diye mi sinirleniyorsun? Alnıma *Trenton'ın Hatunu* diye dövme yaptırısam olur mu?"

Yüzü yumuşadı ve güldü. "Bunu başka bir yerine seve seve yaparım."

Öfkeyle gürleyip ön tarafa yürüdüm, Trenton'da koşarak arkamdan geldi.

"Çok kötü bir fikir değil," dedi yarı şaka yarı ciddi.

"İsmini dövme yaptırmayacağım," dedim, bu fikri sadece düşünmek bile midemi bulandırmıştı. Trenton gelincikleri Noel tatilinin ilk haftasında çarpıcı bir kıraz kırmızısıyla doldurmuştu ve Noel'den iki gün önce de aynı koluma biraz tribal motifler ve siyah yeşil kıvrılan bulutlar eklemişti. Yılbaşından bir hafta sonra da hari-

kulade sarı kırmızı capcanlı bir gülüm olmuştu. Kolumu tamamen feci havalı dövmelerle kaplatmaya doğru emin adımlarla ilerliyordum. Seanslarımıza acı terapisi adını koymuştuk. Ben konuşuyordum ve Trenton da bir yandan çizip bir yandan dinliyordu. Onunla bu zamanı paylaşmayı seviyordum ve yaptığı o güzelim resimleri her yere yanımda götürüyordum.

Tezgâhın başına oturup avuçlarını açıp formika yüzeye dayadı. "Belki zamanı geldiğinde dövmelerinden birinin içine saklarım."

"Belki makineni tuzla buz ederim," dedim.

"Vay canına. İş az önce ciddiye bindi," dedi yanıma gelmek için aşağıya zıplayarak. "Adamı korkutup kaçırdığım için özür dilerim. Onu kovalamış olmaktan ötürü üzülüyorum ama seni kızdırdığım için üzgünüm. Ama bir düşünsene, hatunuma asıldıktan sonra ona dövme yapacak değildim. İnan bana. Böylesi herkes için daha iyi oldu."

"Mantıklı konuşmayı kes," diye patladım.

Trenton arkadan gelip kollarını belime doladı ve yüzünü boynuma gömdü. "Neredeyse seni kızdırdım diye üzülmekten vazgeçeceğim. Kızginken acayip seksi oluyorsun."

Oyuncu bir tavırla kaburgalarını dürttüm ve kapı yine öttü. Colin'le Chase kasanın önüne geldiler ve Chase kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Dövme yaptırmaya mı geldiniz?" diye sordum. Hiç komik bulmadılar.

Trenton'ın kolları gevşedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim çocuklar?"

Colin suratını astı. "Camille'le konuşmamız lazım. Baş başa."

Trenton başını iki yana salladı. "Öyle bir şey olmayacak."

Chase gözlerini kısıp bize doğru eğildi. "O bizim kahrolası kız kardeşimiz. Senden izin istemiyoruz Maddox."

Trenton bir kaşını kaldırdı. "İstiyorsunuz, sadece daha farkında değilsiniz."

Colin'in gözü seğirdi. "Chase buraya kız kardeşiyle konuşmaya geldi. Bu aile meselesi Trent. Bu seni ilgilendirmez. Camille, dışarı geliyorsun, hem de hemen."

"Benimle burada konuşabilirsin Colin. Neye ihtiyacın var?"

Bana öfkeyle baktı. "Bu konuyu gerçekten de burada konuşmak istediğinden emin misin?"

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum sakın kalmaya çalışarak. Dışarı çıkarsak kardeşlerimden birinin kontrolünü kaybedeceğinden ve bir kavga çıkacağından emindim. Olduğum yerde kalmak daha güvenliydi.

"Şükran Günü'ne gelmedin. Babam işe gitmen gerektiğini söyledi. Her neyse. Ama sonra Noel'de de gelmedin. Sonra Yılbaşı yemeğinde de sandalyen boş kaldı. Neler oluyor Camille?" diye sordu Chase, kendini haklı gören bir öfkeyle.

"İki işim var, bir de derslere gidiyorum. Bu sene böyle denk geldi sadece."

"Gelecek hafta babamın doğum günü," dedi Chase. "Aklını başına devşirip gelsen iyi edersin."

"Yoksa ne olur?" dedi Trenton.

"Az önce ağzından bir şey mi çıktı Maddox?" diye çıkıştı Chase.

Trenton çenesini kaldırdı. "Oraya gelse iyi eder dedin, gelmezse ne olur? Orada olmazsa, ne yapacaksın?"

Chase kasaya yaslandı. "Gelip onu alacağım."

"Hayır, almayacaksın," dedi Trenton.

Colin de öne doğru eğildi ve alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Bu ailevi bir mesele Trent. Akıllı ol, bulaşma."

Trenton dişlerini sıkmaya başladı. "Cami benim meselem. Ve iş yerine gelip onu tehdit eden şerefsiz kardeşleri de kesinlikle benim meselem."

Colin'le Chase öfkeyle Trenton'a baktılar ve ikisi de bir adım geriledi. Hep olduğu gibi ilk Colin konuştu. "Camiyle hemen bizimle dışarı geliyorsun, yoksa kankanın ağzı burnunu dağıtırken burayı da yerle bir ediyoruz."

"Ben onun kankası değilim, erkek arkadaşım ve siz buranın cilasına dokunamadan kışınıza tekmeyi koyup, sizi kapı dışarı ederim."

Calvin diğer yanımda belirdi. Aşağı baktığımda yumruklarını sıkmış olduğunu gördüm. "Az önce dükkânımı yerle bir edeceğini mi söyledin sen?"

"Dedim ya, ne yapacaksın?" Chase yere tükürdü.

"Chase Tanrı aşkına!" diye bağırdım. "Sizin neyiniz var böyle?" Bir yere gitmek için ciddi bir çaba içinde olmasam da Trenton beni sımsıkı utuyordu.

Bishop, Calvin'in diğer tarafında duruyordu ve Hazel de en sondaydı. Kollarını kavuşturdu. "Pek bir şey değilmişim gibi duruyor olabilirim ama bu çocuklar sizi yerde tutarken gözlerinizi oyduğumda, neden burada olduğumu anlayacaksınız. Gel gör ki şöyle bir şey var... Gözlerinizi oymak istemiyorum, çünkü Cami'nin kardeşlerisiniz. Ve biz de onun canını yakmak istemiyoruz. Asla. Çünkü o aileden. Ve insan ailesinden olanları incitmez. Dolayısıyla bu dersi bizden öğrenmiş olun, o somurtmaları kışa benzeyen çilli suratlarınızdan silin ve evinize gidin. Ateşiniz

düştüğünde... ablanıza bir telefon açın. Ve onunla nazik konuşun. Tabii... gözlerinizden sıkılmadıysanız.

"Ya da kollarınızdan," diye ekledi Trenton. "Çünkü onunla bir daha saygısız bir tonda konuşursanız, o lanet olası dokunaçlarınızı kopartıp sizi onlarla döveceğim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Colin'le Chase ürkmüş gözlerle Trenton'dan Hazel'a toplama ailemi süzdüler. Sayıca azdılar ve Colin'in gözlelerinden aynı anda hepsiyle kapışmayı göze almayacağını görebiliyordum.

Chase bana baktı. "Seni daha sonra arayacağım. Ailemizin neden dağıldığına dair bir açıklamayı hak ediyoruz."

Başımınla onayladım ve ikisi de dönüp çift kanatlı kapıdan çıktılar.

Colin'in arabası çalıştığında yere baktım, utanmıştım. "Çok üzgünüm Calvin."

"Dükân iyi durumda ufaklık, hepimiz sağ salımsınız." Ofisine yürüdü ve Hazel de yanıma gelip kollarını kollarımın arasına sokup yanağını göğsüme dayadı.

Sadece, "Biz sana sahip çıkarız," dedi. Gözlerimi yerden ayırmadım ama Hazel'ın beni bırakmayacağı belli olduğunda ona sınıksız sarıldım.

Bishop bir an için bizi izledi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Bishop bir kaşını kaldırdı. "Kavgaya girmeye niyetim yoktu, sadece izlemeye gelmiştim." Odasına dönerken güldüm.

Hazel beni bırakıp bir adım geriledi. "Tamamdır. Şov bitti. Herkes işinin başına," deyip odasına döndü.

Trenton beni kollarına alıp dudaklarıyla saçlarıma dokundu. "Eninde sonunda anlayacaklar."

Başımı kaldırıp ona baktım, ne demek istediğini tam anlayamamıştım.

“Bir daha asla seni sindirmelerine izin vermeyeceğim.”

Yanağımı yeniden göğsüne dayadım. “Sadece böylesini görüp büyüdüler, Trent. Aslında onları suçlayamıyorum.”

“Neden suçlayamıyorsun? Onlar seni her şey için suçluyorlar. Robot mu bunlar Tanrı aşkına? Onlar yetişkin birer adam, farklı bir yol seçebilecek yaşta. Bildiklerine devam etmeyi seçtiler.”

“Biraz sen ve kardeşlerin gibi yani?” Başımı kaldırmadım, Trenton da hemen cevap vermedi.

Nihayet bir nefes aldı. “Biz tek bildiğimiz bu olduğu için olaylara böyle tepki vermiyoruz. Olan tam tersi; bizim ne halt yediğimiz hakkında en ufak bir fikrimiz yok.”

“Ama çabalyorsunuz,” dedim ona sokularak. “İyi insanlar olmak için çaba harcıyorsunuz. Daha iyi şeyler yapmak, daha iyi olmak, daha sabırlı ve anlayışlı olmak için çabalyorsunuz. Ama sadece, birini pestilini çıkartana kadar dövebiliyor olmanız... dövmeniz gerektiği anlamına gelmez.”

Trenton güldü. “Evet, gelir.” Onu, çok da gücümü vermeden itmeyi denedim. Beni daha sıkı tuttu.

“Bu gece sana parça etli pilav yapacağım,” dedim.

Trenton surat yaptı. “Senin yemeklerini seviyorum pilili bebek ama akşam yemeklerini sabahın üçünde yemeye devam edemem.”

Güldüm. “Tamam, hazırlayıp bırakırım. Kapımın yanındaki sütunun önünde duran kayanın altında yedek bir anahtar var. Anahtarı oradan almam.”

“Başka zaman yapman için söz alsam olur mu? Olive’e onu Chicken Joe’s’a götüreceğime söz verdim de.”

Gülümsedim ama Olive'le geçirilecek zamanı kaçıracam için mutlu değildim.

"Bekle. Az önce bana yedek anahtarlarının nerede olduğunu mu söyledin sen?"

"Evet, n'olmuş yani?"

"İstediğim zaman kullanabilirim yani."

Omzumu silktilim. "Evet."

Trenton'm dudaklarının köşesi küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve ardından o gülümseme büyüyüp bütün yüzüne yayıldı.

"Travis'in bir sonraki dövüşünde bahis oynayacağım. Abby'e kaptırdığım parayı kazanıp üstüne biraz da eklemeye çalışacağım. Gelecek hafta bir yer bakmaya başlayacağım. Senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Olur," dedim, yüzünde neden bu kadar ciddi bir ifade olduğunu anlamadan. Kendi başına bir yere çıkmaya çalıştığını zaten biliyordum.

Trenton'ın gülümsemesi ıslıl ıslıldı. "Yılsonu dövüşü olacak, bu da büyük para demek. Büyük ihtimalle geçen seneki gibi MMA'dan bir dövüşçü getirecekler."

"Geçen sene kimi getirmişlerdi?"

"Kelly Heaton. Şampiyonluğu dört yıl önce kaybetti. Travis canına okudu." Trenton dövüşü büyük bir keyifle hatırlıyormuş gibi görünüyordu. "Bin beş yüz kazanmıştım. Eğer bu sene de en az o kadar kazanabilirsem tamam demektir."

"Sen tamamsın demektir. Benim bir dairem var."

"Yani, evet ama belki yakında bir gün geceyi benim orada geçirir ve bir daha da eve dönmezsin."

"Böyle olacağına çok bel bağlama. Kendi alanıma sahip olmayı seviyorum."

“Kendi alanına sahip olabilirsin. İstedğin her şeye sahip olabilirsin.”

Ayaklarımın ucunda yükselip kollarımı boynuna doladım ve Trenton’ın yumuşak dudaklarını öptüm. “Ben zaten istediğim her şeye sahibim.”

Beni biraz daha sıktı. “Hadi ama. Sen de biliyorsun istediğini.”

“Hayır, teşekkür ederim. Yakın bir zamanda olmaz.”

Trenton’ın yüzü bir saniyelğine düştü ve ardından bana göz kırıp anahtarlarını aldı. “Cipi çalıştıracam. Hemen dönerim.”

Ceketini giyip dışarı koştu.

Hazel ön tarafa gelip başını iki yana salladı. “Trenton seni seviyor *kaibigan*. Hani derin, sonsuza kadar sürecektir aşklar vardır ya, aynen öyle işte. Onu daha önce hiç böyle görmemiştin, kızlar için uğraşıp bir şeyler yaptığını yani.” Her sözcüğü neredeyse cıvıdayarak söylüyordu.

Ona döndüm. “Bana az önce ne dedin?”

Gülümsedi. “Sana arkadaş dedim, sürük. Tagalog dilinde. Sorun mu oldu?”

Gülüp küçücük bedenini ancak iki milim kadar oynatacak güçle onu ittim. “Hayır, neredeyse hiç sigaramın kalmamış olması ve bir paket daha alacak paramın olmaması gerçeği sorun şu anda.”

“Fırsat bilip bırak o zaman. Zaten iğrenç bir şey.”

“Sen sigara içmiyor musun?” diye sordum. Dükkândaki diğer herkes içiyordu, dolayısıyla onunda içtiğini varsaymıştım.

Hazel surat yaptı. “Hayır ve sigara içen biriyle de asla çıkmam. İğrenç bir alışkanlık. Kimse bir kül tablasıyla öpüşmeyi sevmez.”

Dudaklarımın arasına bir sigara aldım. Trenton titre-

yerek içeri girdi. "Kalorifer tam gaz çalışıyor bebeğim!" Sigarayı ağzımdan çekip beni öperken biraz arkaya yasladı.

Beni bıraktığında Hazel'a döndüm. "Seven birisi var."

Hazel bana bakıp dilini çıkardı. "Yarın erken gel kulak halkalarına başlayacağım."

"Hayır. Başlamayacaksın."

"Evet, başlayacağım," dedi cilveli bir sesle, odasına yürürken.

"Seni Red'e götürmemi ister misin? Bok kafalı ağabeylerinin dairene çıkagelmelerini istemiyorum. Bir de dışarıda hava rezalet."

"Brazil de orada, hem biraz karla başa çıkabilirim." Yerler otuz santim derinliğinde kirli, eriyen bir katmanla kaplanmıştı ve rüzgâr hunharca esiyordu ama buzlanma olmasından iyiydi ve küçük kasabamız da yolların çoğunu açık tutmak konusunda başarılıydı.

Trenton'ın yanakları ve burnu parlak kırmızıya dönüşmüştü ve hâlâ titriyordu. "Brazil ağabeylerinle başa çıkmaz," dedi suratını asarak.

Kıkırdayıp ağır, siyah ceketimi ve çantamı aldım. "Cipi çalıştırdığın için teşekkür ederim. İçerisi sıcak burada kal."

Son bir öpücükten sonra sigaramı iade etti. "Bir hafta içinde sevgililer günü geliyor."

"Evet. Tam bir hafta sonra. Yani cumartesiye denk geliyor. Diğer herkes için iyi, bizim için kötü."

"İzin iste. Şükran Günü'nde çalıştın nasılsa."

"Düşüneceğim."

Otoparktan geri geri çıkarken Trenton kapıda durdu. Bir sorun yaşamadan eve girdim, kapıyı arkamdan kapatıp anahtarları tezgâhın üstüne attım ve doğruca banvo-

ya gittim. Sıcak suyun altında durmak muhteşemdi ama suyu kapattığım anda Brazil'le Reagan'm didişmelerini duyabiliyordum. Dişlerimi fırçalayıp beyaz, yumuşacık bornozuma sarınıp koridora çıktığım sırada tartışmalarını sokak kapısının önüne taşımışlardı.

Brazil beni görüp içini çekti. "Ben gidiyorum Ray. Onlara orada olacağımı söyledim ve gidiyorum."

"Ama planlarımız vardı. Benimle yaptığın planları cemiyet kardeşlerinle çıkıp içmek için iptal etmen doğru bir şey değil! Neden bir türlü bunu anlamıyorsun?"

Brazil şapkasını gözlerinin önüne çekti, ceketinin fermuarını çekti ve çıkıp gitti.

Raegan doğruca odama gidip yatağıma oturdu. Yere, boy aynasının önüne oturup makyaj çantamın fermuarını açtım.

"Herif tam bir pislik!" dedi, yatağı yumruklarıyla döverken.

"Bir ilişkiye hazır değil. Bağlanıp sorumluluk almadan bir kız arkadaşı olmasının faydalarını yaşamak istiyor."

Başını iki yana salladı. "O zaman benimle olan ilişkisini yürütmek için bu kadar uğraşacağına Travis Maddox'luk yapıp doğru kadını bulana kadar kukusu olan her şeyi becersin."

Bir kaşımı kaldırdım. "Başka biriyle mutlu olmanı istemiyor."

Raegan'ın öfkesi hüzne dönüştü. "Kody bugün beni aradı. Yolların durumu onu endişelendirmiş ve beni alıp işe götürmek istiyor. Aptalca kavgalarımız oluyordu ama onu özlüyorum."

Gözlerimle dudaklarımı boyadım ve saç kurutma makinemini fişe takıp çalıştırdım. "Ne bekliyorsun Ray?" dedim gürültüyü bastırmak için yüksek sesle.

Cevap vermek yerine saçımı kuruturken her yöne dağıtmamı izledi. İşim bittiğinde omzunu silkti. "Brazil beni tam da geçen seneki Çiftler Partisi'nden önce bu sıralarda terk etmişti. Bir elbise aldım, herkese beni davet ettiğini söyledim. O lanet olası partiye gidiyorum ben."

Duyduklarıma inanamayarak öfkeyle aynadaki yansımaya baktım. "Sen şaka mı yapıyorsun? Bu cemiyet çocuğu şımarıklıklarına bir partiye gitmek için mi katlanıyorsun yani?"

"Bir elbise aldım!" dedi. "Sen anlayamazsın."

"Haklısın. Anlayamam."

Kapı çalınca Raegan'la birbirimize baktık.

"Belki Brazil'dir," dedi.

"Colin'le Chase bugün Skin Deep'e geldiler. Neredeyse Trenton'la... ve geri kalan herkesle kavgada ediyorlardı."

"Kahretsin, sence onlar mı geldi?" diye sordu.

Ayağa kalktım, çok ağır adımlarla kapıya gidip delikten baktım. Gözlerimi yuvarlayıp zinciri yuvasından çıkararak kapıyı açtım. Kody, yün bir ceket, atkı, eldivenler ve yün bir bere kuşanmış orada duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Raegan, oturma odasına gelerek.

"Hava kötüleşiyor Ray. Araba kullanmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, ikiniz için de aslında."

Raegan aşağıya baktı. "Henüz işe gitmek için hazırlanmadım."

Kody kendini kanepeye bıraktı. "Beklerim. Kamyoneti çalışır halde bırakacağım ki içine girdiğinde sıcak olsun."

Raegan gülümsemesini bastırıp odasına koştu ve kapıyı kapattı.

"Ben geleli yirmi dakika bile olmadı. O kadar da kötü değil," dedim bilmiş bilmiş gülümseyerek.

"Şşş," dedi Kody. "Onun bunu bilmesine gerek yok."
"İyi oynuyorsun," deyip odama yürüdüm.

Yirmi Birinci Bölüm

Cumartesi gecesi Red'de canımı çıkaran bir gecenin ardından sürüne sürüne daireme gelip yatak odamın ışığını yaktım. Trenton üstünde lacivert bir boxer ve... çoraplarıyla çarşafımlarımın üstüne uzanmıştı.

Ağır ağır elbiselerimi çıkardım, ışığı söndürdüm ve yanına gelip, yatağa yattım. Yanımda olabilmek için örtünün altına geçerken battaniyelerle boğuştu ve yeterince yakınına gelene dek beni kendine çekti. Başını boynuma gömüp sessiz ve sıcacık, uzun uzun öylece durdu. Daha önce hiç beni bekleyen biri varken eve gelmemiştim ama sefil bir his değildi, tam tersi sıcak bir yatakta, sıcak, cazibesine karşı koymasla inanılmaz güç bir vücudu olan ve beni daha önce kimsenin sevmediği kadar çok seven bir adamlaydım. Daha kötüsü de olabilirdi, hem de çok, çok daha kötüsü.

"Olive nasıl?"

"Hmmm?"

"Olive, nasıl, iyi mi?"

"Seni özlüyor. Onu yarın buraya seni görmeye getireceğime söz verdim."

Gülümsedim. "Chicken Joe's nasıldı?"

"Yağlı, gürültülü, muhteşem."

Üstümdeki kolunu daha da sıkı bir şekilde göğsüme bastırdım. "Bakıyorum anahtar bulmuşsun."

"Hayır, bulamadım, o yüzden de içeri girmek için yatak odası pencereden tırmandım. Kilitli olmadığını biliyor muydun?"

Donup kaldım.

Trenton güldü, yavaş ve genizden gelen bir kahkahayla. Ona bir dirsek attım.

Ön kapı çarparak açılınca Trenton da ben de doğrulup oturduk.

"Kes şunu! Ona sakın el sallayayım deme Raegan!" diye bağırdı Brazil.

"Sadece iyilik etmek istemişti! Kar varken araba kullanmamı istememişti!"

"Yolarda kar mar yok! Sadece ıslaklar!"

"Evet! Şu anda!" dedi, ayaklarını vura vura koridorda yürüdü ve Brazil de peşinden gelip odasının kapısını çarparak kapattı.

İnledim. "Bu gece olmasın. Bu gece uyumam lazım."

Brazil'in sesi, boğuklaşsa da duvarı aştı. "Çünkü eski sevgilinle arabaya binip etrafta dolaşamazsın da ondan!"

"Belki de, beni işe sen götürmüş olsaydın..."

"Yok artık, bunu suçlusu benmişim gibi yapamazsın! Eğer ben aynı şeyi yapmış olsaydım..."

"Yapmadığını kim söyledi?"

"Bu da ne demek şimdi? Ne demek istiyorsun Raegan? Birileri sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır!"

"O zaman ne var?"

"Hiçbir şey! Dışarıdayken ne yaptığını bilmiyorum! Artık umursadığımdan da emin değilim!"

Bundan sonra iyice sessizleştiler ve birkaç dakika sonra alçak sesle konuşmaya başladılar. On dakika sonra sesleri tamamen kesilmişti ve tam gidip Raegan'ı kontrol

edecektim ki inleyip çığlık atmasını duydum ve yatağı duvara çarpmaya başladı.

lyyy. "Gerçekten mi?" dedim.

"Beraber yaşamak fikri gitgide daha iyi gelmeye başladı değil mi?" dedi Trenton dudaklarını boynuma dokundurarak.

Yanına yerleştim. "Daha dört ay bile olmadı. Hızımızı biraz kesmemiz lazım."

"Neden?"

"Çünkü epey önemli bir konu ve seni çok az tanıyorum."

Trenton dizime dokunup parmaklarını külotumun pamuklu kısmına gelene dek yukarı kaydırdı. "Ben seni yakinen tanıyorum."

"Gerçekten mi? Yan odadaki Buffy ve Spike'la mı takılmak istiyorsun?"

"Ne?"

"Kavga ediyorlar ve sonra da ... neyse boş ver."

"Havanda değilsin ha?" diye sordu.

Raegan'ın çığlıkları iyice tizleşmeye başlamıştı.

"Şu anda... şu anda olmaz, hayır."

"Gördün mü? Daha şimdiden evlenmiş gibiyiz."

"Espri de yaparmış!" deyip başparmaklarımı kaburgalarının arasına daldırdım. Onu gıdıklarken homurdanıp gülere beni savuşturmaya çalıştı. Sonunda Raegan'ın tiz çığlıklarını taklit etmeye başladı. Ağzımı kapatıp kıkırdarak gülme krizine girdim. Raegan sessizleşti ve Trenton yumruğunu benimkiyle tokuşturdu. Sonra da sakinleştik.

Yarım saat sonra Brazil'le Raegan parmak uçlarına basa basa koridora çıktılar ve sokak kapısı açılıp kapandı. Birkaç saniye sonra odamın kapısı hızla açıldı ve ışıklar yandı.

“Puştlar!”

Raegan’ın şaşkınlıkla bir nefes almasını duyana dek gözlerimi kolumla kapadım.

“Lanet olsun, Trenton, sana ne oldu böyle?”

Ona bakmak için döndüm. Elmacık kemiğinde üç tane kanlı çizik vardı ve dudakları patlamıştı. Ani bir hareketle doğrulup oturdum. “Yüzüne ne oldu Trent?”

“Henüz sana söyleyecek düzgün bir yalan bulamadım.”

“Bu gece Olive’le Chicken Joe’s’a gittiğini sanıyordum. Şu motosikletçi barına gittin değil mi?” dedim itham yüklü sesimle.

Trenton güldü. “Hayır, Chicken Joe’s’a gittim. Ağabeylerin de aynısını yaptılar.”

Raegan da ben de ani bir nefes aldık. Gözlerim doldu. “Seni dövdüler mi? Olive’yleyken hem de? Ona bir şey oldu mu?”

“Denediler. Olive iyi. Dışarı çıktık. Pek bir şey görmedi.”

Raegan bir adım ilerledi. “Neler oldu?”

“Bir daha beni dövme denemeyecekler. Öyle desek yeterli olur.”

Yüzümü kapattım. “Tanrım kahretsin. Kahretsin!” Telefonumu alıp Colin’le Chase’e aynı mesajı gönderdim. Tek bir kelimeden ibaretti.

PUŞTLAR!

Trenton’ın telefonu titredi; alıp bakınca gözlerini yuvarladı. Mesajı ona da göndermişim.

“Ya bak. Onlar başlattı.”

“Onlar iyi mi?” diye sordum.

“Canları yandı. Sabaha canları daha beter yanıyor olacak. Ama iş halloldu.”

Yüzüm buruştu. "Trent! Kahretsin! Bunun son bulması lazım!"

"Sana söyledim bebeğim, sorun halloldu. Coby de onlarlaaydı. O bana saldırmadı. Onları vazgeçirmeye çalıştı. Canlarına okudum. Onlar da geri çekilmeyi kabul ettiler."

Telefonuma mesaj geldi. Chase'dendi.

Affedersin. Aramızda hallettik. Her şey yolunda.

Yüzün ne âlemde?

İyi değil.

İyi.

Raegan geri çekilip odasına gitmeden önce gözlerini açarak bir süre baktı.

Öfkeyle Trenton'a baktım.

"Ne yapmamı isterdin? Canıma okumalarına izin mi verseydim?"

Yüzüm yumuşadı. "Hayır. Bunun Olive'in karşısında gerçekleşmiş olmasından nefret ediyorum. Ben onun için endişeleniyorum."

Trenton yataktan kalktı, ışığı yakıp yanıma döndü. "Onu yarın göreceksin. Bir şeyi yok. Olanları önce ona, sonra annesiyle babasına açıkladım.

Büzüldüm. "Çok kızdılar mı?"

"Biraz. Ama bana değil."

"Buz torbası getirsem? Ya da başka bir şey, herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?"

Trenton güldü. "Hayır bebeğim. Ben iyiyim. Sen uyumana bak."

Ona yaslanarak gevşedim ama uykuya dalmam epey zamanımı aldı. Düşüncelerimi durduramadım ve nefes alıp vermesinden Trenton'ın da uyumadığını anlayabiliyordum. Sonunda göz kapaklarım ağırlaştı ve dalıp gittim.

Gözlerim nihayet açıldığında saat ondu ve Olive yatağımın yanında durmuş bana bakıyordu. Altında neredeyse tamamen çıplak olduğumun bilinciyle battaniyeyi göğsüme doğru çektim.

"Selam Olive," dedim gözlerimi kısarak. "Trent nerede?"

"Ötebevilevi getiviyov."

"Öteberileri mi?" dedim oturarak. "Hangi öteberileri?"

"Bu sabah alış veviş yapmaya gittik. Biv iki şeyinin bittiğini söyledi, ama altı tane tovbası vav."

İleriye uzandım ama sadece açık duran sokak kapısını gördüm.

Brazil koridora girdi, koyu bronz tenini kapatan tek şey yeşil ekose bir boxerdı. Esnedi, kışını kaşdı ve arkasına dönüp Olive'i gördü. Elleriyle kendisi gibi uyanmakta olan kasığını kapattı.

"Oha! Burada ne arıyor bu?"

"Trent'le geldi. Şimdiden dönmüşsün?"

"Trent çıkarken geldim."

"Kahrolası elbiselerini giy. Burada oturmuyorsun."

Olive başını iki yana salladı, onu parlak yeşil gözleriyle azarlıyordu.

Brazil, Raegan'ın odasına çekildi ben de başımla kapıyı işaret ettim. "Yürü bakalım ufaklık. Benim de giyinmem lazım." Ona göz kırptım ve o da seke seke oturma odasına gitmeden önce sırttı.

Yatak odamın kapısını kapatıp çorap ve sutyenimi almak için çekmeceleri karıştırmaya başladım, sonra da kotumu ve krem rengi süveterimi giydim. Saçım önceki gece Red'deki mesaim yüzünden kırk paket sigara gibi

kokuyordu, dolayısıyla küçücük bir atkuyruğu yaptım, üstüne biraz deodorant sıktım ve idare edeceğine karar verdim.

Mutfağa gittiğimde Trenton, Olive'le şakalaşp konserve-
leri ve daha bir sürü şeyi kaldırıyor. Bütün dolapla-
rın kapakları açıldı ve hepsi de tıka basa dolmuştu.

"Trenton Allen!" şaşkınlıkla bir nefes alıp elimle ağzı-
mı kapadım. "Bunu neden yaptın? Senin para biriktiriyor
olman lazım!"

"Burada çok zaman geçiriyorum ve durmadan yemek
yiyorum ve üç yüz papel ilerideyim, özellikle de Travis'in
yılsonu dövüşünü hesaba katarsak."

"Ama onun ne zaman olduğunu, hatta yapılıp yapılmayacağını bile bilmiyorsun. Travis'in akli fikri Abby'de artık. Ya bırakırsa? Ya diğer adam cayarsa?"

Trenton gülümseyip beni kollarına çekti. "Bırak bu-
nun hakkında ben endişeleneyim. Arada bir öteberi ala-
cak kadar gücüm var. Babama da biraz aldım."

Ona sarılıp paketimdeki son sigarayı aldım. "Biraz da
sigara almış olma ihtimalin yok değil mi?" diye sordum.

Trenton hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Yok.
Sigaran kalmadı mı? Dönüp alabilirim."

Olive kollarını kavuşturdu. "Sigaya sağlığa zavavlı-
dıyor."

Sigarayı ağızımdan alıp tezgâhın üstüne koydum.
"Haklısın, özür dilerim."

"Bana patyonluk taslama. Bıvaktmalısın. Tvent de bı-
yakmalı."

Trenton bir an için Olive'i izledikten sonra bana baktı.
Omzumu silktilim. "Zaten pahalıya gelmeye başlamış-
tı."

Trenton paketini ceketinin cebinden çıkarıp ezdi, ben

de sonuncu sigaramı alıp ikiye böldüm. Trenton paketini çöpe attı ben de sigaramı peşinden yolladım.

Olive mutfağımın ortasında duruyordu, onu hiç görmediğim kadar mutluydu ve sonra da güzelim yeşil gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı.

“Ah! Ew! Ağlama!” dedi Trenton onu kollarına alıp kaldırarak. Olive ona sarıldı ve küçük bedeni sarsılmaya başladı.

Doğrulup oturdu ve ıslak gözlerinden birini sildi. “O kadar şanslıyım ki!” dedi burnunu çekerken.

Trenton’ı kucaklayıp onu ikimizin arasına aldım. Trenton’ın kaşları yukarı fırladı, Olive’in tepkisi onu hem şaşırtmış hem de duygulandırmıştı.

“Tanrım Ew, eğer senin için bu kadar önemli olduğunu bilseydim hepsini yıllar önce fırlatıp atmıştım.”

Avuçlarını yanaklarına bastırıp dudaklarını pörtletti. “Annem sigarayı bırakmış olmaktan, yaptığı diğer her şeyden çok gurur duyduğunu söylüyor. Ben hariç.”

Trenton’ın gözleri yumuşadı ve onu kucaklayıp kendine çekti.

Olive, Trenton’ın işe hazırlanmak için eve gitmesi gerekene kadar kanepede oturup çizgi film izledi. Skin Deep’e ondan önce gittim ve Calvin genelde benim ilk geldiğimde yaptığım işler olan ışıkları yakıp bilgisayarları açma işini halletmiş olduğu için etrafın tozunu alıp süpürmeye karar verdim.

Büyük turuncu ceket ve kalın atkısının altında neredeyse görünmeyen Hazel kapıdan içeri daldı. “Özür dilerim! Özür dilerim!” diyerek odasına koştu.

Meraklanıp peşinden gittim.

Koltuğa MadaCide sıkıp kalan her şeyi dezenfekte etti. Çekmecelerini karıştırıp bir sürü paket çıkarıyordu ve

sonra dönüp bana baktı. "Ellerimi yıkayıp eldivenlerimi taktım mı hazırım!"

Suratımı astım. "Neye hazır olacaksın? Bu sabaha randevun yok ki?"

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Ah, bak ama aslında var!"

Yaklaşık beş dakikalığına gitti ve sonra da dönüp eldivenlerini giydi. "Evet?" dedi, beklentiyle bana bakarak.

"Evet ne?"

"Otursana! Hadi yapalım şunu!"

"Kulaklarıma halka taktırmayacağım Hazel. Bunu sana söylemiştim. Defalarca hem de."

Alt dudağını sarkıttı. "Ama eldivenlerimi taktım! Hazırım! Geçen hafta aldığımız yeni leopar desenli halkaları gördün mü? Acayip seksiler!"

"Kulak memelerimin sarkmasını istemiyorum. İğrenç bir şey."

"Büyütmene gerek yok. On altılık bir halkayla başlayabiliriz. Minnacık bir şeyden bahsediyorum! Hani, şu kadarcık..." Başparmağı ve işaret parmağını ortalarında küçücük bir delik kalacak şekilde kıvrıdı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır bir tanem. Burnu yaptırdım, beğendim, böyle iyiyim."

"Benimkini beğeniyorsun!" dedi, her geçen saniye hevesi biraz daha kaçıyordu.

"Evet; seninkini. Kendi kulaklarıma yapılmasını istemiyorum."

Hazel hışımla eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna fırlattı ve sonra da Tagalogca küfürler saydırdı.

"Trent az sonra gelmiş olur," dedim. "Yeni bir dövme yaptır. Biraz rahatla."

“Bu senin için işe yarıyor. Benim bir şeyleri bıçaklamam lazım. Ben öyle huzur buluyorum.”

“Tuhaf,” dedim ön tarafa yürürken.

Trenton hızla içeri girdi, anahtarları parmağının ucunda sallanıyordu. Keyfinin yerinde olduğu belliydi. “Be-beğim,” dedi koşarak yanıma gelerek. Kollarımı kavradı. “Araba çalışıyor, iki dakika benimle gelmen lazım.”

“Trent, dükkân açık, çıka..”

“Cal!” diye bağırdı Trenton.

“Ne var?” diye bağırdı Calvin arka taraftan.

“Cami’yi görmeye götürüyorum! Bir saatten önce döneriz!”

“Ne haliniz varsa görün!”

Trenton parlayan gözleriyle bana baktı. “Hadi!” dedi beni elimden tutup çekerken.

Direndim. “Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin,” dedi, beni Intrepid’e götürürken. Bana kapıyı açtı, ben içeri geçtikten sonra arabanın arkasından dolaşıp şoför koltuğuna geçti.

Hızla meçhul hedefimize doğru ilerlerken radyonun sesini her zaman olduğundan biraz daha fazla açmış, parmaklarıyla direksiyona vurarak ritim tutuyordu. Kasabanın görece iyi sitelerinden Highland Ridge’ye girip bir ofisin önüne park ettik. Yaklaşık benim yaşlarımda pantolonlu takım elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın dışarıda duruyordu.

“Günaydın Bay Maddox, siz de Camille olmalısınız,” dedi elini uzatarak. “Ben Libby’im. Bu günü sabırsızlıkla bekliyordum.” Elini sıktım, neler olduğunu anlayamamıştım.

Kadının peşinden sitenin arka tarafındaki bir binaya giderken Trenton elimi tuttu. Binanın merdivenini çıktık-

tan sonra Libby bir sürü anahtarın takılı olduğu bir anah-
tarlık çıkarıp biriyle kapıyı açtı.

“Evet, bu iki yatak odalı olan.” Bir kolunu uzatıp ya-
vaşça yarım daire çizerek şekilde döndü. Bana The Price
is Right”taki kadınları hatırlattı. “İki tuvalet, altmış beş
metrekare, çamaşır ve kurutma makineleri için tesisatı
var, buzdolabı, çöp toplama hizmeti, bulaşık makinesi,
şömine, bütün zeminle halı döşeli ve depozito verildiği
takdirde iki evcil hayvan beslenebilir. Ayda sekiz yüz
seksen kira, sekiz yüz seksen depozit,” gülümsedi, “buna
evcil hayvan depozitosu dahil değil, ancak su ve çöp top-
lama hizmeti dahil. Çöp salı günleri toplanıyor. Havuz
mayısla eylül arasında kullanıma açık, kulüp bütün yıl,
spor salonu 7/24 açık ve tabii ki sakinlere özel kapalı oto-
park var.”

Trenton bana baktı.

Omzumu silktim. “Muhteşem.”

“Beğendin mi?”

“Beğenmeyecek nesi var ki? Burası benim mekânımı
solda sıfır bırakıyor.”

Trenton, Libby’e gülümsedi. “Tutuyoruz.”

“Ee... Trenton, biz bir...?” Onu yatak odalarından biri-
ne çekip kapıyı kapattım.

“Ne var bebeğim? Burayı hemen kaparlar.”

“Travis’in dövüşüne kadar yeterli paran olmayacak
sanıyordum.”

Trenton gülüp kolunu omzuma doladı. “Babamın ki de
dahil bir yıllık kira ve faturaları karşılayacak kadar para
biriktiriyordum. Şimdi taşınmamızı karşılayabilirim.”

* ‘Fiyat doğru’ — A.B.D.’de yarışmacıların, sunucunun gösterdiği üru-
nün fiyatını doğru bilince söz konusu ürünü kazandıkları yarışma
programının ismi. —Çn

"Dur, dur, dur... biz mi dedin az önce?"

"Ne dedim ki?" siye sordu Trenton, şaşkınlıkla. "Az önce burayı sevdiğini ve senin mekânından daha iyi olduğunu söyledin."

"Ama ben de taşınacağım demedim! Daha dün gece tam tersini söyledim!"

Trenton durduğu yerde ağzı açık bir şekilde kaldı. Ağzını aniden kapatıp ensesini sıvazladı. "Tamam, peki... senin anahtarın bende, benim anahtarım da sende olur. Nasıl gideceğine bakarız. Zorlama yok."

"Şu anda dairenin anahtarını almama gerek yok."

"Niye yok?"

"Ben sadece... ihtiyacım yok. Bilmiyorum, tuhaf geliyor. Hem neden iki yatak odasına ihtiyacın var ki?"

Trenton omzunu silkti. "Kendi alanın olmasına ihtiyacın olduğunu söylemiştin. O oda sen ne istersen ona dönüştür diye."

Ona sarılıp evet diyerek onu mutlu etmek istedim ama erkek arkadaşım ile eve çıkmak istemiyordum. Henüz değil ve eğer çıkarsam da bu doğal bir süreç olacaktı, böyle pusuya düşürülerek değil. "Hayır."

"Neye hayır?"

"Her şeye. Anahtar almıyorum. Seninle eve çıkmıyorum. Kulağıma halka taktırmıyorum. Sadece... hayır!"

"Halka... ne?"

Hışım ile dışarı çıkıp Libby'in yanından geçip merdivenden indim ve Intrepid'e döndüm. Trenton beni uzun süre soğukta bekletmedi. Yanıma geçip arabayı çalıştırdı. Motor ısınırken içini çekti. "Sigarayı bırakmak için kötü bir hafta seçmişim."

"Bir de bana sor."

Yirmi İkinci Bölüm

Trenton eşyalarını toplayıp taşımakla meşgul olduğundan sonraki hafta pek ortada yoktu. Ona elimden geldiğince yardımcı oldum ama aramız bir tuhaftı. Trenton onunla eve çıkmadığım için epey hayal kırıklığına uğramıştı. Duygularını gizlemek konusunda benim kadar beceriksizdi ki bu da her zaman iyi bir şey değildi.

Cumartesi gecesi Raegan göz kamaştırıcı kokteyl elbisesini giyip kanepemizde oturmuş kanalları zaplıyordu. Tek omuz kayışı pırıldayan elmaslara benziyordu ve kanalları da kıvrımlarına yapışan kırmızı satenden oluşuyordu. Kalp şeklindeki göğüs dekoltesi elbisesini çok daha seksi hale getiriyordu. Gümüş rengi topukluları gökdenlenlerle boy ölçüşecek kadar yüksekti, saçıysa düz, parlak ve yarı yukarı yarı aşağıya taranmıştı.

“Keşke Blia burada olsaydı. Şu an kesinlikle onun kendine has deyişlerine ihtiyaç var. Kusursuzsun.”

Dudak cılası ışıltılı gülümsemesiyle parladı. “Teşekkür ederim Cami. Bu gece için planların nedir?”

“Trenton Skin Deep’ten çıktıktan sonra bir süre eşyalarını yerleştirecekti ama saat yedide burada olacağını söyledi. Travis son zamanlarda epey zor bir dönemden geçiyor, dolayısıyla ona bir bakıp öyle gelecek.”

“O zaman sen de bu gece izinli misin?”

Başımla onayladım.

“Brazil beni saat yedi buçukta alacak.”

“Bundan pek de memnunmuş gibi durmuyorsun.”

Omzunu silkti.

Yatak odasına gidip dolabımın kapaklarını açtım. Sol taraftaki rayından çıktığı için dikkatli olmam gerekiyordu. Elbiselerim türlere, alt türlere ve renge göre dikkatle sınıflandırılmıştı. Süveterler en solda asılıydı, çeşitli şortlar, denimler ve sonra da elbiseler de sağda. Çok elbisem yoktu; gardırobumu düzmektense faturaları ödemeye odaklanmıştım, hem zaten Reagan onunkilerden ödünç almama izin veriyordu. Trenton beni kasaba merkezindeki havalı bir İtalyan restoranına götürecekti, oradan da Red’e gidip bir şeyler içecektik. Sakin bir akşam olmasını planlamıştık. Ona yazdığım kartla aldığım hediye şifonyerimin üstündeki kırmızı bir hediye torbasında duruyordu. Epey sıradan şeylerdi ama düşünmüş olmamın hoşuna gideceğini biliyordum.

Uygun olmaya en yakın şeyi çekip aldım: Beyaz astarlı, kolları dirseğimin hemen altına gelen, siyah bir kroşe elbise. Derin yuvarlak yakasıyla göğüslerimi öne çıkarmayan az sayıdaki elbisemden biriydi ve hoş bir restoranda dikkat çekmezdi. Kırmızı topuklularımı geçirip koşturdum. “Kalkma büyük ihtimalle Trent’tir.”

Ama değildi. Gelen Brazil’di. Saatine baktı. “Bu kadar erken geldiğin için affedersin. Sadece evin orada oturmuş duruyordum ve...”

Reagan ayağa kalktı ve Brazil bir an için dilini yutmuş gibi kalakaldı. Ağzını yana büktü. “Hoş görünüyorsun.”

Suratımı astım. Reagan o kıyafet ve makyajıyla mükemmel görünüyordu ve Brazil’in bilerek etkilenmemiş numarası yaptığının farkındaydım. Pislik yapmaya çalışmıyordu ama gözlerinde pişmanlığa benzer bir ifade

vardı. Reagan tepkisizliğinden şikâyet etmedi bile, sadece Brazil'in ifadesinin birebir aynısını takıp kahvaltı tezgâhından çantasını aldı.

"Yanına bir palto alsan iyi edersin Ray," dedi Brazil. "Hava buz gibi."

Ön taraftaki dolabı açıp ona elbisesine uyacak bir palto verdim. Küçük bir gülümsemeyle bana teşekkür ettikten sonra çıkıp artlarından kapıyı kapattılar.

Odama dönüp saçımı yapmayı bitirdim. Saat yedi oldu, yedi buçuk oldu, sekiz olduğunda telefonumu alıp ekranına baktım. Hiçbir şey yoktu. Onu aramayı denedim ama doğrudan sesli mesaja geçti.

Saat dokuza çeyrek vardı. Kanepede oturmuş cep telefonumda aptal saptal kuşlu bir oyun oynuyordum. Trenton'ın gecikmesini açıklamak için hâlâ aramamış olması yavaş yavaş artan öfkemi yatıştırmama hiç yardımcı olmuyordu.

Kapı çalınınca ayağa fırladım. Kapıyı açtığımda da Trenton'ı gördüm, daha doğrusu bir kısmını, çünkü vücudunun büyük kısmı içinde düzinelerce koyu kırmızı gül olan bir vazonun arkasında kalmıştı.

Trenton içeri girip vazoyu tezgâhın üstüne koydu. Üstünde işe giderken giydiği kıyafetler vardı ve bir anda kendimi aşırı süslü hissettim.

Bana döndüğünde gülümsemiyordu.

"N'oldu? Travis iyi mi?" diye sordum.

"Motorunu Ugly Fixer Liquor'un önüne park etmiş dolayısıyla büyük ihtimalle hayır."

Ona sımsıkı sarıldım. "Çiçekler için teşekkür ederim." Ellerin hâlâ iki yanında durduğunu görünce geri çekildim.

Trenton'ın duygularını yüzüne yansıtmamak için bü-

yük bir çaba harcadığı çok belliydi. “Dükkâna geç vakitte teslim edildiler, sen çıktıktan sonra. Bunları ben almadım.”

“Kimden gelmişler peki?”

Vazoyu işaret etti. “Bir kart var.”

Vazonun yanına gidip minik kırmızı zarfı plastik tutacağından çıkardım. Kartı çekip alarak yazılanları hızla okurken dudaklarım hareket etse de hiç sesim çıkmadı.

*Bu hafta içinde birkaç defa kendimi bundan vazgeçirdim
ama yapmak zorundaydım.
Seni daima seveceğim.*

T.

Gözlerimi kapattım. “Kahretsin.” Kartı ters çevirip açık yeşil formikanın üstüne yapıştırdım ve orada öyle tutarken Trenton’a baktım. “Ne düşündüğünü biliyorum.”

“Hayır bilmiyorsun.”

“Onunla konuşmuyorum. Haftalardır konuşmadık.”

“Demek gerçekten de T.J.’dendi,” dedi Trenton yüzü ve boynu kıpkırmızı olurken.

“Evet ama kendisinin bile niye gönderdiğini bildiğini sanmıyorum. Gel bir sadece...” ona uzandım ama geri çekildi. “Hadi bunları unutalım,” dedim hiç önemleri yokmuş gibi gülleri işaret ederken, “ve bu gece iyi zaman geçirelim.” Trenton ellerini ceplerine sokup, dudaklarını ince bir çizgi haline gelene kadar birbirlerine bastırdı. “Ne olur?” diye yalvardım.

“Onları senin kafanı karıştırmak için göndermiş. Ve benimkini de.”

“Hayır,” dedim, “öyle bir şey yapmaz.”

“Onu savunma! Bu çok saçma!” dedi kapıya gitmek

için dönerken, hemen, sonra da bana bakmak için arkasına döndü. "Bütün bu zamandır iş yerinde oturup şu kahrolası şeylere bakıyordum. Buraya gelmeden önce sakinleşmek istedim ama bu çok... Bu büyük saygısızlık, tam olarak öyle! Senin için onun olduğundan ve olabileceğinden daha iyi olduğumu kanıtlamak için kıcımlı yırtıyorum. Ama hep aynı halı yapıp bir anda ortaya çıkıveriyor ve... Ben Californialı, üniversiteli bir zengin çocuğuyla rekabet edemem. Güç bela geçiniyorum, üniversite diplomam yok ve birkaç gün öncesine kadar hâlâ babamla yaşıyordum. Ama sana öyle pis âşık oldum ki Cami," dedi bana uzanarak. "Çocukluğumuzdan beri sana âşığı. Seni oyun sahasında ilk gördüğümde güzelliğin ne demek olduğunu anladım. Beni ilk kez görmezden geldiğinde kalbim ilk defa kırıldı. Red'de masana oturduğum andan beri iyi oynadığımı düşünüyordum. Hiç kimse birini benim seni istediğim kadar çok istememiştir. *Yıllardır* ben..." Soluk soluğa kalmıştı ve dişlerini sıktı. "Babanı duyduğumda seni kurtarmak istedim," dedi gülerek ama eğlenmiyordu. "Ve o gece dairende nihayet bir şeyi doğru anladım diye düşündüm." Yeri işaret etti. "Hayattaki amacımın seni sevmek ve seni korumak olduğunu... Ama seni paylaşmak zorunda kalmaya hazırlanmamıştım."

Bu durumu düzeltebilir miydim biliyordum. Bu ilk Sevgililer Günümüzdü ve öfkeden köpürüyordu. Ona, o çiçeklerin Trenton'la hiçbir ilgilerinin olmadığını ve burada olmalarının tek nedeninin T.J.'in sefil hali olduğunu biliyorum. Beni seviyordu ama ilişkimizi yürütmeyi bir türlü beceremiyorduk. Trenton anlamıyordu, çünkü kendisine durumu açıklamak için yapacağımı her girişim, cevaplayamayacağım daha çok soruyu sormasına neden olacaktı. İkisine de öfkelenmek kolay değilken hepimizi

bu duruma soktuğum için kendime kızmak çok kolaydı.

Mutfağa gittim, çöp kutusunu çektim, vazoyu kaldırıp doğrudan içine attım.

Trenton beni yüzünü buruşturarak izledi ve sonra ifadesi yumuşadı. "Bunu yapmana gerek yoktu!"

Ona koşup kollarımı beline doladım ve yanağımı omzuna bastırdım. Topuklu giydiğimde bile benden uzundu. "Bu çiçekleri istemiyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama *seni* istiyorum. İlk tercihim elde edemediğim için mecbur kalmadım ben sana. Eğer iki kişiye âşık olduğunu düşünüyorsan ikincisini seçmelisin, değil mi? Çünkü eğer T.J.'i gerçekten sevseydim sana âşık olamazdım."

Trenton hüzünle ağırlaşmış bakışlarını aşağıya çevirerek bana baktı. "Teoride öyle," dedi bir defa gülerek.

"Kendini bir de benim gözlerimden görebilmeni istedim. Seni gören her kadın şansını denemek istiyor. Nasıl olur da teselli ödülü olduğunu düşünebilirsin?"

Trenton avucunun içiyle çeneme dokundu ve benden uzaklaştı. "Kahretsin! Bütün gecemizi berbat ettim! Ben tam bir pisliğim Cami! Sana çiçek almak istediğim için stres yapmıştım, çünkü hepsi de hayvan gibi pahalı... ve sonra da şu komik büyüklükteki devasa buket çıkageldi. Ben bir pisliğim. Ben seni kaybetmekten ölesiye korkan, laf dinlemez, bencil, kompleksli pisliğin tekiyim. Artık benim olduğuna inanmak çok zor." Gözlerinde öyle bir hüzün vardı ki yüreğim ezildi.

"Çocukluğumuzdan beri mi? Ama sen benimle hiç konuşmadın. Kim olduğumu bildiğinden bile emin değildim."

Bir kahkaha attı. "Beni dehşete düşürüyordun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Maddox kardeşlerden birisini? Korkuyordun öyle mi?"

Yüzü buruştu. "Zaten ilk sevdiğimiz kadını kaybetmiştik. Bunu bir kere daha yaşama düşüncesi ödümüzün bokumuza karışmasına neden oluyor."

Gözlerim anında yaşardı ve damlalar yanaklarımdan aşağı dökülmeye başladılar. Tişörtünü avuçladım ve onu kendime çekip şiddetle öptüm, sonra da odama koşup küçük hediye torbasını ve kartı alıp yanına döndüm. Torbayı önümde tutuyordum.

"Sevgililer Günün kutlu olsun."

Trenton'ın yüzü bembeyaz oldu. "Boktan herifler tarihinin en bok herifi benim."

"Niye?"

"Çiçekler yüzünden o kadar endişelenmiştim ki hediyeni dükkânda unuttum."

"Sorun değil," dedim, elimle geçiştirerek. "Bu büyük bir olay değil."

Kartı açıp okudu ve bana baktı. "Sana aldığım kart bu kadar iyi değil."

"Dur. Hediyeni aç," dedim, küçük bir kız gibi heyecanlanmışım.

Elini içeri sokup beyaz kâğıtla paketlenmiş bir şey çıkardı. Paketi açıp içinden çıkan tişörtü önünde tuttu. Yurakıda tutmaya devam ederken sağına solunu inceledi. "Senin için aldığım hediye de böyle süper değil."

"Süper müper değil, alt tarafı bir tişört."

Tişörtün öbür tarafını çevirip Yıldız Savaşları fontuyla basılmış yazıyı işaret etti. " 'Schwartz Seninle Olsun' mu? Bu bildiğin Tişörtlerin Efendisi!"

Gözümü kırptım. "Yani... bu iyi bir şey, değil mi?"

Kapı çalınca Trenton da ben de yerimizden zıpladık. Trenton delikten dışarı bakarken ben de gözlerimi sildim. Dönüp bana baktı, kafasının karışmış olduğu belliydi."

“Gelen... Kody gelmiş.”

“Kody mi?” diye sordum, kapıyı açarak.

“Ray seni arayıp duruyor,” dedi, canı sıkılmış bir şekilde. “Brazil’le yeniden birbirlerine girmişler. Kendisini eve götürecek birisine ihtiyacı var. Onu ben alacaktım ama sen gelirsen daha iyi olacağını söyledi.”

“Lanet olsun,” dedim, paltomu giymek için koşarak.

“Kamyonetim çalışıyor,” dedi Kody. “Ben sürerim.”

Elimle onu işaret ettim. “Bir şeylere kalkışayım deme.”

Kody yanından geçerken ellerini havaya kaldırdı. Hepimiz kamyonetine doluştuk ve Sig Tau’nun cemiyet evine doğru yola çıktık.

Yolun her iki tarafına arabalar dizilmişti; ev ise kırmızı ışıklar, bira şişeleri ve kâğıttan kalplerle süslenmiş iplerle dekore edilmişti. Dışarıda takılan birileri olsa da çoğunluk dışarıdaki soğuktan kurtulmak için eve koşuyordu.

Trenton, Kody’nin yerden yüksekliği bir metreyi aşan yüksek tabanlı kamyonetinden inmeme yardım etti ve Kody’yle sürücü kapısının orada buluştuk. İçeride çalan müziğin baslarını göğsümde hissediyordum; bana Red’i hatırlatıyordu. Tam eve doğru bir adım atacaktım ki Trenton beni tuttu. Kody’nin kamyonetinin önündeki boşluğa bakıyordu.

“Siktir,” dedi kafasını ani bir hareketle eve çevirerek.

Travis’in Harley’i yola park edilmişti ve boş bir küçük viski şişesi yanında, kurumuş, ölü çimlere yaslanmış yatıyordu.

Bir kız çığlık attı. “Beni yere indir!”

Bağırان Abby’di, Travis’in omzundan sarkıyor, yumrukları ve tekmeleriyle onu canını çıkarırcasına vuruyordu. Travis ayaklarını yere vura vura bir arabaya gidip onu arka koltuğa attı. Şoför koltuğundaki adamla kısa bir ko-

nuşmanın ardından Travis arkaya, Abby'nin yanına geçti.

"Bizim bir şey yapmamız... ?" diye başladım ama Trenton başını salladı.

"Haftalardır böyle bir ileri bir geri gidiyorlar. O belaya bulaşmak istemiyorum."

Araba yola çıkınca içeri girdik. Salona girer girmez insanlar birbirlerine bakıp fısıldaşmaya başladılar.

"Trent!" dedi Shepley yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Az önce Travis'i gördüm," dedi Trenton arkasını işaret ederek.

Shepley güldü. "Evet. Bu gece yine bir araya gelecekler."

Trenton başını iki yana salladı. "Deli bunlar."

Kody bir adım attı. "Brazil'le Raegan'ı arıyoruz. Onları gördün mü?"

Shepley etrafına bakınıp omzunu silkti. "Görmeyeli biraz oldu."

Alt katı aradık, giriş katını aradık ve sonra da üst kata çıktık. Kody tek bir odayı bile atlamadığı gibi dolapları dahi kontrol etti. Balkona gelince Brazil'i bulduk.

"Jason," dedim. Arkasına döndü. Trenton'a başıyla selam verse de Kody'yi süzmekle yetindi.

"Bu bir Sig Tau partisi çocuklar. Üzgünüm ama kalamazsınız."

"Ben Sig Tau'danım," dedi Trenton.

"Saygısızlık etmek istemem ama artık değilsin."

Kody omzunu Brazil'e döndü, ona saldırmamak için elinden geleni yaptığı belliydi. "Ray nerede?"

Brazil başını iki yana sallayıp yere baktı. Sonra başını kaldırıp bana baktı. "Yürütmeye çalıştım. Bu defa gerçekten denedim. Ben sadece ilgi meraklısı birisiyle takılamıyorum."

Kody ona doğru eğilince Trenton elini onun göğsüne koydu. "O ilgi meraklısı değil," dedi sıkığı dişlerinin arasından. "Seninle geçirmek istediği her dakika için şükretmelisin."

Brazil karşılık vermeye başladı ama elimi kaldırdım. "Jason, buraya seni yargılamaya gelmedik."

"Kendi adına konuş," diye homurdandı Kody.

Başımı aniden koca cüsseli bedenine çevirdim. "Böyle yaparak yardımcı olmuyorsun. Çenenin kapa."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Trenton. "Buraya sadece onu eve götürmek için geldik."

Brazil başını salladı. "Onu görmedim."

Brazil'i yalnız bırakıp giriş katına indik. Dışarı çıkınca Trenton beni soğuktan korumak için kolunu omuzlarıma sardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kody.

"Ona telefon et," dedim titreyerek.

Kamyonete döndük ve Raegan'ı Kody'nin arka tekerleğinin yanında kaldırırda otururken görünce donakaldık.

"Ray?" dedi Kody.

Ayağa kalkıp arkasına döndü ve telefonunu kaldırdı. "Şarjı bitti," diye bağırdı.

Kody onu devasa kollarına alıp kaldırdı ve o da ağlayarak Kody'ye sarıldı. Raegan'ı kollarından bırakmadan kamyonetine tırmanınca Trenton'la ben de diğer tarafa dolaştık. Raegan tuhaf bir şekilde Brazil'le olan kavgasını tartışmak istemiyordu. Bunun yerine muhabbetimizin konusu Travis'ti.

"Ve sonra dedi ki 've kendisine âşık olacak kadar salak olduğun için, en iyi arkadaşın olan kızı kaybedip ortada kalmanın mutlak dehşetine,' ya da öyle bir şeyler işte." Avucunu Kody'nin göğsüne koydu. Ben öldüm."

Trenton'a baktım ama beklediğim eğlenen ifadenin aksine düşüncelere dalmıştı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Biraz fazla tanıdık geldi," dedi.

Yanağını öptüm. "Bebeğim, dur. Biz iyiyiz."

"Akşam yemeğini bile hazırlayamadık."

"Hadi markete gidelim," dedi Kody. "Biraz öteberi alalım. Ben pişiririm."

"Ben yardım ederim," dedi Trenton."

"Merak etme malzemem var," dedim. "Uzunca bir süre bir şey almama gerek olmayacak."

"Deniz kabuğu makarnan var mı?" diye sordu Kody.

"Evet," dedik Raegan'la ben aynı anda.

"Tereyağı?" diye sordu Kody. Başımızla onayladık. "Un? Güneybatı baharatları?" Trenton'a baktım, o da başıyla onayladı. "Süt? Jack peyniri?" Başımı iki yana salladım.

Trenton sözü aldı. "Ama Pepper Jack'ınız var."

Kody başıyla onayladı. "O da olur. Domates? Yeşil acı biber? Ekmek kırığı?"

"Ekmek kırıgımız yok," dedi Trenton.

Kody direksiyon sağ kırdı ve dairesine gittik. İçeride bir dakikadan az kaldıktan sonra yanımızda bir kutu ekmek kırığı yeniden yola koyulmuştuk.

"Açlıktan ölüyorum," dedim. "Ne pişireceksin?"

"Gurme bir Sevgililer Günü yemeği," dedi Kody abartılı bir dramatiklikle. "Southwestern Mac and Cheese".

Hepimiz güldük ama midem gurulduyordu. Kulağa inanılmaz geliyordu.

Trenton kulağıma fısıldadı. "Seni yemeğe çıkarmadığım için özür dilerim."

* Peynirli makarna. -çn

Koluna sarıldım. "Bu planladığımızdan çok daha iyi."
Yanağımı öpüp beni yanına bastırarak sıktı. "Bence de."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sadece birkaç ders alıyor olsam bile finaller canımı çıkarıyorlardı. Kody, Raegan, Gruber, Blia ve ben hepimiz içeri kalabalıklaşmadan ya da işlerin yavaş gittiği günlerde hep beraber Red'de ders çalışıyorduk ve Trenton'da Skin Deep'te çalışmama yardımcı oluyordu. Bahar Tatili hızla yaklaşıyordu ve ben de daha fazla zamanımın olmasını ve mesaiye kalarak daha fazla para kazanmayı iple çekiyordum ama önce bu sınavların üstesinden gelmeliydim.

Martin ilk haftası nasıl olduğunu anlamadan geçip gitti ve vize haftası daha da beterdi ama verilen zamanın tamamını kullansam da testlerimi bitirdim ve çıkardığım işten, tatilden keyif alacak kadar memnun oldum.

Pazar günü işten sonra daireme gitmek yerine Trenton'ın evine gittim. Kody geceyi dairemizde geçirmediğinde Raegan onun dairesinde oluyordu. İlk başta birkaç gün devam eden *beraber miyiz, değil miyiz?* durumundan sonra kaldıkları yerden devam etmişlerdi ve Raegan daha önce hiç görmediğim kadar mutluydu. Ama her ne kadar yeniden Kody'nin kahvaltılarının tadını çıkarıyor olsam da cicim ayları beni germeye başlamıştı. Onun gülümsediğini görmeyi sevsem de Trenton'da kalmak birkaç nedenden ötürü beni rahatlatıyordu.

Pazartesi sabahı yatakta yuvarlanıp yavaş yavaş uyanmaya başladım. Trenton bütün vücuduyla bana dolana-

miştı. Bir taraftan diğerine dönüp büyük kaşıkla küçük kaşık pozisyonları arasında gidip gelmemiz her gece tekrarlanan bir ritüele dönüşmüştü. Ben sağ tarafıma dönerek uyduğumda daha rahat ediyordum ve Trenton da sol tarafına dönerek daha rahat ediyordu dolayısıyla epey bir dönüyorduk.

Esnedim ve Trenton alışkanlıktan beni daha yakınına çekti. Beyaz duvarlarının monotonluğu, bronz rengi çerçeveli eski fotoğraflar, annesinin portreleri ve spontane çektiğimiz bir sürü fotoğrafımızla kırılıyordu. Red Door'da, Skin Deep'te ve bir de kalçamdan orta kaburgama dek uzanan derin sarı, mavi, yeşil, kırmızı ve mor tonlarıyla bezeli karmaşık bir tavus kuşu deseninden oluşan altıncı dövmemin bitişini kutlarken çekilmiş gülünç fotoğraflarımız vardı. Trenton şimdiye dek yaptığımız en iyi çalışma olduğunu söylüyordu ve transferini gece uyu-madan önce nazikçe çıkarmıştı.

Bedenim yürüyen bir sanat eserine dönüşüyordu ve bu gayet hoşuma gidiyordu. Trenton bana birkaç defa Coby programını bitirip kendini toparladığı halde neden dükkânda çalışmaya devam ettiğimi sorduğunda bedava dövme yaptırmak için diyerek takılmışımdı. Ama aslında Trenton dövmeleri her halükârda yapardı: Bir sanatçının kız arkadaşı olmanın faydalarından biri.

Trenton randevularının arasında masamda bir şeyler karalayarak eskiz yapıyordu ve ben de bir tanesine âşık olduğumda tenime çizmesini istiyordum. Ben orijinalle-rini çerçeveletip yatak odama astırırken Trenton da rep-rodüksiyonlarına yatağında sahip oluyordu.

Yataktan kalkıp güç bela banyoya yürüdüm. Parlak beyaz duvarlara vuran güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı. Ayağımı seçmesine yardım ettiğim havluluğa çarptım ve

onda duran diş fırçamı almak için ecza dolabını açtım. Bütün bunlar çok evcimendi ve her ne kadar bunu yapamayacağımı düşünmüş olsam da yapıyordum... ve her anına bayılıyordum.

Parlak turuncu koltuğa oturup gözlerimi ovdum. Sabahın o saatlerinde, perdeler açık olduğunda güneş koltuğun üstünde asılı duran cam kırığı ve aynalardan yapılmış mozaiğe tam doğru açıyla vuruyor ve ışık karşı duvara milyonlarca küçük gök kuşağı halinde yansıyor. Oraya elimde bir kupa dolusu kahveyle oturup manzarayı izlemeye bayılıyordum. Sadece Trenton'dayken kahve içiyordum. Raegan'la benim bir kahve makinemiz yoktu ve burada tek kupaya yetecek miktarda yapma imkânım vardı.

Trenton sendeleyerek yatak odasından çıkıp yüzünü ovuşturdu. "Niyeyse acayip yorgunum," dedi, kalın, boğuklaşmış sesiyle. Yanıma oturup başını kucağıma koydu.

Dün gece saçlarını makineyle tıraş ettiğimiz için parmaklarımızı aralarından geçirdiğimde normalden çok daha serttiler.

"Unutma," dedi.

"Biliyorum. Travis'in dövüşü her an gerçekleşebilir ve senin de çağırdığı anda Abby'e göz kulak olmak için gitmen lazım."

"Umarım geçen sefer ona saldıran pislik yüzünü gösterir. Elime geçirdiğimde kendisini dövenin Travis olmasını isteyecek."

"Eğer onu Travis'ten daha beter dövecek olursan, onu öldürürsün. Dolayısıyla, iyisi mi hiç kendini göstermemesi için dua edelim."

"Ben hapisteyken dairem senin olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Sen hiç hapse girmesen nasıl olur? Şu anki durumumuzu epey beğeniyorum sayılır aslında."

Başını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Hem de çok."

"Üstünde ismin yazan bir anahtarım var."

"Daha çok erken bebeğim, ne olur yeniden başlamayalım," diye sızlandım.

Doğrulup oturdu. "Yakın zamanda sana sormayı bırakacağım ve sen de bunu özleyeceksin."

"Sanmam."

"Sana bunu sormayı bırakacağımı mı sanmazsın, yoksa özleyeceğini mi?"

"İkisi de."

Suratını astı. "Bu hiç hoş değil."

Saatime baktım. "İki saat içinde işte olmamız lazım."

"Hayır, değil. İzin aldım."

"Tamam, o zaman. Benim iki saat içinde işte olmam lazım."

"İkimiz için de izin aldım."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü Trav'den gelecek telefonu bekliyorum ve belki sen de gelmek istersin diye düşündüm."

"Bana sormadan mesaimi çalamazsın Trenton. Ve Cal da senin bu haltı yemene göz yummamalı."

"Sadece bir günlüğüne. Hem zaten ikinci bir işe ihtiyacın yok ki."

"Çalışmayı seviyorum ve ihtiyacım olup olmamasının önemi yok, haddini aştın. Bu benim param Trenton. Bu hiç olmadı," dedim ayağa kalkarken. Başı yastığa düştü ve peşimden banyoya geldi.

"Tamam, o zaman. Cal'ı arayıp senin geleceğini söylerim."

"Hayır, Cal'ı ben ararım. Ne zamandır benim için patronumla konuşmana ihtiyacım var?" dedim, kotumu ve tişörtümü giyerken.

Trenton'ın omuzları düştü. "Gitme bebeğim, hadi ama. Bütün günü seninle geçireceğim diye seviyordum. Özür dilerim."

Ayakkabılarımı ve ceketimi giyip cep telefonumu, anahtarlarımı ve çantamı bulduktan sonra kapıya yöneldim.

Trenton elini kapıya bastırdı. "Öfkeyle çıkıp gitme."

"Öfkeli değilim. Hiddetten kuduruyorum. İşte tam da bu yüzden seninle aynı evde yaşamak istemiyorum Trenton. Hayatımı yönetemezsin."

"Hayatını yönetmeye çalışmıyorum ben! Hoş bir şey yapmaya çalışıyordum!"

"Tamam ama neden haddini aştığını düşündüğümü anlıyor musun?"

"Hayır, aşırı tepki gösterdiğini düşünüyorum."

İçimi çektim. "Ben gidiyorum. Elini çek."

Çekmedi.

"Trenton lütfen elini çeker misin? Eve gitmek istiyorum."

İrkildi. "Ev mi? Senin evin burası... Bütün hafta buradaydın ve burada olmayı çok sevdin! Neden bu kadar saçma sapan bir inat yaptığını anlamıyorum. Bizim beraber olduğumuzdan daha kısa bir sürede şu dümbeğin yanına, lanet olası California'ya taşınmayı düşünmeye başlamıştın!"

"T.J. iki yıldır o dairedeydi! Biraz daha güvenilir bir durumdaydı anlayacağın!"

Trenton'ın azığı açık kaldı, sanki ona vurmuşum gibi görünüyordu. "Vay canına bebeğim. Tutma kendini, devam et."

İçim ezildi. "Böyle dememeliydim. Özür dilerim."

Bana doğru bir adım atınca irkildim. T.J. ile onu karşılaştırmamdan son derece incinmiş olsa da refleksle yaptığımı o küçücük hareket onu daha çok yaraladı.

Alçak sesle, yavaşça konuştu. "Ben sana *asla* vurmam."
"Biliyorum. Sadece alışkanlıktandı... Ben..."

Benden uzaklaştı, banyoya girip kapıyı çarparak kapatınca irkilip yerimde zıpladım ve gözlerimi kapadım.

Sessiz geçen birkaç saniyeden sonra kapının ardından bir gürültü geldi, sanki dolabı devirmişti ama emin olamıyordum. Öğrenmek için beklemedim, kapıdan çıkıp koşarak merdivenlerden indim ve cipe atladım.

Üniversite öğrencileri tatile çıktıkları için dükkânda hiç müşteri yoktu. Yapacak iş olmayınca saatler geçmek bilmiyordu ve suçluluk beni yiyip bitirmeye başlamıştı. Trenton iş yerinde sıkıntıdan kafayı yiyeceğimizi biliyordu, dolayısıyla izin alması mantıklıydı. Yine de böyle hissettiğim için özür dileyemeyecektim. Kendi ayaklarımın üstünde durmak için çok çalışmışım ve elimden geldiğince uzun süre bağımsızlığımı korumaya çalışmamda yanlış bir şey yoktu.

Kasanın başına oturmuş bacaklarımı ileri geri sallıyordum. Hazel de girişin yanındaki koltuğa oturmuş, tırnaklarını törpüleyerek pençelere dönüştürüyordu.

"İyi bir noktaya değinmiş," dedi.

"Hangisi?" dedim, paspası elime alırken.

"T.J.'in yanına taşınacaktın. Neden Trent'le olmuyor? Bulabileceğin en güvenilir adamlardan biri."

"Kendimi olduğundan daha kötü hissettirmeye çalışma. Çok kızmıştım işte."

“O da bunun farkında.”

“O zaman neden telefon etmedi?”

“Belki o da kendini suçlu hissediyordur. Belki korkman onu darmadağın etmiştir.”

“Sadece bir refleksti. Kontrol edebileceğim bir şey değildi.”

“O da bunu biliyor. Derinlerde bir yerde, bunun farkında. Onu kısır bir döngünün içine attın diye düşünüyorum. Sana amacının seni korumak olduğunu söylemişti değil mi?”

“Aynen öyle demişti.”

“Ama sonra da seni korkuttu.”

“Bilerek değil.”

“Yine de. Onun için neden bu kadar zor bir durum olduğunu anlayabiliyorum. Calvin!” diye bağırarak beni yerimde zıplattı.

“Ne?” diye bağırdı Calvin.

“Hadi bu kenefi kapatıp çıkalım! Bütün gün kimse uğramadı ve Cami de Red’e gidecek zaten.”

Calvin ön tarafa geldiğinde yüzünde duygudan eser yoktu. “Az önce dükkânıma kenef mi dedin sen?”

“Evet,” dedi. “Kovuldum mu?”

“Bishop uğradı mı?” diye sordu.

Hazel başıyla onayladı. “Evet ama on beş dakika önce telefonuna bir mesaj geldi. Bu gece bir dövüş varmış.”

“Ne?” dedim, ayağa kalkarak. “Oraya mı gitti?”

Hazel başıyla onayladı. “Evet. Ne olmuş?”

“Demek Trent bu gece orada olacak. Çok para yatıracak ve Travis için Abby’e göz kulak olması lazım. Galiba geçen defa herifin teki ona saldırmış.”

"Hadi canım, öyle mi?" dedi Hazel neredeyse badem şekilli gözleri kocaman açılırken.

"Kapatabiliriz, dükkân hakkında söylediklerini geri alırsan ve Red'de içebilirsek," dedi Calvin bana bakarak. "Bedavaya."

Başımı iki yana salladım. "İlk içkileri ben ısmarlarım ama beleşe içki vermek işten çıkarılma sebebi, dolayısıyla olmaz."

"Geri alıyorum," dedi Hazel. "Burası gelmiş geçmiş en güzel, en olağanüstü dükkân ve asla buradan ayrılmayı istemem. Şu an hariç."

Calvin başıyla onayladı. "Sizinle orada buluşurum."

Hazel ellerini çırpı. "Dünyanın en iyi işi benim işim!" Ayağa kalkıp eşyalarını toplamak için odasına koştu.

Kasayla bilgisayarı kapadım ve Calvin de arka tarafa gidip ışıkları kapadı.

Çıkıp cipe yürüdüm ve Trenton'ın Intepid'le dükkânın önüne geldiğini görünce durdum. Arabayı çabucak park edip dışarı zıpladı. Anahtarları elimden aldı, cipin şoför kapısını açtı, motoru çalıştırıp kapıyı kapadı. "Dövüş gecesi. Keaton Hall'da. Gitmem lazım, geç kaldım bile ama seni görmek istedim." Yanağını öptü.

Tuhaf bir paniğe kapıldım, sanki veda ediyormuş gibiydi. Tişörtüne asılıp gitmesine izin vermedim. "Aramız düzeldi mi?" diye sordum.

Rahatlamış göründü. "Hayır ama düzelecek." Yüzünde hüznünlü bir yarım gülümseme belirince gamzesi ortaya çıktı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benim işe yaramaz herifin teki olduğum ama kendimi toparlayacağım anlamına geliyor. Yemin ederim. Sadece... benden umudunu kesme, olur mu?"

Başımı iki yana salladım. "Dur."

"Gitmem lazım bebeğim." Alnımı öpüp arabasına koştu.

"İşin bitince beni ara. İçimde tuhaf bir his var."

Bana göz kırptı. "Benim de. Bu gece bok gibi para kazanacağım anlamına geliyor."

Geri geri otoparktan çıktı, ben de cipe girdim. İçerisi sıcaktı, bana hiç istisna olmadan bu kadar iyi bakan adama duyduğum sevgi bütün benliğimi doldurunca direksiyona sarıldım. Hazel siyah Eagle Talon'unun kornasını çaldı ve bende onun peşinden doğruca Red'e gittim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Herkes gitmiş. Bu kahrolası bir trajedi," dedi Raegan. "Şu kahrolası dövüşler. Şu *kahrolası* dövüşler!"

"Amma dramatiksin," dedim, öfkeyle bir çeyrekliği boş bahşiş kavanozuna atmasını izlerken. "Çember'e en son küfredişini hatırlıyor musun? Dövüşten sonra hepsi gelmişlerdi, canımız çıkana dek çalışmıştık, sonra da hep-si bir bira dahi alamadan dışarı atılmışlardı."

"Hatırlıyorum," dedi Raegan, elinin ayasıyla yanağına yukarıya doğru vururken. Ağzının içindeki havayı üfle-yince perçemi yukarı kalktı.

"O kadar üzgün durma bebeğim!" diye seslendi Kody barın karşı tarafından.

Bir kız koşarak içeri girdiğinde Kody'nin refleks ola-rak yarım saniye kadar sarsılmasına neden oldu. Bilardo masasındaki beş adamdan biriyle çabuk çabuk konuşup kolundan çekince ikisi de son hızla koşmaya başladılar.

Bundan sonra insanların mesajlarını kontrol ettikleri-ni, çalan telefonlarını açıp koşarak dışarı çıktıklarını gör-düm.

Raegan da bir şeyler olduğunu fark etmişti. Ayağa kalktı, kaşları çatılmıştı. "Bu... tuhaf." Kody'ye el salladı. "Dışarıda kavgı mı var?"

Tahminen dışarıda duran Gruber'ı görebilmek için ge-riye doğru eğildi. "Dışarıda olay mı var?" diye bağırdı.

Sesi club müziğın gürültüsünü bile bastırarak kadar gürdü. Kody, Reagan'a bakıp başını salladı. "Bir şey yok."

Blia elinde telefonla koşarak içeri girdi. "Oha resmen miktir! Facebook'ta herkes bundan bahsediyor!" diye bağırdı. "Keaton Hall'da yangın çıkmış!"

"Ne?" dedim vücudumdaki her kas kasılırken.

"Şu haltı kapat!" diye bağırdı Hank, DJ'e. Müzik susunca Hank uzaktan kumandasını çıkarıp genelde spor kanallarında duran düz ekran televizyonu açıp haberlere gelene dek kanalı değıştirdi.

Görüntü karanlık ve sarsıntılıydı ama sonunda odaklandı. Keaton'dan kesif bir duman yükseliyor, dehşet içindeki öğrenciler çimenlerin üstünde koşuyorlardı. Ekranın altında *Eastern State Üniversitesi'ndeki Keaton Hall'ın Dışından Cep Telefonuyla Yapılmış Amatör Çekim* yazıyordu.

"Hayır. Hayır!" diye bağıırıp anahtarlarıma atladım. Barın menteşeli kısmını yukarı kaldırıp fırladım ama Hank beni tutup çekene dek sadece iki adım atabildim.

"Ne yapıyorsun?" dedi Hank.

"Trent orada! Travis'in dövüşünde!" Elinden kurtulmak için kendimi çektim ama beni bırakmıyordu.

Jorie yanıımızda belirdi gözlerini kırpıştırıp duruyordu. "Oraya gidemezsin Cami. Yangın binanın her yerini sarmış."

Hank'le mücadele ettim. "Bırak beni! Bırak beni!" diye çığlık attım.

Kody yanıımıza geldi ama bana yardım edeceğine Hank'e beni tutması için yardımcı oldu. Gruber koşarak köşeyi döndü ama iki metre ötemizde durup kocaman açılmış gözleriyle bizi izledi.

"Şşş," dedi Reagan, beni nazikçe çekip onlardan uzaklaştırırken. "Onu ara," dedi, telefonunu bana vererek.

Telefonu aldım ama ellerim o kadar titriyordu ki numarayı çeviremedim. Raegan telefonu elimden aldı.

“Numarasını söyle.”

“402-1448,” dedim, daha çok paniğe kapılmamaya çalışarak. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, üstüne Hank ve Kody’yle yaptığım mücadele yüzünden soluk soluğa kalmıştım.

Bekledik. Kimse yerinden kımıldamadı. Kimse konuşmadı. Raegan bakışlarını bir oraya bir buraya yöneltip sonunda bana doğrulttu. Başını iki yana salladı.

Onlara beni zapt etmeleri için bir fırsat daha vermeden girişe koştum ve çift kanatlı kapılardan dışarı fırlayıp cipime gittim. Ellerim hâlâ titriyordu; anahtarı kontağa sokabilmek için birkaç deneme yapmam gerekti ama motor bir defa çalışınca güç bela otoparktan çıkabilmeyi başardım.

Kampusa en fazla on beş kilometre vardı ve trafiğe takılmamak için birkaç yerde kaldırımın üstünden gidip Keaton Hall’a en yakın park yerine geldim. İnsan kendi gözleriyle görünce manzara çok daha korkunçtu. İtfaiye arabalarından sıkılan su yerleri sıırılsıklam etmiş ve asfalta kadar ilerlemişti. Çimenlerin üstünden botlarımla koşarken etrafa çamur sıçratıyordum. İtfaiye ve polis arabalarıyla ambulanslardan gelen kırmızı mavi ışıklar çevredeki binaları aydınlatıyordu. Kilometrelerce uzunluktaymış gibi gözüken hortumlar yangın musluklarından itfaiyecilerin kendilerini tehlikenin içine attıkları Keaton’un çeşitli kapı ve pencerelerine uzanıyordu. İnsanlar çılgık atıp ağlıyorlar, birilerine sesleniyorlardı. Düzinelerce ceset yere sıra halinde dizilmiş, üstlerine sarı yün battaniyeler örtülmüştü. Aralarından yürüyerek geçerken ayakkabılarına baktım; Trenton’ın sarı iş botlarına denk gelmemek

için dua ediyordum. Sıranın sonuna gelince tiksinti ve şok ile kusacak gibi oldum. Yerde yatanlardan birinin bir ayağı eksikti. Diğer ayak çıplaktı ve kusursuz bir şekilde pedikür yapılmış ayak tırnakları görülebiliyordu. Başparmağının tırnağının kenarlarına siyah beyaz bir çerçeve çizilip ortasına da bir kalp resmedilmişti. Her kimdiyse ayak tırnaklarını boyattığı sırada hayattaydı ve şimdi de cansız bedeni soğuk ıslak toprağın üstünde yatıyordu.

Ağzımı kapatıp etrafımdaki yüzleri taramaya başladım. "Trent!" diye çığlık attım. "Trenton Maddox!" Zaman geçtikçe daha çok ceset çıkarılıyor ve sağ kurtarılanların sayısı azalıyordu. Ortalık bir savaş alanı gibiydi. Bu dövüşlere müşterilerim arasından giden o kadar çok kişi vardı ki; üniversite ve liseden sınıf arkadaşlarım. Hiçbirine rastlamamıştım. Travis'le Abby'i de görememiştim ve onların da ölenler arasında olup olmadıklarını merak ettim. Trenton kardeşi olmadan dışarı çıkmayı başarsa dahi mahvolurdu. Bir süre sonra ortalığa tedirgin edici bir sessizlik çöktü. Ağlamalar iniltilere dönüştü, duyulabilen tek ses hortumların uğultusuyla itfaiyecilerin arada bir birbirlerine seslenmeleriydi. Titredim ve oraya geldiğimden beri ilk defa ceketimin üstümde olmadığını fark ettim.

Cep telefonum çaldı ve açmaya çalışırken neredeyse yere düşürüyordum. "Alo?" diye bağurdım.

"Cami?" dedi Raegan. "Olduğun yerde kal! Trent seni almaya geliyor!"

"Ne? Onunla konuştun mu?"

"Evet! O iyi! Olduğun yerde kal!"

Telefonu kapatıp göğsüme bastırdım ve kontrol edemediğim bir titreme krizine girerken etrafa bakarak Raegan'ın haklı olmasını umdum. Trenton belirdi, yüz

metre ileride son hız koşarak bana doğru geliyordu.

Dizlerimin bağı çözülünce hıçkırarak yere çöktüm. Trenton önüme düşüp kollarını bana sardı. "Yanıdayım! Buradayım!"

Konuşamıyordum. Hıçkırarak ağlamaktan ve tişörtünü tırmalamaktan başka bir şey yapamıyordum. Trenton hızla ceketini çıkarıp omuzlarıma koyduktan sonra hemen beni yeniden kollarına alıp sakinleşene kadar salladı.

"Her şey yolunda bebeğim," dedi, sesi sakin ve teskin ediciydi. Yüzü is ve ter içinde kalmıştı ve tişörtü de pislik içindeydi. Kamp ateşi gibi koksa da yüzümü göğsüne gömdüm.

"Travis'le Abby?" diyebildim sonunda.

"İyiler. Hadi gel," deyip ayağa kalkmak için destek aldı. "Hadi eve gidelim, orası sıcak."

Trenton cipi kullanarak beni daireme götürdü. Hank ölen ve yaralananlara saygısını göstermek için barı kapatınca, Reagan'la Kody kanepede sırtışıp haberleri izlerken Trenton'la ben de sırayla duşa girdik.

Tertemiz gri eşofmanımı ve tüylü çoraplarımı giyip odamda Trenton'a sokuldum. Onu sımsıkı kucaklayıp şakağımı bedeninin yanına bastırdım. Islak saçlarım Uzay Topları tişörtünü sırlıslam ediyordu ama umurunda değildi. Yaşadıklarımızın getirdiği duygularla başa çıkabilmek çok zordu, dolayısıyla birbirimize sarılıp sessizce orada oturuyor, sonra da ben aniden spontane bir şekilde yeniden ağlamaya başlıyordum.

Kody kapıyı çalıp içeri girdi ve Reagan da onun peşinden geldi. Gözlerim dışında her yere baktı. "Az önce Baker'in annesiyle röportaj yaptılar. Dışarı çıkmayı başaramamış."

Yıkılmıştım ama gözyaşlarım tükenmişti. Sadece göz-

lerimi kapadım ve dudaklarım titremeye başladı. Trenton beni kendine çekti ve cep telefonu çalınca ikimiz de yerimizden zıpladık.

Telefona baktı. Telefon bir kez daha çaldı. "Arayan numarayı bilmiyorum."

"Buradan mı?" diye sordum. Telefon üçüncü defa çaldı. "Açsana."

Tereddüt ederek telefonu kulağına götürdü. "Alo?" Kısa bir duraklamanın ardından telefonu kucağına koydu. "Geç kaldım."

Kody'yle Raegan yatmaya gittiler ama ben başımı Trenton'ın kucağına koyup öylece yattım. Işıkları kapatmak istemiyordum. Onu görmek istiyordum, kendi gözlerimle bakıp orada olduğundan, sağ olduğundan, bir şeyi olmadığından emin olmak istiyordum.

Trenton parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Onu bıraktım," dedi.

Doğrulup oturdum. "Kimi?"

"Abby'i. Travis bize ulaşamadı. Diğer herkesin içeri girdiği yerden çıkacaktı ve Abby de bizi arka taraftaki çıkışa götürecekti. Yolunu kaybetmiş birkaç kızla karşılaştık. Bir adamın peşinden gidiyorlardı ama o da en az kızlar kadar kayıp görünüyordu. Paniğe kapıldım."

Başını iki yana sallayıp duvara baktı. "Ve onu terk ettim." Yanağından aşağıya bir gözyaşı süzülürken bakışlarını yere çevirdi.

"Dışarı çıkabildi," dedim bacağına dokunarak.

"Travis'e ona göz kulak olacağıma söz vermiştim. Ama ölüm kalım durumu olduğunda yemedi, korkaklık ettim."

Çenesini tutup bana bakması için başını çevirdim. "Sen korkak falan değilsin. Güçlü içgüdülerin var ve an-

nen öteki taraftan sizi gözetiyor. Yanınızdan geçen gruptakilere ne oldu?"

"Bir pencere kırıp çocuğu kaldırdım, o da kızları çekip tırmanmalarını sağladı."

"Hayatlarını kurtarmışsın. Çocuğun bunu kendi başına yapabilmesinin ihtimali yokmuş. Annen, Travis'in Abby'i bulmasına yardım ederken senin de daha fazla canı kurtarmana yardım etmiş. Bu korkaklık değil. Bu cesaret."

Trenton'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve bana doğru eğilip dudaklarımı öptü. "Seri bir daha göremekten o kadar korktum ki."

Dudağım yeniden titremeye başladı ve alnımı alnına dayayıp başımı salladım. "Daha önce ikimizin de içine doğan o kötü hissi düşünmeden edemiyorum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar korkmamıştım ve epey bir şey de yaşadım. Babam çok korkunç olabiliyor."

Trenton'ın telefonu ötünce eline alıp mesajı okudu. "Sig Tau'dan Brad. Şu âna kadar üç kaybımız var."

Omuzlarım düştü.

Trenton telefonuna bakıp surat astı, bir düğmeye basıp kulağına götürdü. Bana bakıp "O numaradan sesli mesaj gelmişti. Telefon hiç uyarı vermedi."

"Belki telefonu açıp yeniden kapadığın içindir."

"Şu tuhaf numaradan gelmiş."

Mesajda sadece bir kadının *İğğh*, demesi duyuluyordu. Trenton suratını asıp bir düğmeye bastı. Karşı tarafı birkaç defa çaldırdığını duydum, sonra da aynı kadın telefonu açtı.

"Alo?" diye cırladı. "Trent?"

Trenton aynı anda hem şaşırmış hem de kafası karışmış gibi görünüyordu. "Abby? Her şey yolunda mı?"

“Evet. Biz iyiyiz, sen nasılsın?”

“Cami’yle oturuyordum. Yangın epey canını sıkmış. Devamlı müşterilerinin bir kısmını kaybetti.”

Başımı yeniden kucağına koydum, Abby’nin konuşmasından tek anlayabildiğim tiz bir sesle bir şeyler söylediği.

“Aynen,” dedi Trenton. “Orası savaş alanına dönmüş vaziyette. Bu ses de ne? Oyun salonunda mısın?” diye kızdı ona.

Doğrulup oturdum.

“Ne?” dedi, kafası daha da karışmış halde. Tabii ki öyle bir şey yapmamışlardı, öyle bir şey yapmazlardı. “Tamam, ne konuda yardımına ihtiyacın var?” diye sordu. “Abby, oyalanmayı bırakıp ağzındaki baklayı çıkaracak mısın artık?” İkimiz de bitkin haldeydik ve oynadığı oyun ne olursa olsun Trenton oyalanmaya tahammül edemiyordu. Telefona doğru eğilince Trenton da duyabilmem için kulağından biraz uzaklaştırdı.

“Dün geceki dövüşte bir sürü insan vardı. Bir sürü insan öldü. Birileri bu yüzden hapse girmeli.”

Geriye eğildim ve Trenton’la bakiştık. Haklıydı, Travis’in başına ciddi bir dert açılmış olabilirdi.

“Sen de bunu Travis olacağını mı düşünüyorsun?” dedi Trenton, sesi alçalmış, ciddileşmişti. Artık bütün dikkatini Abby’e veriyordu.

“Peki, plan nedir?”

Dinlemek için öne eğildim.

“Travis’e evlenme teklif ettim.”

“Ha...” dedi Trenton yeniden bana bakarak. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, neredeyse yerlerinden fırlayacaklardı. “Peki. Bunun ne alakası var, yani ona ne gibi bir yardımı olabilir ki?”

“Vegas’tayız...”

Trenton’ın tepkisini görmek için geriye eğildim. Kaşlarını kaldırma sırası ona gelmişti ve alnında birkaç derin çizgi belirmişti.

“Abby,” diye içini çekti. Abby biraz daha konuştu; sesi daha da tizleşmiş, kulağa daha çaresiz gelmeye başlamıştı. Müfettişleri Travis’in Keaton Hall’da değil de Vegas’ta olduğuna inandırmak umuduyla evleneceklerdi. Onları düşününce kalbim ezildi. Sevdiğim adamın neredeyse hayatını kaybetmesinden ötürü ne kadar sarsılmış olursam olayım, onlar aynı korkuyu, ölümle yüz yüze gelmenin üstüne yaşamışlardı. Ve şimdi de birbirlerini yeniden kaybetme ihtimaliyle karşı karşıyaydılar.

“Üzgünüm,” dedi Trenton. “Ama o da bunu yapmanı istemezdi. Kendisiyle istediğin için evlenmeni tercih ederdi. Eğer bu söylediklerini öğrenecek olursa kalbi kırılır.”

Ona doğru eğildim.

“Sen kendini üzme Trent, çünkü işe yarayacak. En azından kurtulma ihtimali olacak, değil mi? Bundan yakasını sıyırmak için daha iyi bir şansı olacak.”

“Herhalde öyledir,” dedi Trenton sesi yenilmiş geliyordu. Abby sesini çıkarmadı. “Tebrik ederim.”

“Tebrikler!” dedim, çaresiz bir şekilde sesimin moral bozukluğumu yansıtmamasına çalışarak.

Abby bir şey söyleyince Trenton başıyla onayladı. “Tamamdır... ilk evlenenimizin en minik kardeşimiz olması da ayrıca acayip bir durum.”

Abby güldü ama sesi yorgun geliyordu. “Merak etme alışırsın.”

“Hadi bas git,” dedi Trenton. “Ve unutma, sen bir tanesin.” Telefonu kapatıp yatağın ucuna fırlattı. Dolabının

kırık kapılarına bir süre baktıktan sonra bir defa güldü.
"Şunları tamir etmem lazım."

"Zahmet olmazsa."

"Travis benden önce evleniyor. Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum"

"Onlara en iyi dileklerini gönderiyorsun. Sonsuza kadar evli kalıp on çocuk yapabilirler ya da seneye boşanabilirler. Ve bütün bunlar da ancak Travis..."

Trenton 'sakın söyleme' dermiş gibi baktı bana.

"Paramı on çocuk senaryosuna yatırıyorum."

"Ben de," deyip başını yatağın başlığına dayadı ve gözlerini kapadı. "Bir gün gelecek seninle evleneceğim."

Gülümsedim. "Domuzlar uçabildiğinde."

Omzunu silkti. "Pekâlâ, bir domuzu uçağa bindirebilirim."

"Peki. Tanga giyip babanın önünde bir Britney Spears şarkısı eşliğinde dans ettiğin gün. İşte o zaman seninle evleneceğim."

Uzun, derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Meydan okuman kabul edilmiştir."

Yirmi Beşinci Bölüm

Pazartesi sabahı kampusa dönmek tuhaftı. Ağaçlara siyah kurdeleler bağlanmış ve Keaton Hall sarı polis bandıyla çevrelenip kapatılmıştı. Her koridor, asansör ve merdivende insanların fısıldaştıkları duyulabiliyordu. Yangın, kimlerin öldüğü, kimlerin kaldığı ve kimin suçlu olduğu tartışılıyordu. Aynı zamanda Travis'le Abby'nin parmaklarındaki yüzükler de tartışma konusu olmuştu ve etrafta Abby'nin hamile olduğuna dair dedikodular dönmeye başlamıştı.

Dedikodulara müdahale etmedim, yangınla ilgili açıklama denemeleri ve komplo teorilerinden başka bir şey duymak iyi gelmişti. Polis çoktan Jim'in evine gidip Trenton'ı sorgulamıştı, dolayısıyla olayın iç yüzüyle ilgili en ufak bir bilgimin olduğunu bile belli etmiyordum.

Derslerden sonra güç bela zemini çamur olmuş çimenlikten geçip Şirin'e giderken T.J.'in cipin yanına yaslanmış telefonunun ekranında bir şeye bastığını görünce donakaldım. Benim yedi metre ötesinde durduğumu görünce doğruldu. Yavaş da olsa yürümeye devam ettim.

"Geri dönüp dönmeyeceğini merak etmiştim," dedim.

"İlk uçağa bindim."

"Herkes iyi mi diye bakmaya mı geldin?"

Başıyla onayladı. "Hasar kontrolü."

"Ne yapabilirsin?"

Başını ki yana salladı. "İkisi de şüpheli."

"Trent'i bu işe bulaştırma," diye patladım.

Bir defa, kuru bir kahkahayla güldü, öfkeme şaşırdığı belliydi. "Soruşturmayı yürüten ben değilim Camille."

"Madem buraya iş için gelmedin, ne için geldin peki?"

"Sana ayrıntılardan bahsedemeyeceğimi biliyorsun Camille. Ama şu anda seni görmek için buradayım."

Başımı iki yana salladım. "T.J. bunu konuşmuştuk. Senin aniden çıkagelmelerin işleri olmaları gerektiğinden çok daha zorlaştırıyorlar. Dolayısıyla her şeyin açığa çıkmasına hazır değilsen..."

Başını iki yana salladı. "Şu anda yapamam."

"O zaman gitmen lazım."

"Sadece merhaba demek istemiştım."

"Merhaba," dedim ona, küçük bir gülümsemeyle.

Yanağımı öpmek için eğilince geri çekildim. Her ne kadar masum ve dostça bir öpücükmiş gibi göstermek istese de ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk.

"Sadece veda etmek istemiştım."

"Güle güle."

T.J. başıyla onayladı, arkasına döndü ve gitti.

Dükkâna gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için eve dönerken kendimi üzgün hissediyordum. İki tane peynirli salamlı sandviç hazırladım ve bir tanesini yolda yerken Keaton'ın önünde birikmeye başlamış olan doldurulmuş hayvanlar ve çiçekleri düşündüm.

Skin Deep'e geldiğimde Intrepid'le Hazel'ın Talon'u çoktan park edilmişlerdi. İçeri girdiğimde kasanın orada ya da holün başka bir kısmında kimse yoktu. Koridora girip birkaç adım ilerledim ve anında Trenton'ın sarı botlarını gördüm; bir ayağı hızla aşağı inip kalkıyordu.

"Yap artık şunu Hazel! İsa'nın dirilmesini mi bekliyorsun? Siktir!"

"Hayır," dedi tatlı bir sesle bana bakarak. "Onu bekliyordum."

Hazel kulağını delince Trent homurdanmasını bastırıp, bir kısmını hayatımda ilk kez duyduğum bol miktarda küfür saydırdı.

"Güzel!" dedi Hazel.

"Gerçekten mi? Senin hatırına kulağıma halka taktırıyorum ve sen de bana güzel mi diyorsun? Erkeksi desen? Çekici desen? Çok sıkı desen?"

"Şirin mi şirin!" dedi Hazel alnuna bir öpücük kondururken.

Trenton inledi.

"Sana peynirli salamlı bir sandviç getirdim," deyip kendi sandviçimdeki salamdan küçücük ısırıklar aldım. "Ön taraftaki en alt çekmecede."

Trenton bana göz kırptı. "Seni seviyorum bebeğim."

"Sıradaki!" dedi Hazel.

Trenton'ın gülümsemesi kayboldu.

Hazel onu bir kez daha deşince Trenton'ın iki ayağı da yerden kalktı ama gıkını çıkarmadı. "İşte bu yüzden hatununun gelmesini bekledim, ağlayıp sızlanmayasın diye. Kahretsin, Cami her gece senin sikini içine alıyor ve o da 16'lık halkadan çok daha büyük."

Suratımı astım. "Hiç lüzumu yoktu. Acilen sevişmen lazım. Son zamanlarda aşırı uygunsuz konuşuyorsun."

Hazel dudağını sarkıttı. "Bir de bana sor."

Trenton'ın yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Ama Hazel'm hakkını yememek lazım pilli bebek. Ben 16'lık halkadan çok daha büyüğüm."

Lokmam boğazıma kaçtı. "Ben gittim." Kasarın ba-

şına dönüp sandviçimin kalanını çöpe attım ve formları düzenleyip hangilerinin çoğaltılması gerektiğini anlamak için hepsini saydım. Sonra da fotokopi makinesinin başına döndüm. Ama kendimi meşgul etmek için uydurduğum işleri uzun süre yapmam gerekmedi, çünkü öğleden sonramız hayatını kaybeden sınıf arkadaşları, cemiyet arkadaşları, cemiyet kız kardeşleri için dövme yaptıran öğrenciler ve bir de yitirdiği kızı için gelen bir baba ile doldu.

Kapıdan giren onca insan içinde ayak tırnaklarına güzel desenler yaptırmış o kızı tanıyan var mı acaba diye düşündüm. Kapanma zamanı geldiğinde hepimiz bitkin düşmüştük ama Trenton'la Bishop herkes istediği hatıra dövmesini yaptırana dek çıkmayı reddettiler.

Son müşteri de çıkınca bilgisayarı kapatırken tutulmuş sırtımı biraz olsun rahatlatabilmek için kalçalarımı sağa sola salladım. Dükkânı beton zeminin üstünde sadece bir halı vardı ve bütün gün onun üstünde durmak tam bir işkence oluyordu.

Hazel çoktan çıkmıştı ve Calvin de son müşteri gittikten beş dakika sonra arabasına atlayıp otoparktan zıpkın gibi fırlayarak gitmişti. Bishop'la Trenton her şeyi derleyip toparladılar ve sonra da ön tarafa gelip beni beklediler.

Bishop'un öfkeyle bana baktığını fark etmem fazla zamanımı almadı. "Ne var?" diye sordum, biraz yukarıdan bakan bir sesle. Yorgundum ve tuhaflığını kaldıracak havada değildim.

"Bugün seni gördüm."

"Öyle mi?"

"Bugün seni gördüm."

Ona keçileri kaçırmış gibi baktım, Trenton da aynısını yapıyordu.

"Seni *duydum*," dedim tiksinererek.

"T.J.'i de gördüm. O, T.J.'di değil mi?" harfleri üstüne basa basa söyledi. Biliyordu.

Aman Tanrım.

Trenton'ın yüzü anında bana döndü. "T.J. mi? Kasaba-da mı şu anda?"

Omzumu silktim, sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. "Ailem ne durumda diye bakmaya gelmiş."

Trenton gözlerini kısıp dişlerini sıkı.

Işıkları ben kapatırım deyip koridora girdim ve ana sigorta kutusunu açtım. Anahtarları kapatıp ön tarafa döndüm. Bishop'la Trenton hâlâ orada duruyorlardı, tek fark şimdi Trenton'ın Bishop'a bakıyor olmasıydı.

"Ne gördün?" diye sordu Trenton.

"Sana söyleyeceğim ama bir şey yapmadan önce düşüneneğine söz vermen lazım. Açıklamama izin vereceğine söz ver." Her şeyi açıklayamayacağımı biliyordum. Sadece zaman kazanmam gerekiyordu.

"Cami..."

"Söz ver!"

"Söz veriyorum!" diye hırladı. "Bishop neden bahsediyor?"

"Dersten çıktığımda cipimin yanındaydı. Biraz konuştuk. Büyütülecek bir şey yok."

Bishop başını iki yana salladı. "Benim gördüğüm kesinlikle bu değildi."

"Senin derdin ne be adam?" diye tısladım.

Omzunu silkti. "Sadece Trenton'ın bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Neyi bilmesi gerektiğini?" diye çılgık attım. "Hiçbir şey olmadı! Beni öpmeye çalıştı ve ben de geri çekildim! Eğer bundan başka bir şey gördüm diyorsan lanet olası yalancısının tekisin!"

“Seni öpmeye mi çalıştı?” dedi Trenton, sesi alçalmış, tehditkâr bir hal almıştı.

“Geri çekildi,” dedi Bishop. “Ben koptum. Görüşürüz.”

“Siktir git!” diye bağırdım ataşlarla dolu kutumu onun üstüne atarken. Ceketimi çekip dışarı çıktım ama Bishop çoktan arabasına binmiş otoparktan çıkıyordu. Trenton dışarı çıktı ve ben de anahtarı birkaç defa çevirip kapıyı kilitledim.

Trenton başını iki yana salladı. “Benim bununla işim bitti Cami. Bitti artık!”

Göğsüm sıkıştı. “Bitti artık mı?”

“Evet yeter. Buna tahammül etmeye devam etmemi mi istiyorsun?”

Sıcak gözyaşlarım göz kapaklarımı aşıp aralıksız bir akıntı halinde yanaklarımdan aşağıya süzöldüler. “Onu öpmedim bile! *Hiçbir şey* olmadı!”

“Neden ağlıyorsun? Onun için mi ağlıyorsun? Bu lanet olası harika Cami!”

“Hayır, onun için ağlamıyorum! İlişkimizin bitmesini istemiyorum! Seni seviyorum!”

Trenton durup başını salladı. “Bebeğim, seninle işim bitmedi, onunla işim bitti.” Sesi yeniden alçalıp korkunç bir hal aldı. “Onun seninle işi bitti.”

“Lütfen,” dedim, ona uzanarak. “Ona açıkladım. Artık biliyor. Sadece bittiğinden emin olmak için gelmişti. Öyle düşünüyorum.”

Öfkeyle başını salladı. “Öyle düşünüyorsun.”

Hemen ben de başımı salladım, ona gözlerimle yalvarıyordum.

Trenton arabasının anahtarlarını çıkardı. “Hâlâ kasabada mı?”

Cevap vermedim.

"Nerede kalıyor?"

Parmaklarımı göğsümün önünde birbirlerine bastırıp dudaklarıma götürdüm. "Trenton, tükenmiş bir haldesin. Son bir kaç gün tam bir delilik içinde geçti. Aşırı tepki veriyorsun."

"Hangi delikte kalıyor?" diye bağırdı. Boynu ve alnındaki damarlar şişmişlerdi ve titremeye başladı.

"Sana söyleyemem," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Söylemezsin," dedi soluk soluğa. "Sen öylece... Bizimle böyle dalga geçmeye devam etmesine izin mi vereceksin?"

Tek kelime bile etmedim. Ona gerçeği söyleyemezdim, dolayısıyla da ağzımı açmanın bir anlamı yoktu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye çılgılık atıp ona doğru uzandım.

Uzaklaştı. "Neden ona söylemiyorsun Cami? Neden ona benimle olduğunu söylemiyorsun?"

"Zaten biliyor."

Trenton elinin tersiyle burnunun ucunu kaşıyıp başıyla onayladı. "Anlaşıldı o zaman. Senden uzak durmasının tek yolu kendisine sağlam bir dayak atmam."

İşin bu noktaya geleceğini biliyordum. Biliyordum ve buna rağmen yapacağımı yapmıştım. "Söz vermiştin."

"Onu mu süreceksin önüme? Neden onu koruyorsun? Anlamıyorum."

"Onu korumuyorum! Seni koruyorum!" dedim başımı iki yana sallayarak.

"Onu bulacağım Cami. Onun izini süreceğim ve onu bulduğumda da ..."

Telefonum cebimde titredi, sonra bir kere daha titredi. Ne olduğuna bakmak için çabucak çekip çıkardım. Tren-

ton yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı, çünkü telefonumu elimden çekip aldı.

“Konuşmamız lazım,” dedi, mesajı okuyarak. T.J.’dendi.

“Söz verdin!” diye bağırdım.

“Sen de verdin!” diye çılgık attı.

Sesi gecenin sessizliğini yarıp otoparkta yankılandı.

Haklıydı. T.J.’in sırrını korumak için ve Trenton’ı sevmek için sözler vermiştim. İkisini birden tutamazdım. T.J. ile buluşacaktım. Artık onu, beni bu yükten kurtarmaya ikna etmemin zamanı gelmişti ama Trenton’ın beni takip etmesi riskini göze alamazdım ve T.J.’le Trenton’ı kendimden nefret ettirmeden buluşamazdım. T.J. yarın gitmeyecek diye bir şey yoktu, dolayısıyla kendisini hemen o anda görmem gerekiyordu.

“Seni anlamıyorum Cami. Ondan ayrılmış olmayı atlatamadın mı, unutamadın mı onu? Bu mu olay?”

Dudaklarımı büzdüm, hissettiğim suçluluk kaldırmayacağım kadar ağırdı. “Alakasız bile yok.”

Trenton’ın göğsü hızla kalkıp iniyordu. Duygularının kontrolünü yitiriyordu. Telefonumu sokağın karşısına atıp ayaklarını yere vura vura ileri geri yürümeye başladı. Telefonum diğer taraftaki sokak lambasının hemen dibinde bitmiş çimenlerin üstüne indi.

“Git getir,” dedim, sakın bir sesle.

Başını iki yana salladı.

“Git getir!” diye bağırdım elimle sokak lambasını işaret ederken.

Trenton karanlıkta, küçük, siyah telefonu aramak için öfkeli öfkeli giderken. Hızla cipime yürüdüm ve kapıyı çarparak kapadım. Motor bir an için öksürse de sonunda çalıştı. Trenton pencereimin dışındaydı.

Birkaç defa nazikçe camı tıklattı, gözleri yeniden yumuşamıştı. "Bebeğim, camı indir."

Direksiyonu kavradım ve başımı eğip gözlerimi ona diktim, yanaklarım sıırıslıkladı.

"Özür dilerim. Telefonunu bulacağım. Ama böyle moralin bozukken araba kullanmamalısın."

İleriye bakıp el frenini indirdim.

Trenton avucunu cama dayadı. "Cami, arabayla bir yere gitmek istiyorsan sorun yok ama yana kay da seni istediğin yere ben götüreyim."

Başımı iki yana salladım. "Öğreneceksin. Ve öğrendiğinde de her şey mahvolacak."

Trenton suratını astı. "Neyi öğreneceğim? Ne mahvolacak?"

Ona döndüm. "Sana söyleyeceğim. Sana söylemek istiyorum. Ama şimdi değil." Debriyajı kökleyip cipi geri vitese taktım ve geri geri giderken başımı aşağı eğip birkaç damla gözyaşı döktüm.

Trenton hâlâ camıma tıklıyordu. "Bana bak bebeğim."

Derin bir nefes alıp cipi birinci vitese takıp başımı kaldırarak ileriye baktım.

"Cami bu halde araba kullanamazsın... Cami!" dedi sesini yükselterek ben park yerinden çıkmaya başlarken.

Yolcu kapısı fırlayıp açıldığı sırada otoparkın çıkışına gelmeyi başarmıştım. Trenton soluk soluğa içeri atladı.

"Bebeğim, kenara çek."

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Kenara çek, bırak ben kullanayım."

Caddeye çıkıp batıya yöneldim. T.J.'e ulaşmak için bir planım yoktu ve artık Trenton da arabada olduğu için gerçekten de ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra bir anda dank etti. Onu T.J.'e götürecekti, her şeyi ortaya dö-

kecektim. Başına bunun gelecek olmasının tek sorumlusu T.J.'di. Beni kendi halime bırakmış olsa şu anda bu durumda olmayacaktım. Ama önce Trenton'a sakinleşmesi için zaman vermem gerekiyordu, dolayısıyla arabayı ben kullanmalıyım.

"Kenara çek Cami," Trenton'ın sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik vardı. Aynı anda hem kaygılı hem de sakin olması insanı sarsıyordu.

Burnumu çekip kolumun yeniyle gözlerimi sildim. "Benden nefret edeceksin," dedim.

"Senden nefret etmeyeceğim. Kenara çek, eğer istersen bütün gece arabayı süreyim. Sorun neyse konuşabiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, benden nefret edeceksin ve ben de her şeyi kaybedeceğim."

"Beni kaybetmeyeceksin Camille, Tanrı şahidim olsun, beni kaybetmeyeceksin ama kahrolası arabayı bir sağa bir sola çevirip duruyorsun! Kasabanın sonuna geldik ve birazdan toprak yol başlayacak. Kenara çek dedim sana!"

Tam o anda arabanın dışındaki iki ışığın birleşip bir olduğunu gözümün ucuyla görebildim ve hemen sonra da başım pencereye çarpıp camı tuzla buz etti. Parçaların bir kısmı dışarı uçarken çoğunluğu kucağıma düştü ya da cip kavşağın öbür tarafına sürüklenip yolun kenarındaki hendeğe düşerken havada asılı kaldı. Birkaç dakika gibi gelen bir süre boyunca zaman durdu ve cip yuvarlanmaya başlayınca havalandık. Bir defa. İki defa. Sonrasını sayamadım, çünkü her yer karardı.

Beyaz duvarları ve güneş ışığının içeri sızmasını engellemek için beyaz panjurları olan bir odada uyandım. Gözlerimi birkaç defa kırıştırıp çevreme bakındım. Ta-

vana sabitlenmiş, sesi tamamen kısılmış bir televizyonda Seinfeld'in eski bölümlerinden biri oynuyordu kollarımdan çıkan kablo ve tüpler yanımda duran iki askıya gidiyor ve bunlara asılı olan makineler de yumuşak seslerle ötüyorlardı. Önlüğümün ön cebine küçük bir kutu sıkıştırılmış, içinden çıkan teller birbirlerinin peşi sıra göğsüme yapıştırılmış dairelere gidiyorlardı. Bir askıdan içinde şeffaf bir sıvı bulunan torbalar sarkıyor, ucunda damarıma giren bir iğne olan hortuma içindekileri damlatıyorlardı. Hortumun ucu elimin tersine birkaç bantla sabitlemişti.

Tam parmaklarımın ucunda çok kısa, kahverengi saçlarla kaplı bir baş vardı. Trenton'ın başı. Yanağı örtüme dayanmıştı ve yüzü benden uzağa bakıyordu. Sol kolu bacaklarımın üstündeydi, diğeryise küf yeşili bir alçıya sarılmış, yatağımla sandalyesinin arasına dayanmıştı. Daha şimdiden üstüne birkaç imza atılmıştı. Travis imzasını "Hanım evladı" diye düştüğü kısa notun altına atmıştı. Diğeryise parlak kırmızı ruj sürdüğü dudaklarının mükemmel bir izinin altına Hazel tarafından atılmıştı. Abby Abbernathy "Bayan Maddox," diye imzalamıştı.

"Küçük bir ziyaretçi defteri gibi. Trent yanından bir an bile ayrılmadı, dolayısıyla seni ziyarete gelen herkes alçısına imza attı."

Gözlerimi kısmama rağmen odanın karanlık bir köşesindeki bir sandalyede oturan T.J'i güçlükle seçebildim. Yeniden alçıya baktım. Trenton'ın bütün kardeşleri imzalamışlardı, babası Jim, annem ve kardeşlerimin hepsinin de imzası oradaydı. Calvin'le Bishop'un isimleri bile oradaydı.

"Ne kadar zamandır buradayım," diye fısıldadım. Sesim sanki çakıl taşlarıyla gargara yapmışım gibi çıkıyordu.

“Dünden beri. Başında epey ciddi bir yarık vardı.”

Başıma sarılı olan bandajlara nazıkçe dokunmak için elimi kaldırdım. Başıma sarılı olan gazlı bez sol şakağı-mın üstünde iyice kalınlaşıp bir çıkıntı yapmıştı. Üstüne çok çok hafif bastırdım ve anında şakağımdan kafatası-mın altına uzanan keskin bir acı hissettim.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Sarhoş bir adam saatte yüz kilometreyle dur tabelası-
nın yanından geçip size çarptı ve kaçtı; ama şimdi neza-
rethanede. Trenton seni en yakındaki eve kadar neredey-
se iki kilometre taşımış.”

Kaşlarımı çatıp Trenton’a baktım. “Kırık kolla mı?”

“İki yerden kırık kolla. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Saf adrenalın sayesinde olmalı. Kolunu acil serviste senin yanında alçıya almak zorunda kaldılar. Seni bırakmayı reddetti. Bir saniyeliğine bile. Tomografin çekilirken bile. Hemşirelerin hepsi ona vurulmuş vaziyette.” Yüzünde yarım bir gülümseme belirse de ifadesinde gerçek mutluluktan eser yoktu.

Doğrularak oturunca gözümde şimşekler çaktı. Midedem bulanarak kendimi yatağa bıraktım.

“Yavaş,” dedi T.J. ayağa kalkarak.

Yutkundum. Boğazım kuru ve yıpranmıştı.

T.J. yatağımanın ucunda duran bir masaya yürüyüp bir bardak su doldurdu. Bardağı ondan alıp bir yudum içtim. Buzlu su olmasına rağmen boğazımdan aşağı inerken do-
kunduğu her yeri yaktı.

Trenton’ın başına dokundum. “Biliyor mu?”

“Herkes biliyor. Seni, bizi; ama benim sırrımı bilen kimse yok. Bunun böyle kalmasını tercih ederim. Şimdilik.”

Aşağıya bakıp boğazımda bir yumrunun belirmesini hissettim. "O zaman neden burada?"

"Benimle aynı nedenden; seni sevdiği için."

Yanağımdan aşağıya bir gözyaşı süzüldü. "Ben... Amacım hiç..."

T.J. başını iki yana salladı. "Biliyorum bir tanem. Ağlama. Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi? Artık herkes bildiğine göre aramızda gergin, belirsiz ve... Bunu nasıl aşacağız?"

"Biz, biz olduğumuz için bunun da üstesinden geleceğiz."

Trenton'ın sağ elinin parmakları titredi. Alçısı dayadığı yerden oynayınca kolu aşağı düştü ve sıçrayarak uyanıp acı içinde omzunu tuttu. Gözlerimin açıldığını fark eder etmez ayağa fırladı, öne eğildi ve sol eliyle yanağıma dokundu. Burnu şişmişti ve her iki gözünün altı da birbirinin aynısı mor birer hilalle bezenmişti.

"Uyanıksın!" Bakışlarıyla yüzümü tararken yüzü ışılıyordu.

"Uyanığım," dedim yumuşak bir sesle.

Trenton bir kahkaha atıp alnı kucağıma dokunana kadar başını eğdi. Kolunu bacaklarımın üst kısmına sarıp nazikçe sıktı, ağlarken bütün vücudu sarsılıyordu.

"O kadar üzgünüm ki," dedim, sıcak gözyaşlarım yanaklarımı yakarak çeneme süzülüp oradan aşağıya düşerken.

Trenton başını yukarı kaldırıp bana baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Bu senin hatan değildi. Sarhoş bir orospu çocuğunun teki dur tabelasına uymayıp bize ortadan bindirdi."

"Ama eğer yola dikkat ediyor olsaydım..." diye inledim.

Başını bir kez daha salladı ve gözleriyle durmam için yalvardı. "Şşş, hayır. Hayır bebeğim. Öyle olsa bile doğrudan bize girecekti." Elini başının üstüne koydu ve gözleri buğulandı. İçini çekti. "İyi olduğun için o kadar mutluyum ki. Başından kan akıyordu ve bir türlü uyanmıyordun." Yaşadıkları gözünde canlanırken gözlerini kapadı. "Aklımı kaçıırıyordum." Başını yeniden kucağıma koyup sol elimi ağzına kaldırıp bantların çevresini nazikçe öptü.

T.J. hâlâ arkasında duruyor, Trenton'ın sevgi gösterisini acı dolu bir gülümsemeyle izliyordu. Trenton arkasında birinin olduğunu hissedip döndü.

"Selam," dedi Trenton. Ayağa kalktı. "Ben.. şey. Özür dilerim."

"Sorun değil. Artık bana ait değil. Zaten hiç ait oldu mu bilemiyorum."

"Onu seviyorum," dedi Trenton bana bakıp gülümseyerek. Kızarmış gözlerini sildi. "Boş yere hovardalık yapıyor değilim. Onu gerçekten seviyorum."

"Biliyorum," dedi T.J. "Ona nasıl baktığını gördüm."

"O zaman barıştık mı?" diye sordu Trenton.

T.J.'in kaşları çatıldı ve bana baktı ama Trenton'la konuşuyordu. "O ne istiyor?"

İkisi de bana döndüler. Kırışık çarşaf ve battaniyenin üstünden yavaşça Trenton'a uzanırken T.J.'e baktım. Trenton yanıma oturup elimi dudaklarına götürerek parmaklarımı öperken gözlerini kapadı.

Dudağım titriyordu. "Sana yalan söyledim."

Başını iki yana salladı. "Benimle hiçbir alakası olmayan nedenlerle. Ya da bizimle."

Rahatlayarak iç çektim ve gözyaşlarım yeniden dökülmeye başladı. "Seni seviyorum."

Trenton nazikçe çenemi avuçlarına aldı. Ve sonra eğilerek dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Benim için var," dedim. "Ben şey istemiyorum..."

T.J. boğazını temizleyerek ikimize da odada başka birisinin daha olduğunu hatırlattı. "Eğer istediğin buysa Cami, bir şekilde olmasını sağlayacağız. Size engel olmayacağım. Yaşanmış olanlar bir sıkıntı yaratmayacak."

Trenton birkaç adım atıp T.J.'in durduğu yere geldi ve ona bütün gücüyle sarıldı. Birkaç saniye birbirlerini sımsıkı tuttular. T.J., Trenton'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Trenton da başıyla onaylayarak karşılık verdi. T.J.'in sırrını bu kadar uzun süre sakladıktan sonra ikisinin aynı odada olup birbirleriyle konuşup sarılmalarını izlemek o kadar gerçeküstüydü ki.

T.J. yavaşça yatağın yanına gelip alnımın bezle sarılı olmayan bir yerini öptü. "Seni özleyeceğim Camille." Aynı yeri bir kere daha öpüp dudaklarının tenimde bir an için oyalanmasına izin verdi ve kapıdan çıkıp gitti.

Trenton rahatlayarak içini çektikten sonra elimi sıktı. "Artık her şeyi anlıyorum." Başını iki yana sallayıp neşesiz bir kahkaha attı. "Artık her şeyi biliyorum ya, daha önceden anlayamamış olmama şaşıyorum. California. Senin ondan ayrıldıktan sonra bile benimle olarak yanlış bir şey yaptığını hissetmen. Her şey gözümün önündeymiş."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hepsi değil."

Trenton alçısını yatağın üstüne dayadı ve ucundan çıkan parmaklarını parmaklarıma doladı. "Bir gram bile suçluluk duymuyorum. Neden biliyor musun?"

Omuzlarımı silktim.

"Çünkü ilkokuldan beri sana âşığım. Kamelya. Ve herkes bunu biliyordu. Herkes."

“Hâlâ buna inandığımdan emin değilim.”

“Yıllar boyunca her gün saçını iki yandan atkuyruğu yaptın. Her gün kusursuzlardı,” gülümsemesi silindi, “ve gözlerindeki o hüznü ifade. Hayattan tek istediğim seni güldürebilmekti. Ve sonra benim oldun ama ben bir türlü işleri yoluna sokamadım.”

“Ben hayatım boyunca yanlış yaptım. Doğru olan *tek şey sensin.*”

Trenton cebinden bir şey çıkardı; kendisine bağlı bir zincirin ucunda küçük, gümüş rengi bir anahtarın sallandığı siyah bir keçe parçası. Üstüne parlak renkli C-A-M-I harfleri siyah bir iplikle dikilmişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp ağzımı büktüm.

“Ne diyorsun?” dedi gözleri umutla ışıdayarak.

“Yanına mı taşınayım? Kendi dairemden vaz mı geçeyim?”

“Ya hep ya hiç. Sen ve ben. İşten çıkınca zevzek şeylere kadeh kaldırıp içeriz ve pazartesi geceleri Olive’le Chicken Joe’s’a gideriz. Basit bir yaşam, tam istediğin gibi.”

Düşünecek o kadar çok şey vardı ki; ama birbirimizi kaybetmenin eşiğinden döndükten –hem de iki defa- sonra tek odaklanabildiğim Trenton’ın söylediği idi. Önemli olan tek bir şey vardı. “Evet diyorum.”

Gözlerini kırptı. “Evet mi?”

“Evet,” dedim, yüzündeki ifadeye kıkırdayarak gülüp ardından da acıyla yüzümü buruşturdum: Bütün vücudum ağrıyordu.

“İşte bu!” diye bağırdı ve sonra da gürültü yapmamasını işaret ettiğimi görünce yüzünde munis bir gülümseme belirdi. “Sana öyle feci âşığım ki Cami.”

Yatağın yan tarafına kaydığım da Trenton, dikkatle ve büyük çaba harcayarak yanıma geldi. Onun da benim

kadar ağrısı sızısı vardı. Yatak tamamen düzleşip birbiri-
rimizle yüz yüze gelene kadar yan korkuluğundaki bir
düşmeye bastı.

“Bana inanır mısın bilmiyorum ama gerçekten de çocukluğumuzdan beri seni sevdim,” dedi sessizce. “Ve şimdi de ihtiyarlayana kadar seni sevmeme fırsatım olacak.”

İçim kıpır kıpır olmuştu. Hiç kimse beni onun kadar sevmemişti. “Söz mü?”

Trenton yorgun gözlerle gülümsedi. “Evet. Ve zamanı gelince bir tanga giyip Britney Spears eşliğinde herkesin önünde dans ettikten sonra sana bir kez daha söz vereceğim.”

Küçük bir kahkaha atmayı başarabildim ama çektiğim acı hareket etmeyi zorlaştırıyordu. Trenton nihayet gözlerini kapatıp uyuyabilecek kadar rahat edene dek kıpır-
danıp durdu. Onu uzun uzun izledim, yüzünde küçük bir gülümsemeyle yavaş yavaş soluk alıp vermesini. Artık her şey açığa çıkmıştı ve ben de nefes alabiliyordum.

Bir hemşire içeri girdi ve ikimizin yan yana yattığımızı görünce şaşırdı.

“Şunlara da bak,” diye fısıldadı, koyu kahverengi gözleri görünüşe göre loş ışıktaki iyi görebiliyorlardı. “Bu oğlan kattaki bütün hemşirelerin ayaklarını yerden kesti. Senin koruyucu meleğin gibiydi, bir an bile yanından ayrılmadı.”

“Duydum. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama mutluyum.” Eğilip şakağımı alnına yasladım.

“Şansın seni tuttuğu kesin. Hastanenin arazisinde arabayı gördüm. Buruşturulmuş bir kâğıda benziyor. Bırak ikinizi, birinizin bile sağ kurtulması tam bir mucize.”

Suratımı astım. “O cipi özleyeceğim.”

Başıyla onayladı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ağrıyorum; her yerim ağrıyor.”

Küçük plastik bir bardağı sallayınca içindeki haplar takırdadı. “İki hap yutabilecek gibi misin?”

Başımla onaylayıp hapları ağızıma attım. Hemşire bir bardak su verince de güçlkle de olsa hapları yuttum.

“Aç mısın?” diye sordu yaşamsal göstergelerimi kontrol ederken.

Başımı iki yana salladım.

“Tamam,” dedi stetoskobu kulaklarından çıkarırken. “Bir şeye ihtiyacın olursa üstünde haç olan düğmeye basman yeter.”

Odadan çıkınca yanımda uyuyan adama döndüm. “İhtiyacım olan her şey hemen yanı başımda,” diye fısıldadım.

Trenton’ın alçılı kolu aramızdaydı ve ben de parmağımı farklı isimlerin üstünden geçirirken bizi seven ve odama gelen bütün o insanları düşündüm. T.J.’in imzasına gelince duraksadım ve basit ama sofistike yazısına bakıp içimden son bir kez ona veda ettim.

Thomas James Maddox

